

മണ്ണോപനിഷത്ത്.

(മന്ത്രിയ സമ്പദം)

ഭാഷണമുഖ്യാവ്യാഖ്യാ

കേന്ദ്രം.

വ്യാവ്യാതാ

എൽ. എ. റവിവർക്കു

“ദണ്ഡാപനിഷത്ത്”

(ഭാഷാവ്യാവ്യാനം)

അമുക്കം—ഡാക്ടർ എൽ. എ. റവിവാൻ.

സുപ്രസിദ്ധവും പരിപാവനവുമായ

“ഗീരീംദ്ര ഭരവദ്ഗീതാ”

ലളിതാവ്യാവ്യാനത്തിന്റെ അമുക്കം ചണ്ണിത്വ
ശംസ്രനമായ ഡാക്ടർ എൽ. എ. റവിവർമ്മ
അവർകളാൽ മിന്നക്കഴിടെ വേദാന്ത സാരസവസ്പദായ
ദണ്ഡാപനിഷത്ത് കേൾ ശക്രാജ്ഞമനകരിട്ടാം,
നവീനമാനസികാദി തത്പരാന്തസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി താരത
മുദ്രാചാതിയും മലഞ്ചാൽത്തിൽ വ്യാവ്യാനിച്ചിരിക്കുന്ന
ഈതിലെ പ്രമുഖ സന്ദൃഢമായ **“ഖൗണ്ഡാവാസ്യം”**
വിഘ്നങ്ങൾ തജ്ജാർ.

(സാധാരണബഹർഭവ്) വില നാലഞ്ചാത്രം.

(കാലിക്കാബഡ്ര്) അരുണം.

ബി. വി. ബുക്കബിപ്പോ &

പ്രിൻറിംഗ് വർക്ക്

തിരുവനന്തപുരം.

രൂപീവപ്പത്രം.

ദേശാവക്ഷിപ്തം

കെ.സം

കെ. സി. അവിയൻ

മണ്ണേം പനിയിൽ

(പ്രിൽ റെസൈസ്)

കെ. കുമാർ

എൽ. എ. രവിവർമ്മ

മണ്ണോപനിഷത്ത്.

(മട്ടിരീയ സന്ധാദം)

ഭാഷണവ്യാപ്രഞ്ചം

കേന്ദ്രം.

വ്യംവ്യാതാ
എൽ. എ. റവിവാക്ക്

ബി. വി. ഷുക്കറിയേഴുാ & പ്രിൻസിപ്പ് വർഷി,
തിരവനന്തപുരം. തൃജീവപേരുൾ.

1111]

[വില അണ තി.

അവകാശം ആിമതി എൽ. ടെപകിയമ അവർക്കിക്കു.

ബി. വി. ഷുക്കറിയേഴുാവിന്റെ ടിപ്പ ഏലുാ മുതിയിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന
സാഹചര്യം.

പുരാഖ്യകം

ଶ୍ରୀ ର ମୁ .

അരിയുക എന്നത്മുള്ള വിദ്യ എന്ന ധാതൃവിൽനിന്ന്
വേദം എന്ന പദം ഉണ്ടായി. വേദം എന്നാൽ അരിയു്,
അതാനും, ബുദ്ധവില്ല, അതായതു് പരമാത്മജതാനും. ഈ ഒരു
ജന്മാനന്തരത സമ്പാദിപ്പാനാളി. മാർഗ്ഗം എന്ന കാൺിക്കൈയും ഈ ഒരു
അതാനാന്തര കരിച്ചു കമിച്ചു് പ്രകാശിപ്പിക്കൈയും ചെയ്യുന്ന
അനുഭവിനു പിന്നീടു് ആ ചേർക്കൊടുത്തുപോന്ന.

காலகுமங்காளி யஜரக்ஷபதிடை வடக்கேக்கூடு புரோமி
தநால் வல்லிப்பிதழுடன்னுடைய அந்தாறு குரியகர்மசை வேளு
மறுக்கவேண்டியதற்கு செல்லுக, வியினி நினைவுக்கை,
யார்யாவ பள்ளிக்கை, யார் மேற்கொட்டுக்கை வேவரிக்கை என
நிவாரிதிலெல்லூந்தான் அல்லபற்று. கூலூயியி; ஸார்க்கைவேண்ட
யானி பாடவான் கூறேரிவர் உப்ராதாக்கூலாயியி; தெரங்கு
ரைதெ விழிப்புகால் கம்கைவேண்ட செல்லுவான் உஷ்டுவர்
மோதாக்கைவாய்மாயி. யாராகிஞ்சிக்கு, வேலோத்தாரளீ,
குரியங்கூங்கு ஏக்கிவயித் தொரை புரோமிதநாய்கை
வாஶப்பரவை அநாஸரித்து கூரை ஸ்ரூபாயீ ஏதூந்து.
நடப்பினெ அநாஸரித்து அதிகாரமாற்று, மறுக்கவேண்ட
வர்வாவ்வாங்கிதழவான். ஹந வர்வாவ்வாங்கூலாஸ ஹுவம்ள்கை
ஹாயி குபவர்க்கரிதழுது. ஸத்துக்கத்தை கடவித் தல
ஞுதி பரவுதைகொட்டுக்கூன மத்திய, குமேஸ், ஹுவம்ள்கை
ஸ்ரூபாக்கை அவங்காலைக்கைவேண்டிய ஜதாபாரண்கைவாய உப
கேஶகைர் சேந்துதுடன்னுடைய. ஹந கோரண்கையும் அநுரூக
கைர் ஏக்காது பேர் வானவேண்டு. அநுரூக்கைவேண்ட அவ
ஸாகம் உபநிஷத்துக்கத்துமாயி. அந்தூபார் யமாகுமான் வேச
த்திய மறு, ஹுவம்ளீ, அநுரூக்கம், உபநிஷத்து ஏது
நிவ ஸாயாரளீ உள்ளாயிரிக்கை. உபநிஷத்துபாக்குருக்கைவீ
ஸாங்கிதயிலும் ஹுவம்ளாத்திலும் உள்ளாயிக்குதென்னிலு.
ஹுக்குக்கைஸ்ராங்குடியுது பொறுவாய பேராள் அது
ஏக்காது.

‘എന്നേപ്പെട്ടതിലുജ്ജീവി അനുകൂലത്തിലെ ഒരു മന്ത്രത്തോട് പ്രാരംഖാച്ചയ്ക്കാവലി’ എന്ന അവലംബിച്ചു ഇവിടെ ചുങ്കക്കു തിലോന്ന് വ്യാവ്യാഹിച്ചാൽ എൻ്റെ ശ്രമം കുറയും.

ഈ അദ്ദേഹ തവണ്ണെ കപർത്തിനേ. ക്ഷയപീരായ പ്രദ
രാമയേ മതിച്ചു. യമാ ശമസദപിപാലി വരുപ്പും വിശ്രം
ചും രാമേ അസ്ഥിനനാത്രം ||

യമാ (യാതൊക്കലുകാരം) പിപാലി (മനഃപ്രക്ഷിം) വരു
പ്പും (നാൽകാലികരക്ഷിം) ശം അസാൽ (ക്ഷേമം ഭവിക്ഷമോ)
അസ്ഥിന് രാമേ (ഈ രാമത്തിലെ, രാജുത്തിലെ) വിശ്രം
(സകല പ്രാണക്ഷിം) അസാത്രം (രോഗരഹമത്തമാരം)
ചും (ചുംപിയെ പ്രാപിച്ചുവരം ആയി) ഭവിക്ഷമോ, അപ്ര
കാരം) തവണ്ണെ (പരിപൂണ്ണം) കപർത്തിനേ (ജടാധരം)
ക്ഷയപീരായ (ശത്രുസംഘാരകനമായ) അദ്ദേഹ (അദ്ദേഹവാ
നാതിക്കൊണ്ടു) ഇമാഃ മതിച്ചു (സ്ത്രിതുപമായ ഈ ബുദ്ധി
വ്യാപാരത്തെ) പ്രദോമായ (ശക്കപം പ്രക്ഷേപണ ചെയ്യുന്ന).
ബ്രഹ്മാവാരം

ഈ തന്ത്രാളംകൊണ്ടു മനുവും മനുത്തമ്യും ആയി.
ഈ പ്രകാരം മോമവേദിയിണംകേണ്ണം, ഏതെല്ലാം തരം
ചൂജാദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിരക്കേണ്ണം, ഇന്നവർം മോമം
ആട്ടാട്ടിയ കുടയകൾ ചെയ്യേണ്ണം, എങ്ങനെ മനുത്തെ ചോ
ഡ്ലേണ്ണം, ഏനിന്നിപ്രകാരമെല്ലാം പല സംഗതികളേണ്ണം ഓരോ
സന്റ്ഠാക്കമനസ്സരിച്ചും അതായും ഒപ്പെക്ഷിം അറിഞ്ഞിരി
ക്കേണ്ണമെല്ലാ. ആ വക പ്രമാണമെല്ലാം മ്രാവമണ്ണങ്ങളിലട
ങ്ങിയിരിക്കിം.

ഇടക്ക്രതിൽ എഴുത്തും അപ്രടിശ്ചം ഇല്ലായിരുന്നു. അപ്ര
ദമതുവായിട്ടും എല്ലാം മനഃപാഠം തന്നെ വേണ്ടിയിരുന്നു. അക്ഷ്യരസ്ത്രി
വരാതാരിപ്പാം തുടർന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ മനുജരം
പല തരംതിൽ പഠിപ്പിച്ചുവനു. പദപാഠം, ക്രഷപാഠം,
ജടപാഠം, ഘനപാഠം എന്നി ഉച്ചാരണം തികടം ഇന്നം നട
പ്പണ്ടും. ഇ വിധം വേഡത്തെ എഴിസ്ഥമാക്കിയ ഓരാറംകേ
ക്കടവല്ലെങ്കിൽ കടന്നിരുന്നു. വേഡപരിക്ഷയിൽ വിജയിയാക
വാൻ സാധിക്കും. പഠിച്ചും വേണ്ടവാൻമുള്ള സെതുകളും

തകിനവേണി ബ്രൂഹമണ്ണതിലെ വിഷയങ്ങളെ സുതുക്കോക്കി തെറ്റുതന്നുത്തുക്കുള്ളുന്ന പേരും കൊടുത്തു. സുതും ഇന്നവിധം വണ്ണമൊരു നിജീപ്പാടുണ്ട്.

സപ്ലാക്കുരമസന്തിശ്വം സാരവദ്ദിശപ്രതോദ്ധവം

അബ്ലാമേനവല്ലം ച സുതും സുതുവിഡോ വിഭിഃ

വിണ്ടം മറ്റുത്തുത്തെ നമ്മുടെ ഒരിക്കൽക്കുടി ആളോ വിച്ചു നോക്കുക. ആക്കം വാഗ്ദിന്തിം നമ്മുടെ മറ്റുത്തുത്തെ ജപി ക്കുകയും മോഡുലികൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു്? സ്ഥാവരജം ഗാത്തകമായ ഇന്ന് വിശപ്രമാസകലം രോഗബാധാദിഭ്രംഖരും തന്മാം ധന്യാഭ്രംഖരും ശ്രദ്ധിസ്വസ്ഥിലും താഴ്വാൻ. ആ കുമ്മം കൈവല്യം സപാത്മാല, നിജീമമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഫലപ്രാപ്തിക്കായി ശരംഗം പ്രാപിക്കുന്നതാരെയാണ് എന്നും പിന്തിക്കാതാണെല്ലോ മുത്തിയുടെ വിശേഷണങ്ങളും ഓരോ നീഡി എടുത്തു നോക്കിയാൽ അതു ചെളിപ്പെട്ടും. അഭ്രേമം പരിചൃംഖം കൈതമാക്കി അംഗീയുഭാനം ചെയ്യാൻ ധാരാളം വകയുള്ള ശത്രും ആണ്. അടക്കമുമോ, ധാരാളിയുമല്ല; വേഷ്ട്രപ്പണാദ്യം വായം വാരങ്ങുന്നാം താപസനാവല്ലുമല്ല. കപർദ്ദി എന്ന പദ, ഭേദിമല്ല ഉത്തരേതയും ഓമ്പാപ്പു ക്കുന്ന, താൻ ശാതിഫ്ളുഹം അംഗവാത്ര കൈതരെ അനന്തരാക്കി ക്കുന്ന ശൈവനാണ് യാദി. പോരാ; യാദിശ്വരത്തിനുനും അഭ്രേമം സംസാരഭേദത്തെ ഓട്ടിക്കുന്നവനാണ്; കൈതമാക്കി ആത്മവിശ്വരാപ്പഭാഗം ചെയ്യുന്ന ഉപനിഷത്തു പ്രതിപാദി നാണ്; അംഗത്വനാശകാരത്തെ നാളുപ്പിക്കുന്ന തേജാത്രുചു നാണ് എന്നെല്ലാം അത്മ, ഉണ്ണാകനാ, ഇന്ന ഭാഗത്തെ നീണ ആട്ടി ശൈവത്തരമായി വിചാരിക്കുകയാകനും ആരംഗ്രൂക്കം ചെയ്യുന്നതു്. അവിശ്വരേ നിംഫിക്കലുകനും ഉപനിഷത്തിനെ പ്രവൃത്തി.

മറ്റും, ബ്രൂഹമണ്ണം എന്നിവ അടങ്കിയ ഫേഡാഗതെ കുമ്മകാണ്ഡമായും ആരംഗ്രൂക്കവും ഉപനിഷത്തും അടങ്കിയ

തിനെ അതാനകാണ്യമായും വേർത്തിരിച്ചു പറഞ്ഞുവരുന്നു. കമ്മജാനങ്ങളെ ഇങ്കാണ്യങ്ങളും തീരുത്തുകൊണ്ട് അവ തമിൽ ധാതോര ബന്ധുമില്ലെന്നു കരുതുന്നതു. മത്രം അന്നഭിജനത്തുകൂടും ഇംഗ്ലീഷ് പാസ്വും, തുതസം സൂഡാരികൾക്കും വിജയാനവും കൊടുക്കാതിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഇംഗ്ലീഷ്ട്തിൽ ഓഫീസം, മേൽ കാണിച്ചു മത്രവും പ്രാവ്യാനവും അതു വിശദമാക്കുന്നു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്ന തന്നെയല്ല, വേദാന്തമായ ഉപനിഷദ്ഭാഗങ്ങൾ ചില സമയം സംഘിതയിലും പ്രാവമാനത്തിലും കണ്ട് എന്ന വരും. ഇംഗ്ലീഷാബാസ്വും കേന്ദ്രവും ധമാങ്കുമാം ഇതിനാണാമരണങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷനും.

മത്രം, പ്രാവമണം, ആരംബുകൾ, ഉപനിഷദ്ദാത്ത്, എന്നിവ തമിലും ബന്ധം കാണിക്കുവാൻ ഇന്നിയോരു സംഗതി കുടിയുണ്ട്. ആത്മാനാജന ഇടയിൽ നാലാറു മങ്ങൾ എപ്പും ടത്തു ചെവട്ടിക്കാലത്താക്കന്നു. ഗ്രാമചാരി വേദമാന്ത്രങ്ങളെ പറിച്ചു കൊടും ശാമൈനാണുണ്ട്. ഗ്രാമഗമനം ഗ്രാമസ്വത്തു കുറാക്കും ധമ്മനുത്രുങ്ങലുകൾ അടി സ്ഥാനമായും പ്രാവമണ കുറീലെ ജപമോമാംകമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ബാല്യസ്ഥം നാണം. വാനപ്രധാനം തു ത്രും, തപോപചാസാഭിക്ഷിംഗാട് കുടി വിജനപ്രദേശത്തായാണ് ഇംഗ്ലീഷ്ട്തിനും, ധ്യാനം എന്നിവ ചെയ്യുകയാക്കുന്നു; സന്ധ്യാസിക്കും ഇരിപ്പിടമില്ല; സപത്തില്ല; ഇംഗ്ലീഷ് സായുജ്യത്താനായി കാംക്ഷിച്ചിരിക്കു യാക്കനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊഴിലും. ഇംഗ്ലീഷുമാനങ്ങളിൽ അന്നത്തോളിച്ചതും അവകൊണ്ട് വലിച്ചുതുമായ ആ ദേശവികമായ, ആത്മീയമായ ശക്തിയാണും ആത്മാവത്തിനിലെ സംസ്കാരത്തെ നില നിൽക്കേപ്പാനിട്ടിള്ളും.

ജന്മനോപദേശം രഹസ്യമായിട്ടുവെന്നു ചെയ്യുവാൻ. പ്രാവമില്ലരെ അതിനു അധികാരിക്കുമ്പോതെ വക്കു കൊടുത്തു കൂടാ. അതാണതിനെന്ന ഗ്രാമ ശിശ്രം വിജനപ്രദേശത്തെവച്ചു

പരഞ്ഞു കൊട്ടശിന നടപ്പ് തുക്കായതു്. ഉപദേശകൾ വാൻ പ്രാണിയുള്ള ദ്രുതമാരാധനാരായ ആവാസ്യങ്ങൾ കാട്ടുകളിൽ പുണ്ണ്യത്ത്വം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ചുവട്ടിലോ പണ്ടിലോ താമസിച്ചുവന്നു. അതാണ് ആരണ്ണക്ക്ഷാഖയും ആ പേര് സിലിച്ചുതു്. ലോകം കാട്ടകയറ്റാതിരിക്കാവാണ് മുമ്പുക്കു കുറി കാട്ടിൽ പോഴി മുഹമ്മദന്നാനാ സന്ധാരിക്കുന്നതു്. തുലയുള്ള ഫുലിയോടുകൂടി ആലോചിക്കാവാൻ ശക്തിയുള്ള വക്ഷം, സവംസംസ്കാരസന്ധനമാക്ഷം, സംസാരബന്ധങ്ങൾ അഭിരുചി കുറഞ്ഞു പരമാത്മജന്മന്നതെന്നു അനുഭവിക്കാവാൻ പ്രാണിയുള്ള വക്ഷം നാനും ഇതിനെ ജീവന്മാർക്കുന്നാർ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. ആ സംഗതി പരീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളുതും ആരണ്ണത്തിൽ തന്നെ വെച്ചുാളിക്കുന്നു. “ന്റെ ശിഷ്യരുന്നു സുമീവരിലായശ്രിതി (ഉപ=സമീവേ; നി ശ്രാ=ഹരിക്കക) രഹസ്യമായി ഉപദേശിക്കുന്ന വാദ്യരാക്കായ, ഉപനിഷദ് എന്ന പേരുണ്ടായി എന്ന വിലങ്ങം, ഇരു വാദ്യരെ പഠിക്കുന്നവക്ഷം സംസാരഭാവനാലുതും വരുത്താം (ഉപ, നി, ഷൂർഘ്യസ്വസ്ഥ രേഖമത്തിന്റെന്നാൽ) വെച്ച പ്രാണിയുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉപനിഷദ് എന്ന പേരു വന്നതായി ശക്തരാഖികളും ഉപനിഷദ്ദീശവരത്തെ വൃാവ്യാനിച്ചുട്ടുണ്ടു്”. വിദ്യാരാണ്ണസ്വാമികൾ പേരിനിൽക്കു കാണണമുന്നാമതൊക്കെവിധം കാണിച്ചാരിക്കുന്നു. അതും സംഗതംതന്നെ. ഉപനിഷദ് പദ്ധതിക്കുന്നു, ഉപ (സമീവേ), ക്ഷേത്രം (ക്ഷമിക്കക; നശിക്കക; പോകക; അറിയുക; നശിപ്പിക്കക), എന്നാലുകാരം വിജ്ഞൗണിച്ചു്” അതിനും പരഞ്ഞു്, താഴേ കാണുന്നവിധം വൃാവ്യാനിക്കുന്നു. ഒരുംകിൽ തന്നെന്ന അനുത്തുമാമിയായിരിക്കുന്ന ജീവാശ്മം വിനേക്കാഡി അടിത്തായാ മരഹാനമാലിപ്പി. ഉപനിഷദായും, അല്ലെങ്കിൽ മുഹമ്മദില്ല, അത്മാവിന്നേരയും മുഹമ്മദിന്നേരയും പരമാത്മജന്മന്മാനം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ, അഭിവിദ്യ നശിക്കുന്നു. ജീവാശ്മാവുതന്നെ പരമാത്മാവു് എന്നുള്ള അറിവിശ്വാസി അവിച്ചുയുടെ വേരിനെതന്നെ പരിച്ഛകളുണ്ടായാണെന്നു

നശിപ്പിക്കുന്നു. വേദത്തിൽ ബ്രഹ്മവില്ല എന്നതുമതിലാണു ഉപനിഷത്തുനാളുള്ള വാക്കിനെ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതു്. പേരിന കാരണമെന്നായാലും, നാകയ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഒരു മുഖ്യാന വിഷയം ബ്രഹ്മജ്ഞാനമാക്കുന്നു. തും നാമീ പവർത്തിയായ ശിഷ്ടരു് ഉപദേശിക്കുന്നതു് തത്പര്യസ്ഥി, ബ്രഹ്മാഹം, എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള ഭാവതന്ത്രങ്ങളായ മഹാ വാക്കുങ്ങളെയാക്കുന്നു. ഇവരെ വിവരിച്ചു് മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വിവരങ്ങങ്ങളുാക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകളുായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ, ജീവാത്മാപരമാത്മകളുടെ ചുക്കും, ഈ ബ്രഹ്മജ്ഞാനസിലിക്കുചു വഴി, എന്നിവരെ വേദത്തിന്റെ അന്തരായ ഉപനിഷത്തിലല്ലാതെ മനസ്സാൽ മുാച്ചിന്നുന്ന അളളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല.

ചുക്കിപ്പറഞ്ഞതാൽ, വേദത്തിൽ സാമാന്യോന വിധി, അത്മവാദം, വേദാന്തം എന്നിവ അടങ്കിയിരിക്കും. വേദത്തിൽ മറരംനുകാവിഷയങ്ങളും കാണിന്നാണ്.

ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉപദേശസാരസ്വത്യം ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും നന്നാഞ്ഞാനുള്ള താണു്. ഈ അഭ്യാസം സമാഖ്യപ്പാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണു് യജത്തങ്ങളും ഉപാസനകളും. അഭ്യാസവല്ലുക്കുകൾ മഹ്യസൂത്രങ്ങളും ധർമ്മസൂത്രങ്ങളും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരങ്ങളിലെ ചെയ്ത മനസ്സാകുന്നവും ഗ്രന്ഥങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളും അനുസ്മാവശ്യമാണു്. യജത്തങ്ങൾ തത്പാവലോകനത്തിനു ചുല്പിച്ചു സമർപ്പിച്ച വാനുള്ള മാർദ്ദങ്ങളാണു് ഇവരെ എല്ലാം ശരിയായി ചെയ്യ നാവർ സംശയമീന്നരാകും; അവരുടെ ഭേദങ്ങളി നശിക്കും; അവക്കു് അവബന്ധമായ ഗംഗരു്, ചെവതന്നും, ആരുന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു നില കിട്ടും; ബ്രഹ്മജ്ഞാനവും അഭ്യാസക്രൂതിതന്നെന്ന സിലിക്കും. ഈ അവസ്ഥരിൽ വൈദിക്കിയുടെ ഒരു ദ്രോക്കം ഓൺ വരുന്നു. അതിന്റെ പരിഭ്രാം ഇവിടെ പകരമുന്നുന്നതു സാദരണോച്ചിതമായിരിക്കും.

“കമ്മജ്ഞനാനങ്ങൾ വേറിട്ടിവതിനിങ്-
കാണ്യങ്ങളായീന്ന് നന്നായ്
യമ്മായമ്മങ്ങൾല്ലാം തെളിവോട്-
വിവരിച്ചായു മോഹത്തെനിക്കി
സന്ധാർത്ഥിൽ ചരിപ്പിച്ചുകമതിലതി-
സത്തായ ഭോധം വളര്ത്തി
ബുദ്ധാനന്ദത്തെ നൽകം ശ്രൂതി സപഠി-
വോന്മാക്ഷം നൽകട്ട മോക്ഷം.”

വിഷയചലനം വരുന്നില്ലെന്ന വിശദപരിക്ഷണം. എന്നാ
യാലും ഉപനിഷത്തുകളിടെ അട്ടക്കമേഖക്ഷിതനെ നമ്മൾ
പ്രവേശിക്കുക. ഇവയെ ആഞ്ചേ, എത്ര കാലത്തു നിന്മിച്ച്
എന്നം മറുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയുവാൻ
സാധിക്കുകയില്ല. പെന്റരാനികകാലത്തുള്ള ഗമ്പകാരന്മാർ
ആശിക്കുള്ള ഒവ, ബുദ്ധ, രാജം്പികളുായി തരം തിരിച്ചിരി
ക്കുന്നു. വൈദികകാലത്തുള്ള ആശികൾ ഇം മുൻ ഗണ
ത്തിലും ചേന്ന് കാണുന്നില്ല. അവർ സ്നേഹത്താണുക്കാരിയും
യുലം ചെയ്തുയും നിലം ഉഴുകയും ചെയ്തിരുന്ന എന്ന ആഗ്രഹപര
സൃതങ്ങളിൽനിന്നും കാണുന്നു. ആഗ്രഹപരത്തിലുള്ള വിഷയ
ങ്ങൾ, വിവരങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിന്നും അതനേകായിരം
സംബന്ധങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായതെന്നു അനുമാനിക്കണം. മന
ശ്ചയിടെ മനോവികാരങ്ങളെല്ലാ ധാരതായ തുതിമംഗലയും ത്രു
ടാതെ വെളിപ്പെട്ടുത്തുന്നതാക്കുന്ന ആഗ്രഹപരസ്വക്തവ്യങ്ങൾക്കുള്ള
സ്ഥാരസ്വത്തിനു കാരണം, ശബ്ദഗ്രുഖണമാത്രതാൽ ശ്രോതു
ങ്ങളേയും, അത്മാഭോഖന ചെയ്യുന്ന സമയം മനസ്സിനേയും
ശ്രീനാഥപ്രിക്കവാൻമാത്രം. സാമർപ്പം ഇം സൃഷ്ടത്തുക്കൾക്ക്.
അതും മിന്തുകളിടെ ഇടയിൽ നാഗരികത്തും വർലിച്ചു
അവർ ധമ്മാഖാരങ്ങളേയും, ക്ഷേമവീക്രമത്തുക്കളേയും ആയി
ബന്ധങ്ങളാട്ടുക്കി അനുശ്ചിക്കുവാൻ തുടക്കിയപ്പോൾ, അത്മ
വാദങ്ങളിടെ അവയ്ക്കും നേരിട്ട്. ഇവയെ സൃഷ്ടപെപ്പുങ്ങലുള്ള
ക്ഷാണ്ട്രമുഴുവനും വെളിപ്പെട്ടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അക്കാല

ததாளம் மூலமளவுக்கிடை உப்பதிசீல ஆவசூழனாயனும். விதராகடைக்குரையானால் யூபெகைக்கிரத்தான் ஆய தாபஸவுமாகச் செவஷ்ஜெனதினம், ததப்பதை லாலாலியாசிகரசீ அதிகென்ற ஸவாப்பதினம் விஜெ ஸமலக்கை ஆகுது விகேள்ளதாலும் வரு. அவிடுள்ளாள் அறங்குக்கைக்கு உபனிஷத்துக்கை உங்காயனும்.

உபனிஷத்துக்கை அறநீரமால சதைவிகொட்டு பஸி தநால் நாலாயி தங் திரிசுவிரிசைன். காலபூஷகநதிகர்த்து முமலாஸரிசூ் மூமலாரங்கும், மூரோயூ், செத்தத ரீயம், செத்தரேயம் எனிவ எனாமதை வழ்மாயி ரணி கொ. அவ அயிகிம் கோசி தீக்கிசுகாங்குத மூவமள பலுதிலாள ரவிசுகாங்குத். பதுதிலிவுது காங்கு, ஹநாவாஸு, ஶேப்தாஸபதரம், இளைகும் எனிவ மூங்கா தாத்திலுதுவயாள். ரதுபதுஸமிதுமமாய ரிதியி லுது கேளோபனிஷத்தாள் ஹந ரங்கினங்கேழுயும் ஏடு பிக்கை ரளாந்தரத்தில் பெடு ஸஸி. ஒடுக்கைத வத்திலுதுவ அமய்வேஷாபனிஷத்துக்கூளாள். சோபோ தநரீதியிலாக்கயால் புஸ்ராபனிஷத்து எனம், நிம்மாதாவிகென்ற நாமதால் ஶேப்தாஸபதரைபனிஷத்து எனம் தூண்கைமாகை (தல மொடுய்கிழு ஸங்காஸி கூது)தாக்கயால் தூண்பிகோபனிஷத்து எனம் மரங் ஓரோ காரளாந்தரேன ஹந அம்மங்கை நாமகரளவும் செலுவன.

கேளோபனிஷத்து ஸாமவேதத்திலக்கைய தலவகார மூலமளாத்திகென்ற கை ஓரமாக்கயால், அதிகை தலவகா ரோபனிஷத்து எனம் பரங்கு வகை. ஹதிலெ பல வாக்குக்கைக்கோபனிஷத்து, புதோபனிஷத்து, ஶேப்தா ஸ்ரதரோபனிஷத்து எனிவயிலும் காளாள்கை. கேளோ பனிஷத்திலெ புதிபாபுவிஷ சதை கை ஸிஂமாவ

ലോകനം ചെയ്യാം. ബുദ്ധമെന്നാണെല്ലു്? അതിനെ അറി വാനം ധ്യാനിപ്പാനം ഉള്ള വഴികളുണ്ടാ? ബുദ്ധം അവർ ക്രത്തിനപ്പറവും വ്യക്തത്തിൽനിന്ന് വിചാരിതവും അണം. അപ്പോൾ അതു് ഇത്തിംഘാതീതവും മനോഗ്രാഹരമല്ലാത്തതു മാണസനും വിശ്വം പരായേഖതിപ്പാല്ലോ. അതിനെ അറിയുമെന്ന വിചാരിക്കുന്നവർ അതിനെ തീരെ അറിയുന്നില്ല. അവക്കും അധികാരികൾ അറിയുകയുമില്ല, തൊരു മടങ്കുകയേ ഉള്ളി. അറിയുകയില്ലെന്ന വിചാരിക്കുന്ന ഏ നീതിക്കാണ് പിന്നേയും അതിനെപ്പറവി സപ്ലാം അറിവുണ്ടായിരിക്കുക. വേദഭാക്തകൾ മന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യു് വാദു് മനസ്സായജ്ഞങ്ങൾു് സംസ്കാരം വരുത്തി കാമാഡിക്കേളും പ്രദപ്പബുദ്ധിയേയും നശിപ്പിച്ചുവക്കേ ശാപരോക്ഷാനാഭ്രതികൊണ്ടു് ബ്രഹ്മത്തെ അറിയവാൻ കഴിയു. ഈ സംഗതികൾ ആത്മത്തെ മുന്ന് വാണ്യങ്ങളിലും, ബുദ്ധത്തെ ധ്യാനിക്കുന്ന കുമം അവസ്ഥനുണ്ടായിരിക്കുന്നതു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ ക്ഷണത്തെ വിഷയത്തെ സംഗ്രഹിക്കാം.

കേന്ദ്രപരിഷത്തിൽ, അധികാരികളായ ഔവകർഷ്ണു് വിനാശം പറിപ്പിക്കുന്നതും ഇതു ബുദ്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കി ക്ഷാട്ടക്കുന്നതും ഉമാദേവിയാണെന്നു കേരളീയർ ഒക്കുണ്ടാം. അഭൈപ്രതികളുടെ വില്പാശക്തിയാകുന്നതു ഈ ഉമാബെമ്മ വത്തിയാണ്. അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ കേരളത്തിൽ ഭൂപ്രാപ്തജ നടന്നവുന്നുണ്ടു്. കേരളത്തിലല്ലാതെ, ഈ ചെറിയ ഭ്രാഹ്മത്തെവിടെ എന്നററച്ച ഭൂപ്രാപ്തയങ്ങളുണ്ടു്? ഈ ശ്രദ്ധിതനു ബുദ്ധത്തിന്റെ മാശാശക്തി, ദൈവത്തി ബുദ്ധാ വിജ്ഞാനദോഹരാർ ഷൃജനീയയാകുന്നു. സ്രഷ്ടിനിതിലയാജികമന്ത്രങ്ങൾു് ഈ ശ്രദ്ധപരനു ശക്തിസപ്രതിശിഖായ ഇത്തും രിയുടെ സമാരം ആടാതെ തന്മില്ല. ആനന്ദവഹരിയുടെ തുടക്കത്തിൽ തന്നു ഈ സംഗതി ശക്താചംത്രകൾ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു.

ഉപനിഷത്തുകളെ സംബന്ധിച്ച പൊതുവായി മരഹായ കാഞ്ച്ചത്തിൽ നാക്കൾ അഭിമാനത്തിനും അവകാശമുണ്ടു്. അവ

യിൽ അന്തർദ്ദിവിച്ച കിടക്കണ അഭേദപ്രതമരത ശക്തിയോ ഫുക്കടി വെള്ളപ്പുട്ടണ്ണി അതിനു പ്രവാഹം വരുത്തിയതും ലോകത്രിശ്ശ സ്ഥിരപ്രതിച്ച ചെയ്യുതും പിന്നുവിന്റുന്നകീ ത്രിമാനായ ഒരു കേരളീയനാണ്. ആ ഗ്രീഗ്രേക്കരാഹാത്മപരമ ഇരുവരെൻ്റെ കാൽ നൃവാദമരിചിയെ ആനുഭിച്ചാക്കന്ന ഡാക്കുൾ എഴു. എ. രവിവാമം ഘരപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഡാക്കുൾ അടെ കാരണവാദം, ഭാഷാദിമാനിയും, ഒരു തികഞ്ഞത പണ്ഡിതനും, അനന്തരയീതകവിയും, ഗൈവത്തുക്കത്തും എന്നിലു് ലക്ഷ്മീ പുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ അട്ടത്തെ കാലാരു് രവിവാമംനും പ്രസിദ്ധനാഭിജന്ന ഒരു തന്മുഖരാജാഭിജന്നം. അഞ്ചേരി തതിൻ്റെ ഒരു കുടുംബത്തിൽ ഉള്ള കവിത്തെന്നും കുടുംബത്തിൽ വിശേഷത്താടക്കുടി ആ ഘസ്തപ്പുങ്ങൾ ഇങ്കാൻ കവനം ചെയ്തു കാണുന്നു.

മായേ! മോഹതദോമാമയ-

മായേരു വള്ളൻ കടക്കു കടന്നിട്ടാൻ

തായേ! വരമിന്നടിയന്ന

തായേ തങ്ങണ്ണു തുട്ടവോൻജായേ!

ഈ പ്രാത്മന്യം ഫലമാഭിട്ടായിരിക്കും ദേവി അഞ്ചേരിയുടെ അനന്തരാവരുന്നതുനും ഈ വഴിക്കു തിരിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്നതു്, പ്രസ്ഥാനത്തിനു, ശക്രാഹാത്മസ്ഥാപനകൾ സംസ്ഥാനത്തിൽ എഴു.തീട്ടുള്ള ഭാഷ്യംപോലെ, ഡാക്കുൾ ഭാഷ യിൽ വ്യാവ്യാനമെഴുതി കേരളീയരെ അനന്തരമാക്കാതിരിക്കുകയാലും. ഗവൈ സീറിതോപനിഃശ്വരത്തിനു ഡാക്കുൾ എഴുതീട്ടുള്ള വ്യാവ്യാനം അഞ്ചേരിയുടെ നാനാഭവായ ചെവിപ്പു തതിൻ്റെ വിസ്താരവും താഴും കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. ചുവഞ്ഞു കൂത്തുകൂത്തതിൻ്റെ ഫലമായി ഒരു വല്ലിയ സംസ്ഥാനത്തെ കണ്ണാതുപത്രിയിൽ മുമ്പസ്ഥാനം വധിക്കുവാൻ ഇടയായി കുളിക്കുതു്, മാംസവക്ഷപ്പുകൾക്കും കേട്ടപാടകൾ തീരുത്തുകൂട്ടായ കാഴ്ച കൊടുക്കാണ് മാത്രമല്ലെന്നും, മായയുടെ ആശാപാശശത്തുള്ളിയക്കിടന്നു വലയുന്ന മനസ്സുങ്ഗരെ അന്നാന

പക്ഷപ്പെടുത്തിയ നേരിട്ടിട്ടിള്ള അജന്മാനതിമിരാസ്യകാരത്തെ
കൂളത്ത് അവിടെ മുഹമ്മദിപ്രയ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ തുടർച്ചയാണെന്നും അദ്ദേഹം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിയും ഉമാണ്. ഇക്കാലത്തെ നാട്ടുനടപ്പുന്നസരിച്ചു്, തൊന്തി ഉച്ചന്നൂസത്തിൽ
കേളികേട്ട നമ്മുടെ ഡാക്കറു കേരളീയങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടതു
വാൻതുടങ്ങിയാൽ, ആ പ്രവൃത്തി സാധസ്ഥാപി കവാ
കിക്കും. അതു മെതുവായിട്ടു തോന്തി അതിനു തുനിയുന്നില്ല; എന്നാൽ അവരെല്ലാവകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുത്രക്കുറ നിർ
വീഘ്നമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ആയുരാരോഗ്യ
തെരാട്ടുകൂടി ഇരിക്കുവാനും ഇന്ത്യപരനോടു പ്രാത്മികവാൻ
തോന്തി അവരോടു ആവശ്യപ്പെട്ടുനും. എൻ്റെ മാന്യന്നേയി
തന്നോടു തൊന്താനു് അപേക്ഷിക്കുന്നണ്ടു്. ആയതു്
പ്രസ്ഥാനതുരത്തിനിള്ളു ഭാഷാഭാഷ്യം എഴുതിത്തീർന്നാൽ,
അബദ്ധപ്രത്യേകതം മദ്ദല്ലരുമബുദ്ധികരംക്കിപ്പോലും എഴുപ്പ്
തത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുതക്കാൻവരുത്തിയിൽ അതിനൊരു പ്രശ്നംകു
എഴുതിയാൽ കൊള്ളിംഗാമുള്ളതുകുന്നു. ചൂർജംതതിലെ
ജഗദ്ദൈ ഗ്രീഖകരാചായ്യുസപാമി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിട്ടുള്ളു
ബുദ്ധമുത്തുക്കരഭാഷ്യതത്താനു് അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ളതു
വോപന്നൂസം ഇന്ത്യവസാധാരിയിൽ തന്മുഖാര വല്ലയി
സമാധാഹിരിക്കും. ചൂർജുരികളില്ലാജടക്കക്കിലും മന്ത്രം
വലംബം വേണമെങ്കിൽ, വിഭ്രാരണ്ണസപാമികൾ അദ്ദേഹം
ഉപനിഷത്തുകരംകും എഴുതിട്ടുള്ള പ്രശ്നവർഗ്ഗങ്ങളായി തയ്യാ
രണ്ടു്. പ്രസ്ഥാനതുരത്തിന്റെ ഭാഷ്യം മന്ത്രാമലകരംപോലെ
സപാധിനമായിട്ടുള്ളകും ഗ്രീഖകരുടുവയ്ക്കുന്നു സമാഖ്യം
എപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശപാസത്തി
മേൽ, അതിവിടെ ഒന്നാമതായി പറയാതിരുന്നതാണു്. വിസ്താരയേംകൊണ്ടു് അപ്രാപ്തികൊണ്ടു് വേദംനുവിന്ത
യുടെ ഭാഗം ഇങ്ങനെ തന്മുഖരാനെ എഴുപ്പിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത പ്രശ്നവർഗ്ഗ നവീനഗാന്മാരും അതുമാക്കി മിതമാ
യിരിക്കുന്നും. ഇവരിൽ ചിലർ പ്രത്യേകിയ പ്രമാണത്തെ

മാത്രം മാനിക്ഷനുള്ളി. ഇങ്ങനെന്നുള്ള വരോട് ഒരു കാഞ്ചം എനിക്കു് ചോദിക്ഷവാസിണ്ട്. കണ്ണാലെ ഉണ്ണെന്ന വിശ്ര സിക്രൂ എങ്കിൽ, ജഗദിഗ്രഹങ്ങൾ കാഞ്ചിരിക്കുന്നു, ഭൂമി യിൽ, മണ്ണപ്പുരങ്ങട ഇടയിൽ, എല്ലാവർലുംവെച്ചു് ഇവക്ക് അവരും ആരാധ്യജനങ്ങളും കിട്ടുള്ള മാതാപിതാക്കരൊന്നുടെ കുമ എടുക്കാം. ഇക്കാലത്തു് ഇവയുടെ വിലയും കുറഞ്ഞ രിക്കനു. ഓർമ്മാരികളുടെ, “മാതൃദേവോ ദൈ, പിതൃദേവോ ദൈ, ആചാര്യദേവോ ദൈ” എന്നുള്ള കുമമനസ്സിച്ച നടക്ക നോയവനാകയാൽ തൊൻ ഇവക്കു് പ്രമാണമാനം കൊടു ക്കുന്നു. പ്രത്യക്ഷാനഭവംകൊണ്ടല്ലെല്ലാ അമ്മയുടുമാരിനു വരെനു ഇവർ തീച്ചിയാക്കിട്ടുള്ളതു്. അതിനു ധാതോയ വഴി യുമില്ല. അനമാനപ്രകാരവും ആക്കവാൻ തരമില്ല. അതുവഴി, തൊടിക്കു് ഒരമയുമുട്ടുനുംഡായിരിക്കുന്നും എന്ന കിട്ടുമെ നല്ലാതെ, അവരിനുവരെനു തീച്ചിയായി അനമാനിക്ഷവാസി സാധിക്കുന്നതല്ലെല്ലാ.

അപ്പോൾ, ജീവൻ (ജീവാത്മാവു്), ജഗത്തു്, ബുദ്ധം (പരബ്രഹ്മം, പരമാത്മാവു്) എന്നിവയുടെ സത്താവത്തി നുള്ള പ്രമാണബുദ്ധത്തു്? പ്രത്യക്ഷാനഭവവും അനമാനവും തരമല്ലെങ്കിൽ പിന്നു ശരണമെന്തു്? ഉച്ചമാനംകൊണ്ടു് ഒരു തന്നെവും കിട്ടുകയില്ല; അതിനെ ഉപയോഗിപ്പാനുള്ള വഴിയും കാണില്ല. ടെവിൽ ശേഷിക്കുന്നതു് ആഞ്ചേപ്പാപ ദേശമായ ശബ്ദം മാതൃമാണം. ധാതോയ ഭയദ്രോഗവുമില്ലാതെ സത്രാനേപ്പണത്തിൽ എപ്പുട്ടീരിക്കുന്ന സപ്പാനഭവതേനു കുട്ടയ തതപര്യിക്കും ലോകാപകാരത്തിനായി പരിഞ്ഞാട്ടുള്ള വാക്കുകളെ എറുകുണ്ടു് കൊണ്ട് വിശ്രസിച്ചുകൂടാ. അവർ നിസ്സ് പുമ്പാം അപക്ഷപാതികളുമാണം.

ഉപനിഷദ്മധാവാക്രമം അങ്ങനെന്നുള്ള പരമധംസ നോയചയ്യാകനും.

“എകോ ദേവഃ സർവ്വത്തേഷു ഗ്രൂഡഃ
സർവ്വവ്യാപി സർവ്വത്താന്നരംതമാ”

എന്നാകന്ന ഉപനിഷദ്ദിലാണോ. “ഉപദേശ്യന്തി തേ
ജ്ഞാനം അജ്ഞാനിനാണ് സുതുഡിനോ.” അവരുടെ വാക്കക്കുള്ള
കണ്ണടച്ച വിശദപരിശോഖാനുമന്നായോ അതുബഹുപ്രസ്താവനിപ്പിച്ചു.

“എശ്വരിലുജീഴ്ദി കണക്കി ഒദ്ദേശഭേദ
ഉശ്വരിലുജീഴ്ദപരന്നറിവാൻ
ഉജീവണ്ണംതനെനകാട്ടിത്തങ്ങം മുക്കു
നിത്യം മുക്കനാമ കൈതൊഴിനോൻ.

ഇത്തമനായ ആവാസ്ത്വനിൽനിന്നും, വിനയാനപ്രിതന്നായി,
സംശയങ്ങളുടെപോകുമ്പിയം, മുക്കുച്ച വായ ശാശ്വത വേദാ
ന്തത്തെ അല്ലെന്നിക്കണും. “തദ്ധിലിപ്രശ്നിപാതന പരിപ്ര
ഞ്ജന സേവയാ.”പിന്നെ എക്കാരുചംത്തതേതാട്ടകുടി മനനം
ചെയ്തു ഒവദാനതസാരത്തെ ഉന്നസ്ഥിലുറപ്പിക്കേണും. “അതും
വേം, മനവോ, നിജിയ്യാസിതവ്യഃ” “യസ്തുക്കിണാനസം
ധനേ സ ധർമ്മവേദനേ രതഃ.” ഈ വിധിജ്ഞതി അല്ലോസം
കൊണ്ടാണു് ഭക്തൻ,

“ദയാ മാം പദ്മരതി സർവ്വത
സർവ്വം ച മഹി പദ്മരതി
തസ്യാധം ന പ്രണശ്യാമി
സ വദേ ന പ്രണശ്യതി”

എന്ന ദേവദിഗ്നിത്തിൽ ഉപദേശിക്കുന്ന അഭ്യന്തരാവശ്യങ്ങൾ പ്രാ
പിക്കുന്നതു്. അതായതു്, “ഈതൊരാഡി എന്നെന്ന സർ
തിലിലും, സർവ്വവും ആചി കാണാനവോ, ആ ആചാശി
ത്താനം ആ ആഡി എനിക്കം നഷ്ടമാകുന്നില്ല” എന്ന ഗീതാ
വാക്കുത്തിശ്ശേരി അത്യം. പരമാത്മാവിനെ ലോകത്തിലും
ലോകത്തിനെ പരമാത്മാവിലും കാണാനാളിൽ വഴിയെന്നാണു്
ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ പറിപ്പിക്കുന്നതു്. നാലാഞ്ചുമ്പു
ളിത്തുട്ടി രഥാജ്ജീ നയിച്ചു് ആ ആചാശി വെവരാഗ്രവും
ജ്ഞാനവും അവ സന്ധാരിച്ചുകൊടും. ശരിയായി പോക

നാവക്ക് ടെച്ചിൽ പരമാത്മജനാനപ്രാണ്ടിയും ലഭിക്കം. സർവ്വകർമ്മസ്വാനപൂർവ്വകമായ അത്രം ജനങ്ങളുടെ പരമാത്മപ്രാണ്ടിയുടെക്കു എന്ന ഗീത തുറന്ന പരജന. തോന്നും ബ്രഹ്മവും തമ്മിൽ അടിഭേദവും ഒരു ശാക്ഷാക്കന്തുക്കുന്ന മോക്ഷം. അതോടുകൂടി ശൈധനാശം, ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും മഹാവിഷ്ണാഭാദ്വിക്കളും നശിക്കം. “ഭിവസ്യാത്രന നിവൃത്തി മോക്ഷം.” മോക്ഷം കിട്ടിയാൽ പാരന ഭവദേശവും ദേവാശില്പം.

ഈ ഭ്രതഗാമം, ഈ പ്രപഞ്ചാസകലംതന്നെയാണ് വീണ്ടും വീണ്ടും ഉണ്ടായി, സ്ഥിതിചെയ്യും, ലക്ഷ്യക്കാണ്ടിരി ക്കുന്നതു്. പ്രപഞ്ചം വ്യക്തമാക്കുന്നതാടക്കുടി അതിനു പബ്ലുതാന്തിക്കപ്പെട്ടായ അശ്വ പാശകളാണുകും. ഇവയിൽ നിന്നും ഇത്രിയങ്ഗാവരമായ പ്രപഞ്ചം ആത്മക്ഷപ്പെട്ടം. ഇതാണു പ്രത്യുതി.

“മേരിരാപോനലോ വായും വം മനോ ബുദ്ധിരേവ ച
അധികാര ഇതീയം മേ തിനാ പ്രത്യുതി രജ്യധാ.”

എടുംശങ്കപ്പെട്ടായ തന്മാത്രകളാലുണ്ടാക്കുന്നതു് അപരാ പ്രത്യുതി. ഇതിൻനിന്നും വേരെയായി എല്ലാത്തിലും ജീവശവ തന്നുത്തുപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു പരാപ്രത്യുതി. ഈ ഉത്തരമ മായ പ്രത്യുതിയാണു് ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ നടത്തിക്കൊണ്ട് പോകുന്നതു്. ഈ ലോകനായിൽ കാണുന്ന ഓവ്രൈറ്റും ഇവ യുടെ ശക്തിയും കൊണ്ടല്ല ആക്രൂം ലോകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പരമാശാങ്കും ദേഹം ആവശ്യുടെ ശക്തിയുടെയെ സ്വന്നനം കൊണ്ടുമല്ല. ഇവയെ ഫ്രെഡ്രിക്കിഷന്നതായും ഇപ്പോൾ അം അതാത്മായും ഉള്ള ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു് പാശുക്കുത്രഭേദങ്ക്കു ലിലെ നബിനശാസ്ത്രാലാക്കവും സംശയം കുടാതെ സമ്മി തിച്ചു കാണാനും. പ്രത്യുതിയെ ഫ്രെഡ്രിക്കിഷനു ശക്തിയെ, ചെവതന്നുതെയാണു് നമ്മുടെ സിലിനുമാർ ബുദ്ധമെന്നു വൃദ്ധി

മരിച്ച വയന്നതു്. അപരാപ്രതിയുടെ സപ്രാവത്തിൽ നിന്ന ജഗത്തിനെ മോട്ടിപ്പിക്കുന്ന തിരുന്നണ്ണരം സംഭവി ക്കേണ. പ്രത്യേകി പരമാത്മാവിൽ, പരമപ്രക്ഷേപനിൽ, നിത്യ മായി ലീന്മാക്കും. “നാസതേ വിഭ്രതേ ഭാവോ നാ ഭാവോ വിഭ്രതേ സതഃ” പരമാത്മാവു് എക്കൻ, നിത്യൻ. പരമാ ത്മാവിശ്വർ സപ്രാവമായ, പ്രത്യേകിയായ, ഉപാധിയിൽ കുടി കടങ്കിലെ ആകാശംപോലെ കാണുന്നതാണു് വാസ നാശിയോടുകൂടിയ ജീവാത്മാവു്. ചുരുക്കത്തിൽ, പ്രപദ്യേ മെല്ലാം എത്തൊന്തിനിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു, എത്തൊന്തിനിൽ സവ് ദും ധ്രാഷ്ട്രമായി കിഴഞ്ഞു, ആ അ പ്രക്രിയയും ആദ്യത്തോടുകൂടി ദും ആയതു ബുദ്ധം, പരമാത്മാവു്, പരമപ്രക്ഷേപൻ എന്ന ഫും പറയുന്നതിരുത്തെന. ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും വാ സ്ത്വവത്തിൽ ഒന്നതെന; എടക്കാശംപോലെ വേരെയായി തോന്നുന്നതേയുള്ളിൽ. ജഗത്തു് നാമത്രു ചമാത്മാണു്.

“**ബുദ്ധം സത്യം ജഗത്തിമ്പാ
ജീവോ ബുദ്ധമെവ നാപരഃ”**.

എന്നാലെന്തിനാണു് ഈ ഓഹനെ സ്വജ്ഞിപ്പിത്തിസംധാരങ്ങൾ നടന്നകാണ്ഡിരിക്കുന്നതു് എന്നാൽ ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തര മായി ഒരു ഭക്തൻ പാടിട്ടുള്ള തിനെ ഇ വി ടെ പകരുമ്പുവാങ്ങ എനിക്കു സാധ്യമാക്കുന്നുള്ളി.

“**തുച്ഛംഖരത്തുപെയമാഡുക്ക ചെരുപ്പുമെന്ന-
അക്കെത്യും വിഷിച്ച പറയ്ക്കിരു ലോകരെല്ലാം
വിശദം ചമയ്ക്കുടെനേരു കാത്തഴിക്കും
വിശേപക്കണാമന കഴിപ്പുരയന്നപോലെ”**.

ഈ വക സംഗതിക്കെല്ലാം എക്കൻ ആത്മമിത്ത താിഞ്ഞു “അംഗൈപ്രതമതല്ലവേഗിക” യിൽ വിവരമായി കൊ ടത്തിരിക്കുമെന്ന ക്ഷേത്രി ശാന്തിവിഷയത്തെ പിറ്റുടങ്കന്നില്ല.

പക്ഷ, മരിച്ച വിഷയത്തെ കരിച്ച് അല്ലെങ്കാൻ പറയേണ്ടതായുണ്ട്. എല്ലാവരം മുഹമ്മദനാഥതിനായി കാംക്ഷിച്ചു് മോക്ഷവു് തുക്കളും അഞ്ചനയനരായ ആത്മാ രാമനാരായും കാടകളിലിരുന്നാൽ, നാടകളിലാങ്ങണാകും? സന്ദർഭേവിതമായ ഒരു പ്രയോഗിനിൽു്. ലക്ഷ്മാപിലക്ഷം ജനങ്ങളിൽ ഈ വിധമുള്ളവരുടെ തുക്ക എത്രയോ തുക്കമായി ശിക്ഷം. നമ്മുടെ വിരലുകളുടെക്കാണ്ട് കണക്കാക്കിവാൻ കൂടി യാണാകമോ? മുണ്ട് മാറന മട്ടിൽ, പണാക്കിം പണത്തിനു മാറി മതം മാറാമെന്നുള്ള ഈ കാലത്തു് തുക്ക അതിച്ചും കിരയും.

മൃഗാശയാലും മദനാശയാലും
പൊന്നാശ്യാലും മുക്കന്നലോകം
നിന്നാശ കണ്ണിലെജാവക്കിമുണ്ടും
കള്ളാ! ശമം നംബക്ക മാനനേസ മേ

എന്ന വിളിച്ച നിലവിലിക്കെട്ട്. ആത്മാരാഹക്കാർ ആവശ്യം തന്നെ. വിളക്കുത്തിയുടെ യന്ത്രങ്ങൾപോലെ, അവർ ലോക തനിനു തെളിച്ചുവും തേജസ്സും ശക്തിയും കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ആവക്ഷം കുമ്മം ത്രാജുമല്ല. ദേഹമുള്ള കാല തന്ത്രാളം ശ്രദ്ധാസം മുട്ടാസം, ആഫാരനീഹാരങ്ങൾ ഇത്രാണി കൂടാതെ കഴിയുമോ? എന്നല്ലോ അഞ്ചനാടകരക്ഷ സപനനില യിൽ കുമ്മം വേണ്ടാ എങ്കിലും ലോകോപകാരത്തിനായി അവരു ചെയ്യേതീരു എന്ന നിശ്ചയിച്ച പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം കാണാം. വ്യാസമധവ്വി, ജനക മഹാജാവു്, ശക്രാചാൽസപാമി എന്നിവക്ഷ സപനനില യിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായി ഒന്നം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും, അവർ ലോകാശരമത്തിനായി എത്രയാണു പ്രവർത്തി ചെട്ടിയുള്ളു! അവക്കാഞ്ച വിചാരംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുന്നാം. “കൊഞ്ചംവുന്നവരുടെ തോതു പിടിച്ചായിരിക്ഷം അല്ലോ തത്വരുടെ പ്രവൃത്തി.....അതിനാൽ അജ്ഞന്റു വഴി പിടി

ആരമ്പിപ്പ്

കേന്ദ്രപാതയിൽ എന്ന തുടങ്ങിയ ഇരു ഉപനിഷദ്ഗം സാമ്രാജ്യവർഷിയെ പെട്ടെന്നാക്കാൻ. ഇതിൽ ദാദ്രവം പദ്മവമായി ഒന്ന് മനുഷ്യരം അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വത്തിനം മുലമായ ബുദ്ധം ആണിതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

ബുദ്ധം, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏകമായ മുലകാരണം ഇത്തു യക്ഷദിക്കാണ്ഡരിയത്തക്കേ ഒരു മുൻ വസ്തുവല്ല, മനസ്സുകൊണ്ടു സകല്ലിക്കാവുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധവും ഉള്ളതല്ല, ബുദ്ധികൊണ്ടു തിന്റെ സത്താവാസമ സ്ഥാപിക്കാമെങ്കിലും അതിൽ ക്രുട്ടത ലാഡി അംഗത്വപൂർവ്വി ഒന്നമറിയാത്തക്കരുമല്ല. ഇരു വസ്തു യാണു ഇഴു ഉപനിഷദ്ത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉപഭോഗം. ഇക്കണ്ണനും ബുദ്ധമാരണ സാധകരെന്നു തങ്കാലാവസ്ഥയും ചേരുംപട്ടി ബുദ്ധത്തിന്റെ സത്ത്, ചിൽ, ആനദാതമകസ്പ ഭാവങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടുണ്ട്. എങ്കണ്ണനെയെല്ലാം സകല്ലി തുപാസിക്കാം എന്നും ഉപഭോക്കണ്ണണ്ട്. സദേശപരി, അധ്യാത്മശശാനാന്ത്രിക ഗമംത്തിനാം മാനുമായി സ ബാഖിക്കാവുന്നതപ്പെന്നാം, ഗമംശശാനാ പ്രയോജനപ്പെട്ട ണമക്കിൽ അശാനാത്മി സത്യരൂതനാം, പരപാർമ്മാരമ്പതനാം, കണഞ്ചുകനാം, ആത്മനിയന്ത്രണാം ചെയ്യുവരാം, ലോകാന ഗമകമ്മനിരതനാങ്കുടെ ആക്കിതനായ മാനുമേ സാധ്യമില്ലെ എന്ന വിജിച്ചു പറയുന്നണ്ട്. ഇരു ത്രിശ്ശൂരും നോക്കിനേബാധി ഉച്ചരപോഷണാത്മം ചില ഗമംശശാനാം സബാഖിച്ച എം. എ. മതലായ ബിരുദം നേടുന്നവക്ക് അശാനാന്ത്രിക വരാത്രതിലെഞ്ചുമത്തുത്തെപ്പെട്ടവാനില്ലല്ലോ.

ഈന്ന ഭാരതീയർ “പാഠി ദാനങ്ങളുടെ വലിയപ്പെട്ടപ്പും മാർപ്പ പത്രതു ചക്ക മുഖ്യമാക്കുന്നതു തിന്നാമായിരിക്കുന്നു” എന്ന പാഠത്തെ മഹിമയിൽ കൊണ്ടാടി കഴിയുവാനാണെന്നുകരുധിക്കുണ്ട്

നാതു. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മുടെ അനുഭവത്തെ ഭാരതീയർ അധിംസ, സത്രനിജ്യ, ത്രിതൃനിജ്യ(തപസ്സ), ആത്മനിധ ത്രണം, ലോകയജ്ഞത്വം മുതലായ സംഗ്രഹങ്ങളേം. കാണാം. എന്നാലിനാവബട്ട്, ഈ വകുങ്ഘത്തെക്കിലും നമ്മുടെക്കിടയിൽ ഉണ്ടാ എന്നേപാഠം സംശയിക്കേണമില്ലിൽക്കേണ. ഈ മുണ്ഡങ്ങൾ ഒട്ടുകില്ലവിന്നു എങ്കിലും അതു പൂർണ്ണതന്നൊരുതീയങ്കുടെ സദ്ധാരണവർദ്ധിച്ചായ പാശ്ചാത്യരിൽ—വിശേഷിച്ചു. ഇല്ലെങ്കുകാരിൽ—തന്നെ യാണു കാണുവാനെത്തന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അധ്യാത്മ ജന്മാനം അവക്കെടക്കിടക്കിൽ പറയത്തെവിധിയം വന്ന ചേന്നി ടില്ലുകിലും അവരിനു നേരുക്കാളിയികുകളാണിട്ടുണ്ട് തീന്നിരി കുന്നെത്തന്നു പറയാതെ തരഞ്ഞിലു.

അധ്യാത്മവിജ്ഞ, ലോകരംഗത്തിൽ കഴിത്തുകൂടുതലായും പകരിക്കുകയില്ലെന്നല്ല ഉപദേശങ്കുടയാദേശങ്കും. എന്ന പൊതുവേ ഒരു വിചാരണാളി. ഈ വൈദം തെററാണു്. “ജന്മാനിനാ ചരിത്രം ശക്രം സമുഗ്രാജ്യാഭിഗ്രഹവം” എന്ന വിജ്ഞാരശ്വവചനം, ജനകൾ, മാക്സസ് അറീലിയസ് ദി ലായ മനുവൻതിമാത്രം ചരിത്രം എന്നിവ ഈ പൊതു അംഗിപ്രായത്തെ പാടു വണ്ണിക്കുകയല്ലെങ്കും ചെയ്യുന്നതു. അതു മാത്രമല്ല, തങ്കൾക്കിടം ലോകത്തിനും ഏന്നപോലെ സുഖമാണി കഴിയണമെങ്കിൽ അധ്യാത്മജന്മാനപ്രാപ്തി ഏന്നുകൊണ്ടു മാത്രം അതു സാധിക്കു. ജന്മാനാഭാസപ്രാപ്തിയും മുജ്ജ മുന്ദ്രജന്മാനവും ആണു വിച്ചതുകൾ. തപസ്സ ദമം മത ലാഡ സാമ്മാനുസമ്പത്തുണ്ടാക്കിയശേഷം അധ്യാത്മജന്മാനം ആക്കി സമ്പാദിച്ചാൽ അതു സവ്മാശാസനരൂഹമായെ മുഖിക്കാൻ സാധിക്കു എന്നു അല്ലെങ്കാനാലോച്ചിപ്പായും അക്കം ദേവാധ്യ കാവ്യം. മഹാത്മാഗാനാധികാരിയും ദേവാധ്യത്വം വരുന്ന അദ്ദേഹ അതാരൻറെ സത്രനിജ്ഞാഭി അധ്യാത്മജന്മാനപ്രാപ്തിക്കുടെക്കന്ന അദ്ദേഹവും കാദ്യത്രാനുപത്രത്തിലാണുകുിലും ഉണ്ടു അതുനാനു ക്രിയം ആണുനാശ്വരതിനു അദ്ദേഹത്തിനുന്ന സ്വന്ത സംക്ഷേപം

മടങ്കിയ ജീവചരിത്രതന്നെ മതിയായ ലക്ഷ്യമാണ്. ഈന്ത് ഭാരതീയരക്കുടെ ഇടയിൽ അധ്യാത്മനുന്നമജ്ഞാനതന്നെ വളരെക്കുറവാണ്, അധ്യാത്മജ്ഞാനാന്ത്രികക്കുടെ ഒരു പ്രസാ തീരെ തന്നെയില്ല. ഈ ഭോഷം തീരുത്തുകവും ബാല്യാർപ്പിക്കി സാമാർഗ്ഗികജീവിതം, സത്രം, തൃതൃനിഘ്നം, ആത്മാനിയത്രം, ഫലാകാന്തരമജീവിതം എന്നിവയേ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ ജീവിതം, അദ്ധ്യസിപ്പിച്ച കൂടിക്കുള്ള വഴി താൻ രക്ഷകര്ത്താക്കന്നായം അഭ്യര്ഥാസ്വാധനയും അനീക്കന്നാതായാൽ ലോകത്തിൻറെ ഭാവി മംഗലപൂർണ്ണമായി വികസിം. ഒരു ലീഡ് ശുപ്പ് നേഷൻ സിനാലും സംബന്ധിക്കാനെ മുതല്ലാത്ത ശാന്തിയും മംഗലവും അധ്യാത്മജ്ഞാനപ്രാപ്തപ്രാപ്തവായമായ ഈ അഭ്യര്ഥാസം നേന്തൊക്കാണ്ടു മാത്രം സംബന്ധിക്കു മെന്നു, ഇതൊന്നുകൊണ്ടു സാധിക്കു എന്നും സംബന്ധിക്കു മാത്രം പറയാം. മുഹമ്മദജ്ഞാനം മനസ്സുള്ളിവർ സംബന്ധിച്ചുകൊ ഒളിട്ട; അഖിനാശി ഒപ്പ് വരംഗമായ അഭ്യര്ഥാസം ലോകാന്തരമായും, അമുഖം സപാത്മാഖ്യാതാവുമായികൊള്ളിട്ടുട്ടെന്നും പറയാം. മനസ്സുള്ളിവർ സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ച മതി, ലോകമംഗലം സുലഭമായി, നിശ്ചയം.

ഈതുവരെ ശ്രാവം എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒന്നുക്കണ്ണംകൊന്നിരും മറ്റായഒരു ഒരു ദിവവും ലഭിക്കാനുള്ളിട്ടു ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ കരവിനൊടുക്കാക്കുകയുള്ളതു ഒരു പരിധാരംായി ടെന്നവും ഇതിനും അതിപ്രാശ്യമായ ഒരു ദിവവും എഴുതി എന്ന അംഗലമിച്ച സാമ്പത്രക്കൾവും ടി. കെ. കുഞ്ചി ഫേനവനവർക്കുള്ളാട്ടുള്ള എന്നെന്ന് അഭ്യവററ തുതജന്തരയേ തെ.എം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

എൽ. എ. വീവൻ.

ചീം

ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ • ശാന്തിഃ

ആപ്രായം മമാദ്യാനി വാക്ഷപ്രാണിയേക്ഷഃ

ശ്രാതുമദ്യോ ബാലമിഗ്രിയാണി ച സവ്വാണി

സവ്വം ബ്രഹ്മപദിഷ്ഠം മാധം ബ്രഹ്മനിരാകരിച്ചാം

മാ മാ ബ്രഹ്മനിരാകരാഭനിരാകരണമസ്തു പനിരാകരണം

മേ f സ്ത

തദാത്മനി നിരതേ യ ഉപനിഷദ്ദിസ്തു

ധമ്മാംസ്തു മയി സത്തു

തേ മയി സത്തു

രാം

രാവതിഃ രാവതിഃ രാവതിഃ

കേന്ദ്രാവനിഷത്

(പ്രമാണം)

രാം

മന്ത്രം:—

കേന്ദ്രാഷ്ടിം പതതി ഫ്രേഷ്ടിം മനഃ
 കേന പ്രാണഃ പ്രമാഡഃ ലൈതി യുക്തഃ
 കേന്ദ്രാഷ്ടിം വാചമിമാം വദന്തി
 വക്ഷ്യഃ ശ്രോത്രം ക ഉ ദേവഃ യുനക്തി || മ ||

അത്മം:—

കേന ഇഷ്ടിം ഫ്രേഷ്ടിം മനഃ പതതി—ആരാട
 ഇ ഷ്ടീ മേതുവായി, അല്ലെങ്കിൽ നിയോഗംകൊണ്ട്,
 മനസ്സു് (വിഷയാലികളിൽ) ചെന്ന ചെങ്കന്നു്? ; കേന
 യുക്തഃ പ്രമാഡഃ പ്രാണഃ ലൈതി—ആരാട നിയോഗം
 കൊണ്ട് സർച്ചേചാജ്ഞകർമ്മം മുലമായ പ്രാണൻ (Life-
 principle) പ്രവർത്തിക്കുന്നു? ; ഒകന ഇഷ്ടിം ഇമാം
 വാചം വദന്തി—ആരായ ഇ ഷ്ടീകപ്പെട്ടതായിട്ടാണീ
 (ശബ്ദത്രാവായ) വാക്കുകളെ പറയുന്നതു? ; വക്ഷ്യഃ
 ശ്രോത്രം ക ഉ ദേവഃ യുനക്തി—ക്രൂരാ ചെവി (ഇതലായ
 വയേ) എത്ര ദേവൻ (താതപ്രിഷ്ഠങ്ങളിൽ) ചേക്കുന്നു?

ഇഷ്ടിം—/ഇ ഷ്, ഇ ഷ്ടായാം (ഇഷ്ടിതനിതി ഇ ഷ് പ്ര
 യോഗസ്സുമാറാറുണ്ടാം—ശക്രൻ)=ഇ ഷ്ടീകപ്പെട്ടിട്ടു്

ഫ്രേഷ്ടിം=ഫ്രേഷ്ടീകപ്പെട്ടിട്ടു്, ഫ്രീപ്പികപ്പെ
 ടിട്ടു്, നിയോഗികപ്പെട്ടിട്ടു്.

ദോഷം=ദ്രോതിപ്പിക്കുവാൻ (ദ്രോതനവാൻ—ഗൗരൻ)

വ്യാഖ്യാനം:—

ഈ മന്ത്രം നാലു ചോദ്രങ്ങളിൽനാം. പ്രമാണകാണ്ടി മനസ്സിൽനായിരുന്നു (ബുദ്ധി മതലാജത്തിലൂടെപ്പറ്റി) രണ്ടാംപാഠകാണ്ടി ജീവധിമ്മതം നായിരുന്നു (Life-principle) ഒന്നാംപാഠകാണ്ടി കമ്മന്ത്രിയങ്ങളുടെയും നാലുംപാഠകാണ്ടി അതാനൊരും ജീവധിമ്മതം നായിരുന്നു (Stimulus) എന്നാണെന്നു ചോദ്രം. ആലൃതേത പാഠത്തിൽ ‘ഹ്രഷിതം’ എന്നും ‘ഹ്രഷിതം’ എന്നും എഴുത്തു പറ ഞതിരിക്കുന്നതിനത്തോളം. കാന്തം സപ്രശക്തിയുടെ പ്രൂഷണംകാണ്ടും ഹ്രസ്വവിനേന്തനിലലയ്ക്കുകൾക്കുംകും. ഹവിടെ കാന്തത്തിനു “ഹ്രഷ്ടം” എന്നാതനന്ന ചില്ല. ഹതു ചോദ്ര, വിഷയങ്ങൾ സപ്രാഭവത്താൽ മനസ്സിനേന്ത തങ്ങളിലെയ്ക്കുകൾക്കുകയാണെന്നു വരാവുന്നാർഹായി യഥാത്മമക്കുന്നാണോ എന്ന ചോദ്രാത്മാംബം പ്രൂഷിതശശ്വംകാണ്ടി ജനിക്കുന്നതും. ഹത്തുക്കിൽ വിഷയവും മനസ്സുമല്ലാതെ മുന്നാമത്താനിന്നും ഹ്രഷ്ടയിനസരിച്ചു മനസ്സു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവത്തിക്കുന്നവെന്നു വരം; യജമാനന്നും ഹ്രഷ്ടയിനസരിച്ചു വേലക്കാരൻഡാരോ സംശയികളിലേപ്പെട്ടുന്നതുചോദ്ര ഹ്രസ്വതന യാണോ എന്നും അത്മാ കിട്ടാനായി ‘ഹ്രഷിതം’ശശ്വം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനസ്സു എന്ന പദം ഇംഗ്ലീഷിൽ ആകെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും ‘ഹ്രസ്വിന്മാനത്തിലെപ്പറ്റി മനസ്സിനേ (Mind, Perceptive faculty) മാത്രം കരിച്ചുകൊണ്ടില്ല, മനസ്സു ബുദ്ധി മതലാജ (Mind, intellect &c) അന്തേക്കരണങ്ങളും എല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടതിനുകാണാം’. ഹ്രസ്വതന ആകെ ഒരു പ്രെട്ടത്തി പറയുമ്പോൾ മനസ്സിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു ധർമ്മ

ക്കാഡി ഉള്ളിട്ടാണി വിഹാരിക്കേണ്ടിക്കിരിക്കും. ഇവ, ഒന്ന് ഇത്രിയാത്മബോധവും (Perception), മറ്റൊരു സൗഭ്യതിയും സൗഭ്യകികർവ്വുകൊണ്ടിരുത്തി അനുമാനാഭി (Conception & reasoning) യും ആകുന്നു. കൂനം ഇങ്ങനീ ആകഷിക്കു നാത്രോഡോൾ ഇത്രിയാത്മക്കാഡി മനസ്സിനെ തങ്ങളിലേക്കൊക്കുകയാണ് (പ്രേശിതം എന്നതിന്റെ അത്മഭാവം) എന്ന ഇത്രിയാത്മബോധത്തെ സംഖ്യാഗ്രിത്തിന്റെതാഴും പറയാമായിരിക്കുമെങ്കിലും, വിഷയം കൂടുതൽ തന്നെ ഉണ്ടാകുവാനും സൗഭ്യത്രാഭിരൂപിതിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും വിഷയാനും മനസ്സിനെ തങ്ങളായിരുന്നേ മതിയാവു എന്ന വര്ണം.

പ്രഥമം അടക്കിക്കുന്നു, ശ്രദ്ധാസം അക്കറത്തില്ലോ പറത്തില്ലോ പില കുമങ്ങളുന്നസരിച്ചു കയറ്റകയുമിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, ആമാശങ്ങം അന്നാടികളിടെ പച്ചനും നിവർമ്മിക്കുന്നു എന്നും പല പല പ്രഥമത്തികളും ശരീരത്തിൽ സംഭാന്തനകാണഡം ഇരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുല്ലാം മുലകാരനാം ജീവബേദതന്നും (Life-Principle) അഭ്യന്തരം പറയുന്നു. ഈ മുലകാരനാമായ (പ്രമാണം) പ്രാണശക്തി ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതു മന്ത്രിയ്ക്കിനും വേർപ്പെട്ടതായ എത്ര കിലും രണ്ടുപ്രഥമക്കത്തിനു വഴിപ്പേട്ടാണോ? അതാനേന്തൃതിയ മാർഗ്ഗമായി നമ്മൾ ഇത്രിയാത്മബോധം ജനിക്കുന്നു, കമേം ഗ്രീയമാർഗ്ഗമായി നും പലതരം കമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. ഈ അതാനകമേം ഗ്രീയങ്ങളിടെ വുത്തികരം അന്നുപ്രേരണവശാല ണാകുന്നതാണോ? അതായതു, അനിംഗ്രായിനമായ (involuntary) ജീവയമ്മദാംക്കാഡം (Vegetative activities), ബുദ്ധാഭി അന്തഃകരണയർഹമങ്ങൾക്കുംകും (intellectual & psychical factors), അതാനേന്തൃതിയയമ്മങ്ങൾക്കും (Perceptive factor including perception of pain and pleasure sense &c), കമേം ഗ്രീയയമ്മങ്ങൾക്കും (Volitional activities) എല്ലാം

പരമാധാരം ആയിട്ടിളിച്ചെത്തു, എന്നാണ് ചോദ്യം ഇം ചോദിച്ച നാലു സംഗതിയുംകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചത്തിലും സവ്യസംഗതിക്കേണ്ടതുംവെന്ന രാമ്മിച്ചാർ മന്ത്രത്തിന്റെ ആകു കുടിയ അത്മാ, ഇം പ്രപഞ്ചമീവിയ മല്ലംനടക്കണ്ണതിനു പ്രപഞ്ചിനമാണി വല്ല മുലപ്രേരകവു മുണ്ടാ, ഉണ്ടക്കിൽ അതെത്തു, അതിന്റെ സ്വപ്നാവാദി യെത്തു, എന്നാണെന്നു കാണാം.

ഈ മന്ത്രംകൊണ്ട്, ഇം ഉപനിഷത്തിൽ പറയാൻ ചുറപ്പുടനു സംഗതി സവ്യത്തിനും മുലമായ ബുദ്ധത്തേപ്പ് റിഡാണെന്നു വസ്തുനിശ്ചിംശങ്കുടി സുവിപ്പുക്കപ്പട്ടിരിക്കും.

മന്ത്രം:—

ഗ്രോതുസ്യ ഗ്രോതും മനേസാ മനോ യ-
പ്രാചോ ദ വാചം സ ഉ പ്രാണസ്യ പ്രാണഃ
ചക്ഷുശ്വയുചക്ഷുരതിമുച്ചു യീരാഃ
പ്രേത്രാസ്യാല്ലാകാഭൗജാ ഭവനി || २ ||

അത്മം:—

യൽ, ഗ്രോതുസ്യ ഗ്രോതും—യാതൊന്നു, ത്രുവന്നേശ്വരിയ ത്തിനു ത്രുവണ്ണസാമത്മ്രകാരണവും; മനസഃ മനസഃ—മനസ്സിനു മനസാഭിസാമത്മ്രകാരണവും; വാചഃ വാചം—വാഗവാചവത്തിനു ഭാഷണാഭിസാമത്മ്രകാരണവും; പ്രാണസ്യ പ്രാണഃ—പ്രാണം പ്രാണവേച്ഛാസാമത്മ്രകാരണവും; ചക്ഷുശ്വഃ ചക്ഷുഃ—ക്ളിനും തലർമസാമത്മ്രകാരണവും ആകുന്നവോ; സഃ ഉ—അവന്നാക്കന്നു (ഈവയുടെയെല്ലാം പ്രേരകൾ), യീരാഃ—വിഭപാന്നാർ; അതിമുച്ചു-ഒന്നാതുംകളിടു സ്വപ്രഭാവമാത്രമാണീ സാമത്മ്യങ്ങൾ എന്ന മിമ്പാബോധത്തെ വിട്ടിട്ട്; അസ്യാർ ലോകാർ പ്രേതു—ഈ ലോകത്തെ വിട്ട

ശോഷം; അകൃതാഃ വേന്തി—മരണമില്ലാത്തവരായിരത്തീ
യന്മ.

സ്ഥാവ്യാസം:—

മറ്റുതതിൽ “ചക്ഷുഖ്യവക്ഷ്യഃ” എന്നവെരയുള്ള ഭാഗം
കൊണ്ടു മുൻ മറ്റുതതിലേ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം പറ
തെതിരിക്കുന്നു. ബാക്കി ഭാഗംകൊണ്ടു ആ ദുലകുരണം
ബോല്പുപ്പെട്ടുനുത്രുകൊണ്ടാണുവുന്ന ഫലമിന്നതാണ്
നം കാണ്ടിയ്ക്കുന്നു. ആകുംഭാഗംകൊണ്ടു കൊടുക്കുന്ന
ഉത്തരം ഒരു വക കടംകമത്രപ്പാതിലാണ്. കുള്ളിനു
കുറ്റിനും കാതിനു കാതെനും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാക്കി
മൊന്നം വ്യക്തമാവുകയില്ലോ. പരമാത്മാവാണു
ദുലയേതു എന്നു് ഏറ്റ വാക്കിൽ പരാശാമാധിക്കനില്ലോ,
എന്നാണെങ്കിൽ, അങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാക്കി
മൊന്നം വ്യക്തമാവുകയില്ലെന്ന കാണാക. അല്ലെങ്കിൽ
പരമാത്മാവാണു് എന്ന പറഞ്ഞതിനു ശോഷം അതിനെ
വണ്ണിക്കുന്നു. പരമാത്മാവു രൂപരഹിതനാകയാൽ വണ്ണി
ക്കാംനാ നിർച്ചവികാരണാ ഒന്നം തരവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു
തമ്മിൽ ദേഹം കടംകമത്രനെ എന്ന വച്ചാണു് ആ
വിധം പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നതു”.

ശബ്ദസ്ത്രം (Sound waves) ത്രാവണ്ണന്ത്രിയത്തെ ബാ
ധിച്ചു് ആ ഇത്രയത്തിലേ ചില ഭാഗവിശ്രഷ്ടങ്ങളിൽ ഒരു
ചലനം ഉള്ളവാക്കുന്നു. — ഒരു ചലനം ചില നാലികളിൽ
കൂടി ചലനഭിന്നമായ ഒരു ആദ്യവഗ്രമാധി (വാതാഗ്രഹകം)
മസ്തിഷ്കത്തിലെ ത്രാവണ്ണന്ത്രിലെ ഇത്രയോൾ മനസ്സിനു്
ശബ്ദംബാധിയം ഇന്തിക്കുന്നു. വായുവിലേ ശബ്ദസ്ത്രത്താംഗം
മനസ്സിനു് എങ്ങനെ ശബ്ദംബാധിയായി തീരുന്നുവെന്നു ഇതുവരെ
പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുമരിഞ്ഞതുകുട; ജീവികളിലിങ്ങുന്നു

സംഭവിക്കുന്ന എന്ന വസ്തു മാത്രമേ അറിയാവു. ഈ ജാതി സംഭവങ്ങളും ജീവശക്തിയുടെ പ്രഭാവബന്ധനാണ് പറഞ്ഞുവരുത്തുന്തു. ജീവശക്തി, ജീവൻ, പ്രംഘം എന്നില്ലാം പറയുന്നതിന്റെ അമാത്മദൈപദ്ധതി ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. രാസക്രിയാഫലമായി (result of chemical actions) വില്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകടമാവുന്നതുപോലെ ശരീരത്തിൽ നടക്കുന്ന രാസക്രിയകളുടെ പ്രകടഫലമാണെന്നു ചെയ്തന്നുവിശേഷിച്ച ഒഴിവില്ലാം എന്നാണെന്നു പറയുക. ഈ രാസക്രിയകളുടെ യേതു സ്ഥാനത്തു, ഈ ചെയ്തന്നുവിശേഷത്തെ തന്നെയാണ് കല്പിക്കാറുള്ളതു. അതായതു ഒക്കെ വക്ക് ബീജാക്കരൂപമാണ് ഫലമായി സിലിക്കുന്നതു. ബീജാക്കരൂപത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതുവരെ മേതുതുപമർജ്ജതുകുടെനാണ്ടോളും അതുമാണ്.

ഭൗതികവില്പുകൾ (അവിഭ്ര, Material Sciences) ഒക്കെ പ്രശ്നസംഭവം എന്നെന്നുണ്ടാവുന്ന (the How of it) എന്നു പ്രകാരവുമാരം ചെയ്യുന്നതല്ലോതെ, എന്തു മുലകാരണം നിന്നായ ഉണ്ടാക്കുന്നവുന്ന (the Why of it) അനേപണ്ഡിക്കാൻ വില്ല. ഈ പിജൂറാ നോക്കുന്നോടു മാനസികശാസ്ത്രം (Psychology) മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളും ഭൗതികജാതിയും അവിഭ്രാന്തപത്രിലുള്ള വയറുതന്നെ എന്ന കാണാം. അയ്യാത്മശാസ്ത്രം, വില്പ (പാശ്ചാത്യപരി ജീവിതിലുള്ള ദാർശനിക പഠനം) Metaphysics- ഇൽ അയ്യാത്മശാസ്ത്രംകുടി കഴുതിച്ച തൊട്ടണണ്ട്) മാത്രമേ മുലകാരണം തേടിപ്പുറപ്പേടുന്നതു. അതിനാൽ അവില്പാശാസ്ത്രം അളവിലേ സിലബാന്തങ്ങളും വ്യവഹാരസ്ത്രം ദാർശനിക പഠനം മുലകാരണം അറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കൂട്ടുകൊണ്ടുകൊണ്ടു ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ നിഷ്പഫലമാണ് എന്നാൽ അവിഭ്രാശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും പാഠിച്ച ഒരുവനും പ്രചാരവും നോട്ടാകുക ശ്രമിക്കുന്നതു ശ്രമിക്കുന്നതു ഒരു മിശ്രണം സമ്മതിച്ചുതീരുന്ന എന്ന ചുവടെ തെളിയും, പ്രകൃതിയെടുക്കുന്ന ഒരു മുലകാരണമിബണ്ണക്കിൽ അനുതന്നെയെ പ്രകൃതി

ത്രംഗങ്ങളുടെയും മുലകരണമാവും എന്ന് അനന്തരാന്തരാസു
ദിഷ്ട്രൂ നാമമതിക്കാതെ തരമില്ല. ഈ മുലകരണം മുലകരണമാണെന്നതു തിനാൽ തന്നെ ഏകാത്മകമായിരുന്നേ, തീങ്കൾ എന്ന സിലം. ഇതാണ പരമാത്മാ അബ്ദുക്കിൽ ആവശ്യം. ഇതു പ്രകടനുപാദാളിലറിയപ്പെട്ടുന്ന ശക്തിയോ (Energy) വസ്തുവോ (Matter) അവാൻ വണ്ണു; എന്തെന്നാൽ പ്രകടനുപഠിയും വസ്തു രക്തികൾ എക്കപ്പേരും നിത്യപ്രമോജികൾ വരും. വസ്തുതനെ ശക്തിയിടെ ഒരു വാക്കിനാണ് വസ്തുതനെ (That matter in its lowest form as protons and electrons are but condensed forms of Energy) നബിന ഭൗതികഗംഗാസും ഒരു ബാല്യമാണ്. ശക്തി പ്രകടനുപാദാളിൽ മാത്രമേ വ്യവഹാരങ്ങായായിരിക്കുന്നുള്ളത്. പ്രകടം ചെയ്യുന്നതു വിലിന്നതുപാദാളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന ശക്തിവിലാഗങ്ങളും, നിവർവ്വിക്ഷവാനോ ഗ്രാനിൽ്ലായം ചെയ്യാനോ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു മുലശക്തിയിടെ ആചാരനരങ്ങളാണെന്ന പ്രാഥിനിക പ്രകടനം പ്രാഥിനിക പ്രകടനം പ്രാഥിനിക മുലശക്തി എന്ന ഗ്രാനിൽ്ലായാണി സാധ്യമല്ലാത്തതായ ഒന്നേ പ്രത്യക്ഷിയിടെ അടിസ്ഥാനമായി ശേഷിക്കുന്നുള്ളത്. ഇതുതനെ വേണ്ടിയിടെ മുലപ്രതിതി, ഇതിനെതിരായി, ഇതിനു പ്രകടം ചൊ കാഡ്യാക്കിയാൻ ഫ്രൈംക്കമായി വെരുന്നു മില്ലുക്കിൽ, അവുകതവുമേകാത്മകവുമായ അതിന്റെ മുലാവസ്ഥമില്ലെന്ന് എങ്കിനെ വികാരമിയെന്നും? ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. പ്രത്യക്ഷിയുടെ ഏകാത്മകമായ (Homogeneous unit) ഒരു മുലാവസ്ഥകളില്ലാത്ത അതു അവികാരാവസ്ഥ (Potential State) നിലിരിക്കുന്നതായെ കല്പിക്കാൻ തന്മുള്ളത്. ഇങ്ങനെന്നെല്ലാ വസ്ഥ കല്പിക്കാത്താലുണ്ടാവും എന്ന വാദഭോഷമുണ്ട്, (infinite regress); അതിനാൽ കല്പിച്ചേണ്ടതിൽ. ഇതു കല്പിച്ചാൽ ഇതിന്റെ അവികാരാവസ്ഥ വില്ലെന്ന് വികാരം തുടങ്ങുന്നതിനു ഇതിൽനിന്നുമുമ്പുമായ ഒരു പ്രകടം (Stimulus) കൂടിയേ കഴിയു എന്ന വരും. ഈ പ്രകടം കാഞ്ഞപ്പോലെ

നിവികാരിയായിരുന്നാൽ മതി; തങ്കാനിയുത്തിൽ, കാന്ത സാനിയുത്തിൽ ഇരുന്നു എന്നപോലെ, പ്രതിക്കണ്ണ വികാരം ജനിക്കാം. ഈ മുലപ്രേരകം വികാരമുഖിയായാൽ പാടിബ്ലൈസ്ക്രൂട്ടിയുണ്ട്; എന്തെന്നാൽ അതിൽ വികാരം ജനിക്കാംമെന്നുവന്നാൽ അതിൽനിന്നുമന്ത്രത്തായ ഒരു പ്രോക്ടം ക്രമ ചെയ്യണം എന്ന മാതിരി അനവാസമാബാദ പോഷത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ എക്കവും അവികാരിയും ആ ശ മുലപ്രേരകമാണ് പരമാത്മാവു, അബ്ലൂഫിൽ മുഹമ്മദ്. പ്രതിയിലെ സർവ്വിയമായ വികാരങ്ങൾക്കിം മുലകാരണം ഇതു തന്നെ. തന്റെ ഒന്നാംമന്ത്രത്തിലേ ചോദ്രക്ഷദിക്ഷയുണ്ട് ക്രൂട്ടിയുള്ള ഒററ ഉത്തരം സർവ്വമുലപ്രേരകമായ മുഹമ്മദ് എന്നതന്നെ.

ഈ അറിവുകൊണ്ടു കിട്ടാനീളി ഫലം എന്തെന്നു ചുരുക്കം. ഈ തത്പരം ദിവായ്യമാവുമേം സവികാരമായ പ്രതിക്കണ്ണപുരം നിത്രവും (മുന്നെല്ലാരു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നതു) എക്കവും ആ ശ ഒരു മുലപ്രേരകമുഖഭാഗം, അതിൻറെ പ്രഭാവമാധാരമന്ത്രത്താൽ പ്രേരിതമായിട്ടുണ്ട് പ്രതിവികാരങ്ങളും പ്രുഡ്രിക്കന്നതെന്നും അറിയും. പ്രകൃത്യംശമായ സപ്പരിരം മനസ്സു മുതലായവയുടെ വികാരങ്ങൾക്കിം പോരുപ്പും ഇതു മുലപ്രേരകംതന്നെ എന്ന സ്ഥാപ്തമാവും. അഞ്ചുപാർ, ഇതുവരെ തൊൻ ചെയ്യുന്ന, അനുഭവിക്കുന്ന എന്നിങ്ങനെ സപ്പരിരിരാഡിക്കൂട്ടുടെ വികാരങ്ങൾക്കു കാരണമുഖ്യമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ഒരു മാത്രമാണെന്നും സപാമിച്ചമാണി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ഒരു മാത്രമാണെന്നും സപാമിച്ചമാണി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ഒരു മാത്രമാണെന്നും സപാമിച്ചമാണി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ഒരു മാത്രമാണെന്നും. (അതിമുച്ചു) ഇതുവരെ വിഭിന്ന വ്യക്തിക്കുന്നിൻറെ സ്ഥാനത്തു സാക്ഷാത്താം നിത്രവും എക്കവുമായ ആ മുലപ്രേരകൻ സവിപ്പാമിച്ചായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി ദോധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ സവിപ്പാമിച്ചായ ചുതിയ തൊൻ നിത്രുന്നാക

യാൽ ഇ ശരീരാഭികളുടെ സപാമി അനുതനം നിത്യനാംതന്നെ എന്ന ബോധ്യമാവുകയും ചെയ്തുന്. ‘അസ്മാൽ ലോകാൽ പ്രേതു’, മമതാവസ്ഥയുപരിയ ലോകത്തെ വിട്ടിട്ടു എ നന്ദിം. വ്യക്തിബോധ്യത്തിലുള്ള ഞാൻ ഉള്ളികാലത്തോ കൂമ്പ്ലേ മതജ്ഞിവകാശമുള്ളൂ. ഈ പ്രക്രിയയാൾ ബോധ തോടക്കുടി മമതാവസ്ഥയുപരിലുള്ള ലോകവും വിട്ടിക ചിഞ്ഞു, നിത്യനം ഏകദമായ ഞാൻ തങ്ങമാനത്തു വരികയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ഞാനന്നാലിമാനിച്ചതു വ്യക്തി പരവും നശപരവമായ ഞാനിനേണ്ണല്ലെന്നും, നിത്യനായ ഞാനി നേണ്ണാണെന്നും ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കാം, അനുത്തപ്പു-താനം നിത്യനാണെന്നുള്ള ബോധ്യം-വണ്ണാവന്നതിം.

അമവാ, ശരീരമുള്ള കാലമെല്ലാം കത്തുതപ്പോക്കു തപാഭിയോടക്കുടിയ വ്യക്രിയാൾ എത്ര പ്രഖ്യാലുണ്ടും വ്യത്യസ്താവസ്ഥയിൽ വരേന്നകാമെന്നുള്ളതിനാൽ, ‘അസ്മാൽ ലോകാൽ പ്രേതു’ ഈ ശരീരനാശശേഷം, വ്യത്യിതാവസ്ഥയുള്ളവകാശമില്ലാതാവഗ്രാഷം, അനുത്തപ്പാവസ്ഥയേ, ഘനർജ്ജനാടിയില്ലാത്തയവസ്ഥയേ (ജന്മമുണ്ടായാൽ മുതിയും തീച്ചു അല്ലോ) പ്രാപിക്കുന്ന എന്നും അതിം ചുരയാം. ഈ അതിം വ്യവഹാരപരമേ ആവുകയുള്ളൂ; യമാത്മകായ അതിം ആളും വിവരിച്ചുതന്നെ.

മഹാ:—

ന തത്ര ചക്ഷുർഗ്ഗ ഹ്യതി
ന വാദ്യ ഹ്യതി നോ മനഃ
ന വിഭൂമോ ന വിജാനീമോ
തമെമതമനശിഷ്ടാൽ

|| 2 ||

അത്ഭാ:—

തത്ര—അവിടെ, ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ; ന ചക്ഷുഃ ഗ ഹ്യതി—
കണ്ണാത്തനില്ല, (ആ ബ്രഹ്മം അഞ്ചേന്നുറീയങ്ങൾക്കു

വിഷയമാക്കിത്തീരനില്ല); ന വാക് “തിള്ളതി—അതിൽ വാക്കേമെത്തുനില്ല, (അതു കർമ്മഹ്രിയവിഷയമായോ തീരനില്ല); നോ മനഃ—മനസ്സുമവിഭാഗങ്ങളും (അതു മനസ്സാഭിക്ഷപോലും വിഷയമാവുന്നില്ല); ന വിജ്ഞാ—അതിനേ ത്വക്കരം (ഇരുന്മാനത്തു നില്കുന്ന ത്വക്കളിൽ) അറിയുന്നില്ല; (അതിനാൽ) തമാ തൽ അനശിഷ്ടാൽ ന വിജാനിമഃ—അതിനേ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരാൻ കഴിയുമെന്ന ത്വക്കളിൽനില്ല.

ഖംവുമനം:—

കേന്ദ്രപ്പിതം എന്ന തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾക്കും, അതു കല്ലിന കല്ലാണു് മനസ്സിനു് മനസ്സാണു് എന്നീ തരത്തിൽ ഒരുത്തരം പറഞ്ഞുംശാശം അതിനേ മറ്റു പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞതിനിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന പറയുന്നു. ഈ മുന്നുത്തിന്റെ ഒന്നാംപദാകാശം, രണ്ടാംമെത്തുത്തിൽ വിവക്ഷിച്ച ബുദ്ധം അഞ്ചുനേന്ത്രിയ ക്ഷേരംക്കു വിഷയമല്ലെന്ന പറയുന്നു. പദ്മീതുവസ്തു സാമ്യാദിക്കരം തന്നെ, ഒരു പടിക്ക താഴേയായാൽ, സൂക്ഷ്മത്വം മേതുവായി അഞ്ചുനേന്ത്രിയവിഷയമല്ലാതെ വരാം; (ions, atoms, or even molecules are not directly perceived by the senses). പദ്മീ ഇംഗ്ലീഷ് സമാഖ്യിലും വസ്തുക്കളെ വച്ചു പ്രക്രിയകൾ ചെയ്യുകയും തന്മുഖം അവയുടെ ഗ്രാന്റിമനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാം. അക്കാദമിയിൽ മുഹമ്മദത്തുപുരാംി വച്ചു എന്നാണു് അതു കർമ്മഹ്രിയക്കരംക്കുമവിഷയമാണു് എന്ന വചന ത്വതിന്റെയത്മാ. സൂത്രഗോളത്തിൽ ഇങ്ങനുണ്ടു് എന്നതു നേരു അഞ്ചുനേന്ത്രിയവിഷയമോ കർമ്മഹ്രിയവിഷയമോ അല്ല; എന്നാൽ സൂത്രപ്രദേശത്തെ ചില പ്രത്യേക ഗ്രാന്റിയ്ക്കുന്നതാണു് ബുദ്ധിക്കന്മാനിക്കാം. ഈ ത്വ

പോലെ മുഹമ്മദ്പുരി ബുധ്യാദിക്ക വല്ലളംകമാനി ക്കാൻപോലും തരമില്ല എന്ന 'നോ ദന്ത' എന്ന ഭാഗം കൊണ്ട് പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇത്തുടർച്ചയാക്കിട്ടു ബുദ്ധിക്കാക്കണ്ട് അറിയാൻപാടില്ലാത്തതു" എഴുപിം ഒരി ക്കലും അറിയാൻ സാധിക്കാത്തതുതന്നു. അതുകൊണ്ടും തങ്ങൾ മുഹമ്മദ്പുരി റിശദമായിട്ടുള്ളാണെന്നും റിഞ്ജനില്ല എന്ന പറഞ്ഞതും. തങ്ങൾക്കേ അറിയാൻ പാടില്ലാത്തനീനേപ്പുരി അനുംഖനപറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കാൻ വഴിയില്ലെന്ന വിശദശിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലാണ്. അതിനാൽ മുഹമ്മദ്പുരി ഒന്നം പറയാൻ സാധ്യമല്ല. മുൻ മന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞവീഡിയം സർപ്പേശ കമായിട്ടു നിത്യവും ഏകവുമാരായാനാണെങ്കിലും മതിയാവു എന്ന അനമാനാഡിക്കാണ്ട് തങ്ങൾക്കരിയാം. അതാണ പറഞ്ഞു തന്ന കഴിഞ്ഞതും. എന്നാൽ ഒന്നാക്കിപ്പുറയാനണ്ട്. അതെത്തന്നുണ്ടായി:—

മന്ത്രം:—

അസ്ത്രഭേദ തദ്ദീപിതാദിമോ അവിഭിതാദി
ഇതി ശ്രൂതി ഷൂഢി ഷൂഢി ഷൂഢി ഷൂഢി ഷൂഢി ||ര||

അക്രം:—

തൽ—അതു, മുഹമ്മദ്; വിഭിതായ അനുത്ത ഏവ—
അറിയപ്പെട്ട തിയന്നിനേപ്പും വേരേശാക്കനു; അമ—
അതുപോലെതന്നു; അവിഭിതായ അധി—അറിയപ്പെട്ട
ംത്തതിനു മേലേ, അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തത്തതിയന്നിനും
വേരേ, ആക്കനു; ഇതി—എന്നിപ്പുകാരം; യേ നഃ
തൽ വ്യാചചക്ഷിരേ (തേഷാം) ഷൂഢിഷാം (വചനം)
ശ്രൂതി—ഈ വിഷയത്തെപ്പുരി തങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞതു
തന്നിട്ടുള്ള ഷൂഢിഷാം പറഞ്ഞേക്കുരിക്കണു.

വ്യാദിവാസം:—

ഞങ്ങൾക്കരിയാൻ വഴി, ഈംബന്നയല്ലാതെ മറേറിയ വിധത്തിൽ പരിത്വാണ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതു എന്ന മറിഞ്ഞുകൂട്ട എന്നാണ്ടെല്ലാ മുൻമത്രം പരിഞ്ഞവസാനി ക്ഷേമന്നതു. അതിനേ തുടർന്ന തുട്ട പരിയന്ന:—എന്നാൽ ബ്രഹ്മം, അറിയപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതിൽനിന്നും അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിൽനിന്നും, രണ്ടിൽനിന്നും ഒവരേയാണു എന്ന ഞങ്ങളുടെ തുടക്കമാർ പരിഞ്ഞുകേട്ടിട്ടണ്ട്. അത്മാൽ അറിയപ്പെടാവുന്നതേയല്ല എന്ന ഭാവം. ഈ മത്രംകാണ്ടി, ബ്രഹ്മം അറിയപ്പെടാവുന്നതെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഇല്ലാം പരിയക്കമാത്രമല്ല പണ്ടുപണ്ഡിതരായ പുർബാചാർത്ഥാത്മമല്ലോകാരം തന്നെയാണു പരിഞ്ഞിട്ടിള്ളതു, എന്നപന്നുസിച്ചിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രത്തിലെ പ്രമമപാദംകൊണ്ടും ബ്രഹ്മം അറിയപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതിൽനിന്നും വേരേയാണെന്നു പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചം, പ്രക്രമപ്പെട്ട ആത്മ, (Manifested Nature) മുഴുവൻ അറിയപ്പെട്ടതോ മേൽ അറിയപ്പെടാവുന്നതോ ആണെന്നു പറയാൻ ന്യായമണ്ടണ്ട്. അതിനാൽ വത്തമാനമെന്ന കാലം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാനത്താൽ പ്രക്രമപ്പെട്ടിട്ടി അറിയപ്പെട്ടതാണി തന്നെ പരിശൃംഗികാം. ഇതിൽനിന്നും വേരേയാണും ബ്രഹ്മം എന്ന പരിയന്നതുകൊണ്ടും പ്രക്രമപ്പെട്ടിയിൽ പെട്ടല്ല ബ്രഹ്മം എന്ന അത്മം, കിട്ടം. പ്രക്രമപ്പെട്ടിക്കു അഭ്യർഷി മായ ഒരു ദൂലാവസ്ഥ (Undifferentiated Nature) ഉണ്ടായിരിക്കുന്നെന്നും അനന്തമാനംകൊണ്ടും നമ്മൾക്കരിയാം. ഈ അവസ്ഥ അഭ്യർഷി മായിരിക്കുന്നിടത്തോടും ഇത്ത്വ്യക്രമം തന്നെ—നമ്മൾക്കിടത്തിനേപ്പറ്റി ഒന്നമറിയാൻ സാധിക്കാത്ത താണും—എന്ന പരിയാണുള്ളത്. അഭ്യർഷി പ്രക്രമപ്പെട്ടി അറിയാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അഭ്യർഷി മായ സ്ഥാപിക്കുന്നോരും അറിയാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അഭ്യർഷി താവായി ലിഖിക്കുന്നിടത്തോടും അതു അറിയപ്പെടാവുന്നതു

പ്രസ്തുതി പ്രാഥമികണം. അതായതു അവ്യക്തപ്രതി, അമബാ പ്രതിയിടെ അവ്യക്തവസ്ഥ എന്നേക്കും റിജപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുതന്നു. മറ്റൊരിന്ദര രണ്ടാംപാദം കൊണ്ട് ബുധം അവ്യക്തപ്രതിയുമല്ല എന്ന പറയുന്നു. അതായതു ബുധം പ്രതിജ്ഞാതിയിൽ പെട്ടെന്തെല്ല എന്നത്മം.

വിഭിന്നത്തിന്റെ തുണാദിയാവുന്നവക്ക്, അവിഭിന്നമായ ഏതെങ്കിലുമാണ് വിഭിന്നത്തിൽ പെട്ടെല്ല എന്ന പരായാം; പക്ഷേ, അവിഭിന്നാതിയിലും പെട്ടുനില്ല ഒവിഭിന്നം എന്ന പറയുന്നതിൽ യുക്തിഭാഗമുണ്ട്, എന്നും വാദിച്ചേരുക്കാം. സൂക്ഷിച്ച നോക്കിയാലീവാദം നിരത്മാഭാഗം കാണാം. അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് ഒരു അംശാതാവും, ഒരു ആക്രമണവും കൂടിയേ തീരു. ഇതിൽ അംശാതാവും ഐഃഒ (I) തന്നെ എന്ന വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ തന്നെല്ലാത്തെല്ലാം ജൈവയവർത്തിയെപെട്ട്. ഈ നൊന്തുകൂട്ട (Not-I) കുട്ടിൽ ചിലതു അറിതെങ്കിൽവരു എന്നോ അറിയാൻ നാഡ്യമായവ എന്നോ എന്ന എന്തിലും, ചിലതു അറിയാത്തവ എന്നോ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവ എന്നോ ഉള്ള എന്തിലും പെടാം. ഈ വിഭിന്നാവിഭിന്നമായ അമബം വർത്തിയിൽ പെട്ട തല്ലില്ലാ അമം, ‘അമം’ എന്നോ ‘തനാൻ’ എന്നോ ഒക്കെ കേരംകുംഭവാഡം സപ്രശ്നീരമന്ത്യുകളായിരിക്കാം ആ ശബ്ദം കൊണ്ട് നിവർപ്പിക്കുന്നതു് എന്ന തൊന്നാതിരിക്കവാനാണ് “ന തത്രചക്ഷുർഹച്ചെതി.....” എന്നം “അഞ്ചാതു ശ്രോതം.....” എന്നമൊക്കെ ആദ്ധ്യമേ പറഞ്ഞുവച്ചതു്. അഞ്ചാതുവാതിൽ നില്ക്കുന്ന നീറിൽ അതു തന്റെ ജൈവവരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒന്ന് വിഭിന്നമോ അവിഭിന്നമോ ആയ ജൈവയമുകാൻ തരമില്ല എന്ന നിരാക്ക്ഷപമായിതന്നെന്ന

പറയാം. അങ്ങാൽഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നതാണ് എന്നു മെച്ച സ്ഥാപ്തമാവും.

ഈവിടെ, ഈ മന്ത്രങ്ങളെല്ലാം “കേന്ദ്രപരിഷത്തം.....”, സവംത്തിനും മുല്ലേറകമായ അബന്ധനാണ്, എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെത്തരമാണെന്നും ഇതു വിസ്തരിക്കുന്നതു്. പ്രത്യേകം ക്രോഹം വ്യക്തവും—വിഭിത്തവും—ശേഷം ഭാഗം അവ്യക്തവും—അവി ചിത്തവും—എന്നും. അവ്യക്തമാണ് പ്രത്യേകിയെടുത്തുള്ളവും; അതു വ്യക്തിവേദിക്കുന്നതാണ്. വ്യക്തപ്രത്യേകി, പ്രചണ്ഡം. എന്നെന്നിൻറെ പ്രേരണ (Stimulus) മെത്രവായിട്ടാണ് അവ്യക്തമായ മുല്ലുത്തി വ്യക്തമാക്കുന്നതു്? അവ്യക്തത്തിന്റെ സ്വഭാവംപ്രഭാവത്താലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അവ്യക്തത്തിന്റെ ഗ്രാഫിക്കമിന്നുന്നു മനസ്സിലായി എന്നാണെല്ലാ അത്മം. അവ്യക്തത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലായി എന്ന വന്നാലതുപിന്നെ അവ്യക്തവുമെല്ലാണും, വ്യക്തമാണെല്ലാ. അവ്യക്താ എന്ന പറഞ്ഞാലും തന്നെ നമക്കേതേ സംഖ്യയിലും ഒന്നമറിയാൻ വധു എന്നാണെല്ലാ. വ്യക്തപ്രത്യേകിയെടുത്തുള്ളവും അവ്യക്താവസ്ഥ ശക്തിയും മായിക്കൊല്ലും വസ്തുസ്തുപമായിക്കൊല്ലും ഇതു ഒണ്ടുമല്ലാത്ത ഒരു അജ്ഞാതന്ത്രപമായിക്കൊല്ലും മുലാവസ്ഥയായാണ് രിക്ഷ നിടത്തേണ്ടുകാലം ഇതു എക്കത്രീകാര ഒരു അവിഷ്മാവസ്ഥ (Homogeneous undifferentiated equilibrium) തന്നെ ആയേ മതിയാവുകയുള്ളവേല്ലാ. അസുരമായ ഒരു പ്രേരകം മെത്രവായിട്ടുമല്ലെങ്കിൽ ഇന്ന് സമാവസ്ഥയും (equilibrium) ദേശം വന്ന വിഷമാവസ്ഥ (Heterogeneity), വികാരങ്ങൾ, എല്ലപ്പും? (A State of homogeneous equilibrium necessarily requires an external stimulus in some form to disturb its equilibrium to arrive at a state of heterogeneity. What is that stimulus? എന്നാണ് ചോദ്യം). എന്നാൽ ഇതിന്റെതരമായി അവ്യക്തം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു് ഒരു പ്രേരകം ഉണ്ടായിക്കു

നേരീങ്ങ എന്ന പറയാമെന്നല്ലാതെ അതിന്താണോ, ഇന്ന് വിധാജിതതാണോ പറയാൻ വയ്ക്കു. അതു വികാര മുള്ളു തായി വിചാരിച്ചാൽ അനവസ്ഥാവാദമായി. അനു വശമാ വാദഭോഷണമെപ്പട്ടം തക്കിൽ അതു നിവികാരിയാ ണ്ണന്നതനു പറയണം. വികാരഹീന്മാരു നേനിന്നേയും അറിയാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന തത്പരമനസ്തിച്ചു് അതു അറിയപ്പടാവുന്നതുമല്ലാതെയാവുന്നു. അതിനാൽ വിഭിത്തും അവിഭിത്തുമാഡു പ്രതികിൽനിന്നും വേരോയായി, നിവികാരിയായി, ഏകമായി, പ്രതികിയുടെ പരമപ്രേരകമായി ഒന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നേ മതിയാവു എന്ന വരുന്നു. ഇതാണു ഷുഠ്രക്കമൊർ പഠിപ്പിച്ചിട്ടിള്ള പരമപാഠം. ഇങ്ങനെ ദയാനംഞായിരുന്നു മതിയാവു എന്നതിനാൽ ഉണ്ട് എന്ന ദിക്കംമെന്നല്ലാതെ അതിനെക്കരിച്ചു വേരാനുമറിഞ്ഞുകൂടാ, പരഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാനും സാധ്യമല്ല.

ഇവിടെയിപ്പോൾ പ്രേരകമായ പ്രതിഷ്ഠിറം പ്രേരണീയമായ മുക്തിയും രണ്ടുണ്ണം നിന്തുസ്ഥാവത്തി ലബ്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രതാഭാവമല്ലേ ഏപ്പേട്ടുന്നതു എന്ന ചോദ്യം വരും. അല്ല; നിന്തും എന്നാൽ എന്നമല്ലേതു എന്ന അത്മാന്തരിലല്ലെങ്കെല്ലാതീയിരിയുന്നതു്. എന്നമംഞായിരുന്നാൽ ശാത്രംപോരാ, എന്നം ഒരേതരത്തിൽതന്നെ ഇരിക്കുകയും വേണും, എക്കിലേ അബൈപ്രതിയുടെ ദേഖ്യത്വാനിന്തുമാണു. അതായതു, നിന്തും അവികാരിയായിത്തന്നെയേ ഇരിക്കു. പ്രതി ഇങ്ങനെയും നിന്തുപ്രതമില്ലാതെതാകയായ പ്രതാവനമുണ്ടാണെന്നില്ലെന്നു കാണാം.

ശ്രദ്ധഃ—

യദ്യാഹംനഭ്രാജിതം യേന വാഗ്ഭ്രാജ്യതേ

തദ്ദേവ ശ്രൂഹ തപം വിഖി നേരം യദിദമുപാസംത ||३||

യന്മനസാ ന മനതെ യേനാഹ്രമനോ മതാ
തദേവ ഖ്രഹമ തപം വില്ലി നേഭാ യദിദൈപാസതേ ||ന||

യച്ചക്ഷിഷ്ടഃ ന പശ്യതി യേന ചക്ഷിംഷി പശ്യതി
തദേവ ഖ്രഹമ തപം വില്ലി നേഭാ യദിദൈപാസതേ ||ബ||

യദീരാത്രേണ ന ഗ്രുണോതി യേന ഭ്രാതുമിഥം ഗ്രുതം
തദേവ ഖ്രഹമ തപം വില്ലി നേഭാ യദിദൈപാസതേ ||ധ||

യത്പ്രാണേന ന പ്രാണിതി യേന പ്രാണഃ പ്രാണിയതേ
തദേവ ഖ്രഹമ തപം വില്ലി നേഭാ യദിദൈപാസതേ ||സ||

അത്രം:—

യൽ—യാതൊന്നു; വാച്ചാ സാന്നിദ്ധ്യമിതം—വാഴശബ്ദങ്ങളും
പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ വയ്യുാത്തതു (പറഞ്ഞതിനിധിക്കാൻ
വയ്യുാത്തതു) അളക്കണമോവാ; യേന വാക്ക് അഭ്യർത്ഥന—
യാതൊന്നിന്റെ പ്രഭാവം മെത്രവായിട്ടാണും വാഗ്രൂഹ
ത്തിലുള്ള കർമ്മശക്തി ജനിക്കുന്നതു; തൽ ഏവ ഖ്രഹമ
തപം വില്ലി—അതുതനെന്നയാണ് ഖ്രഹമം എന്നറിയക്ക;
യൽ ഇം ഉപാസതേ(തൽ) ഇം ന—ഇതാണിതാണ്
എന്ന ചുണ്ഡിക്കാണിച്ച ലോകഘപാസിക്കുന്നതല്ല. (ര)

യൽ മനസാ ന മനതെ—യാതൊന്നു മനസ്സുശ്രക്കാണ്ടു
മനനം ചെയ്യുപ്പട്ടാവുന്നതല്ലയോ; യേന മനഃ മതം
ആളും—യാതൊന്നിനാൽ മനസ്സു മനനശേഷിയുള്ള
തായി ഭവിക്കുന്നവോ; തദേവ...അതാണു ഖ്രഹമാ. (ന)

യൽ ചക്ഷിഷ്ടഃ ന പശ്യതി—യാതൊന്നു കള്ളിനു കാ
ണാവുന്നതല്ലയോ; യേന ചക്ഷിംഷി പശ്യതി—യാതൊ
നിന്റെ പ്രഭാവം മെത്രവായിട്ടു് കള്ളിനു കാണാമെങ്കിൽ
ശേഷിയുണ്ടാകുന്നവോ; തദേവ...അതാണു ഖ്രഹമം. (ര)

യൽ ഭ്രാത്രേൻ ന ശ്രൂഢണാതി—യാതൊന്നു കാതി
നാൽ കേരളക്കപ്പടകവുന്നതല്ലയോ; യെന്ന ഇപ്പോൾ ഭ്രാതും
ശ്രൂതം—യാതൊന്നിന്നീൻ പ്രഭാവംകൊണ്ട് കാതിനു
കേഴ്വി ഗ്രംം ഉണ്ടാക്കുന്നവോ; തദേവ.....അതാണു
ബുധം.....(ഭ)

യൽ പ്രാണന ന പ്രാണിതി—യാതൊന്നു പ്രാണ
നാൽ ചെച്തന്നും കൊട്ടക്കപ്പടകനില്ലയോ; യെന്ന
പ്രാണഃ പ്രണിയതേ—യാതൊന്നിന്നീൻ പ്രഭാവം മെത്ത
വായി പ്രാണൻ ചെച്തന്നമുള്ളതായി ഭവിഷ്യുന്നവോ;
തദേവ:.....അതാണു ബുധം, അസ്ഥാതെ ഇതാ
ണിതാണുനു മുണ്ടിക്കാണിച്ച ലോകം ഉപാസിക്കുന്ന
തല്ല. (ന)

ഹ്രാവ്യാനം:—

ആദ്യത്തെ മറ്റുത്തിൽ (കേന്ദ്രപ്പിതാ) മനസ്സ്, പ്രാണൻ, കണ്ണ്, കാത്രു്, വാഴ്ച, എന്നാലു സംഗതിക്കേളും നീനിരത്തി ചോദിച്ചതന്നുസരിച്ചു ആ അബ്ദിനേന്നും
തന്നെ ഇവിടെ എടുത്ത പരഞ്ഞതിൽക്കുന്നു. അതാനുക
മെമ്പ്രീയങ്ങൾ, മനസ്സ്, പ്രാണൻ എന്നിവയുടെ ശക്തി
കൊണ്ടാണും അറിയാൻ സാധിക്കാത്തതും—ഈ വയുടെ
സാമർത്ഥ്യങ്ങൾക്കുല്ലാം എത്തുത്തും അവയുടെ
സാമർത്ഥ്യങ്ങൾക്കുല്ലാം എത്തുത്തും അയത്തേരു
ബുധം എന്ന പരഞ്ഞനു. ഇങ്ങനെ പരഞ്ഞനും തെ
മരംപ്രകാരത്തിൽ നിന്ന് വിക്ഷിപ്പിച്ചുവരുന്ന കാട്ടിക്കൊട്ടക്ക
വാംന മനസ്സിൽ സകല്ലിക്കപ്പോലും ചെപ്പുംനു സാല്പ്പ
മുള്ളതല്ലതു; കുഴത്രുഡാഡിപ്രാണമാത്രാനഭവംപോലെ
അനുഭവിച്ചരിയാം സാല്പ്പമുള്ളതല്ല ബുധം. അപറുണാ
ദിക്കലുനവയ്ക്കു നാം മനസ്സുകൊണ്ട് സ്വജ്ഞിച്ചപാസി
ക്കുന്ന ഭേദതകളിലല്ല ബുധം. ഇതാണുപരംഭശസ്ത്രം.

അപ്പോൾ, സത്രണങ്ങളേവതാരാധനം ഒരു വക മെല്ലു മണ്ണേ? നിർത്തണമായ ബുദ്ധത്തേതു മന്ത്രത്രാഖിക്കാണണാരാധി ക്ഷീകരിയോ അതിൻ്റെ ക്രാന്തിയുടുമുറുമായി അപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതും വിഡ്സിലിത്തമല്ലോ? എന്ന ഒരു വാദ്യം വരാം. പരമാത്മജഞ്ഞാനിയുടെ ദ്രോജ്വാ അജ്ഞാനത്തെനെന്ന. ഈവൻ ബുദ്ധത്തേതെന്നിൽനിന്നുമാണുകാണുക എന്ന തൃപ്തിയിൽ ഉപാസിക്കുന്നതെയുള്ളൂ, മന്ത്രത്രാഖിക്കാണണാരാധി ക്ഷീകരിയോ, ഈന്നതു വേണ്ടെമ്പന്നപേക്ഷിക്കുകയേയാം ചെയ്യുന്നില്ലോ. അപേക്ഷയും തന്ത്രമന്ത്രാരാധനകളുമെല്ലാം സത്രണങ്ങളേവതാ പരമാണം. അതു ഒരു പരമാത്മജഞ്ഞാനസില്പിവരംവരയും മന ഹ്യക്ഷിം നേരല്ലെങ്കിൽ മഹരാജ തരാതിൽ അത്രാവശ്യവുമാണം. ലഭകിക്കാനുസംഖ്യമായ പരമതപ്രാണിക്കൾ (Diagrams &c) ഉപകരിക്ഷന്നതുപോലെ പരമജഞ്ഞാനപ്രാണിക്കൾ. സത്രണങ്ങൾ വരേതാപാസനം ഉപകരിക്ഷന്നണ്ട്. സാധകൻ്റെ ഇണ സ്വപ്നാവത്തിനും അവൻ്റെ ഫ്രേമപാത്രത്രാപവിശേഷത്തിനും ദത്തിണാണിയവിയുള്ളൂ ദേവതയേ അവൻ സാധ്യാദേവതയാവു എന്നതിനാൽ സത്രണങ്ങളുടെ അനേക തൃപ്തിയിൽ വേണ്ടതായ ആവശ്യം ഉണ്ട്.

പരമാത്മജഞ്ഞാനം വന്നവൻ സത്രണാരാധനാഖി ആവശ്യമല്ലെങ്കിൽ പരമാത്മജഞ്ഞാനസപ്രത്യേകം എല്ലാക്ഷം വരുത്തുകൊടുത്തെത്തും പോരായോ. “സവംതിന്റെയും മുലപ്രേരകമായി നിപ്പിക്കാരിച്ചായി നേരണ്ട്”; അതാണും ബുദ്ധമം; അതു തന്നെയാണും പ്രസ്തിലും കല്പിലും നായിലും നരനിലും ഉംജ മുലപ്രേരകം” എന്നാരിക്കൽ പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ പോരേ, വൈഷ്ണവമാക്കുത്തീന്ത്രിപ്പോലും എന്നാണെങ്കിൽ, പോരതനെ. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ, അന്നയിക്കാരി ബുദ്ധമം ഇലക്കം ദിസിററിയോ മറ്റൊരുപോലെ അവ്യക്തത ആക്രമിയേ വ്യക്തിവീഴ്ചിക്കാൻ കാരണമായ ഒരു ദിനിമി

മ: ഒ—ൻ]

പ്രമമവണ്ണം

തതകാരണങ്കൾ (The first stimulus)യാണെന്നു വിചാരിക്കുകയാണ്. ഇതുവരെ ഉപദേശിച്ച മനസ്സഭിൽനിന്നു ഇഴവിധം ഒരു തോന്തര വരാം. ഇന്തി വരാൻപോകുന്ന ഭാഗങ്ങളാൽ ഈ മിത്യാദിവായം പരിമരിക്കപ്പെട്ടുകൊള്ളും.

ഇങ്ങനെ

എന്നാം വണ്ണം

കേരളാപനിഷത്

(പ്രതീയവണ്ണം)

എന്നു:—

യദി മന്ത്രസേ സു വേദേതി ഭദ്രമോഹാപി ത്രനം
ത്രം വേതമുഹമണ്ണാ ഗ്രചം യദസ്യ ത്രം യദസ്യ
ദേവോഷ്പമ ഓ മീമാംസ്യമേവ തേ മന്ത്ര വിഭിതം ||മ||

അത്മം:—

സുവേദ ഹതി ത്രം മന്ത്രസേ യദി—നല്ലതുപോലെ മന്ത്രിലായി എന്ന നീ വിചാരിക്കുന്നവെക്കിൽ; അസ്യ
മുഹമണ്ണഃ യദി ഗ്രചം ത്രം വേതമു—ഹതി മുഹമണ്ണിന്റെ
എത്തെത്തു ഗ്രചതേ നീയറിയുന്നഽവാ; അസ്യ യദി ഗ്രചം
ദേവോഷ്പ ത്രം വേതമു—ഹതിന്റെ എത്തെത്തു ഗ്രചതേ
ദേവതാദേശങ്ങളിൽ നീയറിയുന്നഽവാ (താഴെ—ആ അറി
വുകൾ); ഭദ്രം എവ അപി, ത്രനം—അല്ലെങ്കിൽ മാത്രമാക്കണം,
നീയും; അപം ഓ തേ മീമാംസ്യം എവ—ഹനിയും
നിനക്കു മീമാംസ ചെയ്യുന്നതായിട്ടിരിക്കുന്നു; മന്ത്ര
വിഭിതം—നിനക്കു മനസ്സിലായി എന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

വ്യഥ്യാഹം:—

പ്രമാഖ്യാനിലേ ഉപദേശർ കേട്ട് “ഓഹോ! മുഹമി
മെന്നാണനു വെട്ടിപ്പായി മനസ്സിലാർഞ്ജി” എന്നാണു
ശിഷ്യർ വിചാരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവൻ മുഹമത്തെ
പ്രാറിയ ദിനത്തു അത്രപ്പുമാത്രമാണനു, കിട്ടിയ അറി
വിനെ വച്ചു ഹനിയും മീമാംസ ചെയ്യാൻബണ്ണം തുണ്ട്
ഉപദേശിക്കുന്നു. ഹതി ഉപദേശമനസ്സരിച്ചു ശിഷ്യർ

மீமாங்க வெஜு ஶஹஸ் விளக்ட் இதையிப்பொறுத்து வேரால் “இபோல நினை மன்றிலாயிக்காலாமென தோன்றும்” என்ற சிஷ்டர்க்கார மற்படி கேரக்கானி கூட வோட்டுக்கு இது பரவுகிறது.

ஒன்றாவளையத்திலே அதைத்தால் வெறுவரெயூட்டி மறுசுபார்க்காள்டு ஹாபியாலிக்கார்க்கார் அங்குவெப்படாவுடன் தலை வூரமென்று, ஹாபியாலிக்கார்க்கார் ஸாமத்துவிலீஷை கூர்த்தென் வூரம்பூராவத்தால் ஸிலிசிட்டிக்குத்துவயா என்று, நாமுபாஸித்துவதை நாமஞ்சுபாசி கல்லையேப்பட்ட வேவதக்கால்மீடு அது வூரம்பூராவுடன் பரவதுவாது. ஹது கேரக் கார்வையால் வூரம் என்று புதுதியை பாகிலாயி புதுதி யை விகாரங்கார்க்கார் வேறுஞ்சுபத்தில் ஸமிதிவெஜுக் கூடதோ ஒரு கைதிவிலீஷைமே மரோ அதுயிரிக்களை என்று, உபாஸ்ருஞ்சுவதக்காலெங்கால் ஹதபூரத்தினால் ஹதுபாஸ்ரும் அதுவாகிடியிலையை ரிஷ்டு யரிசேஷுக்கால். ஹங்கெனாலுத்து யார்கள் ஒருங்கமலையை பரவுகிறன. புதுதிழகை பாகிவாயி புதுதிழகை விகாரங்கார்க்கார் மேறுவாயி ஸமிதிவெஜு ஒரு என்று பரவுவேரால் புதுதி என்று வூரம் என்று ரெண்டின்தின் ஸமஸ்தைவே ஒருப்பட்டுக்கொன. வூரமத்தில் நினை வேரெயாயி புதுதிக்கார் ஸால்லாவமிலூரத்தினால் அதுதேர்தை யார்கள் ஶரியாயிலீடு. வூரம் உபாஸ்ருவேதா கல்லைக்காலெங்காலமலைக்கிலீ, வூரமத்தெத்தென்னயாளர் உபாயிழேதேடாட்டுக்கு அது வேவதக்காலில் கல்லைவெஜுவிரி க்கின்று என்றுவருமொரு வூரமத்தெத்தையாளர் நாமுபாஸ்ருக்கார் ஒத்துதென்று காளை. மறுசுபார்க்கார் ஶஸ்வாத்தித்தின்கினா கிட்டுக்கொன அரியீ, வூரம் ஶஸ்விஷயமலூரத்தினால், அஷ்டுங்கமாவான தழுத்து. ஹத அஷ்டுங்காஞ்சைாநதித்தின்கினா மங்காலிகொள்கூவேன்று ஒள்ளுப்புதைநெட ஜாப்பிக்கார் க்கிவாந். அஷ்டுங்காஞ்சைாநதை வாது மங்கா வெறுவே க்காடு

നൗ ശരിയായ അഥാനമാണോ എന്ന തീച്ച്വാക്കേണ്ടതു മുത്തവാണ്. മനനാനന്തരം കിട്ടിയ അറിവിനെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കണം; മുത്ത ആ അഥാനത്തിന്റെ സാധു തപാസാധുതപം തീച്ച്വാക്കേണം. ഈ കുമമാണ് മനും വിശ മഹാക്ഷന്നതു്. ശിഷ്യർ മനനഗ്രഹം തനിക്കി തോന്തിയ അഭിപ്രായത്തെ മുത്തസമക്ഷം നിവേദിക്കുന്നതാണ് അട്ടത്തെ മനും.

മനും :—

നാമ മനൈ സുവേദേതി നോ ന വേദേതി വേദ വ
ദയ ഗസ്തുദേ പ്രദ തദദപ്രദ നോ ന വേദേതി വേദ വ || 12 ||

അത്മം :—

അയ, സുവേദ ഹതി ന മനൈ—(അരുഹത്യവയാരണാ തേമാനിപാതഃ—ശകൾ=Indeed!) ഹല്ല! നഘവണ്ണം മനസ്സിലായി എന്ന ശാൻ വിവാരിക്കുന്നില്ല; നോ ന വേദ ഹതി—മനസ്സിലായിപ്പുനമില്ല; വേദ വ—മന സ്സിലായെന്നമില്ല. (വേദഘേതി, വ—ശസ്ത്രാഞ്ച ന വേ ദ വ—ശകൾ); നഃ യഃ തദ്ദ നോ നവേദ വേദ വ ഹതി വേദ, സഃ തദ്ദ വേദ—ത്രാദാത്തിട്ടം ക്രൂട്ടത്തിൽ ആത്മ ആ മുഹമ്മദത്തെ അറിയുന്നിപ്പുനമില്ല അറിയുന്നു മില്ല. എന്നറിയുന്നവോ അവൻ അതിനെ അറിയുന്നു.

വുംവും :—

മനനാനന്തരം ശിഷ്യർ പറയുന്ന വാക്കാണിതു്. മുഹമ്മദത്തെപ്പറി നഘവണ്ണം മനസ്സിലായി എന്ന പറ യാൻ വയ്ക്കു; തീച്ച്വതനെ. എന്നെന്നനാൽ മുഹമ്മദം മന സ്സിന വിശ്വാസമപ്പുന (യമനസാ ന മനതേ) പറഞ്ഞു വല്ലോ. മനഃശസ്ത്രംകൊണ്ടി ഷുഡ്യാചികാഴ്ചയും കുറിക്ക നാണ്ണനു “കാമഃ സക്തപ്പോ വിചികിഖാരുഖാഗ്രുഖാ യുതിരല്ലതിർഹീക്യിഞ്ചിത്തെത്തശ്വം മന എവ”

എന്ന ശ്രൂതിക്കാണഡിയാം. എന്നാലൊന്നുമറിയാൻ വയ്പ് എന്ന പരിയാമേഖലാനാണെങ്കിൽ, അതു വഴു. മുലപ്രേരകമായിട്ടോന്നാണായിരുന്നേ മതി യാഥു എന്ന അനുമാനാഭിക്കാണ്ട ബോധുപ്പെട്ടുനണ്ട്. അനുകാണഡിയാൻ വയ്പുനു പരിയാൻ വയ്പ്. പക്ഷേ അംഗികന്പുറി വൃക്തമായി മരിയാനുമറിയാൻ വയ്പ്, ഉന്നാംഡിയുനേ മതിയാവു എന്ന പരിയാമേന്നല്ലാതെ ഉണ്ണണപോലും തീര്ത്ത പരിയാൻ വയ്പ് എന്നറിയു കയും ചെയ്യാം. ആ നിലയ്ക്കു അറിയാമെനും വണ്ണിച്ചു പരിയാൻ വയ്പ്. മുഹമ്മദപുറി ഇതുനേതൃത്വാളുമെ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ എന്നുള്ള തിനാൽ ഇതുനേതൃത്വാളുമറിയുന്നവർ മുഹമ്മദേൽ അറിഞ്ഞതുയി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രം:—

യസ്താമതം തസ്യ മതം മതം യസ്യ ന വേദ സഃ
അവിജ്ഞാതം വിജാനതാം വിജ്ഞാതമവിജാനതാം ||൩||

അത്മം:—

യസ്യ അമതം തസ്യ മതം—ആക്ഷം മുഹമ്മദ് അറിയപ്പെടാൻ വയ്യാതതാണെന്നറിയാമോ അവൻ മുഹമ്മദേൽ പുറി ശരിയായിട്ടിരിയാം; യസ്യ മതം സഃ ന വേദ—ആക്ഷം അറിയപ്പെടാവുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ അവൻ മുഹമ്മദേൽ അറിയുന്നില്ല. വിജാനതാം അവി അതാതം അവിജാനതാം വിജ്ഞാതം—ശരിയായ അറിവു സിലിച്ചവന്ന് മുഹമ്മദ് അറിയപ്പെടാവുന്നതല്ലെന്ന റിയാം, ശരിയായ അറിവു വരാത്തവനു അതു അറിയ പ്പെടാവുന്നതാണെന്നും തോനും. (അമതം—അവി ദിതം, ശക്തി)

പ്രശ്നം:—

ഗ്രാഹിഷ്യസംഖാദശ്ഫലം വിട്ട ശ്രൂതി ഒരു നിലഭാന്തരേത സ്ഥാപിക്കുന്നു. മുഹമ്മദ് അറിയപ്പെടാൻ വയ്യാതത്തു

ബന്ധാക്ഷ തോന്നുന്നവോ അവൻ ശ്രദ്ധത്തിന്റെ വാസ്തു വസ്പലാവത്തെ അറിയുന്ന എന്ന പറയുന്നു. മുലപ്രത്തിയിൽ വികാരം ജനിപ്പിക്കാൻ കാരണമായ ആ ആടികാരണങ്ങൾ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും തീരുമാനിക്കാം എന്ന ചൊല്ലിക്കാം. പ്രമാഖ്യാനം നിവികാരിയായിരിക്കാനെ തരമുള്ള വെന്ന പ്രമാഖ്യം ഒ-ഓ മനുവുംവര്യിൽ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. (ചുറം ഓ, ८). ഇന്നമാർത്തായേ നാശക്കേതിനേഞ്ഞുമരിയാൻ കഴിയു (any thing can be known only through its functions or properties). ഇന്നമെന്നതു അതിനേപ്പട്ടന വികാരങ്ങളുടെ പ്രലഭിപ്പവുമാണ്. സഹിനാൽ നിവികാരിയെ ആക്ഷമമാരിക്കലും അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. മുലകാരണമായ ശ്രദ്ധം നിവികാരിയാകയാലതിന് ആക്ഷാഖാരിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതു അവിഭ്യാശാസ്ത്രരീത്രാഉള്ള സമാധാനമാണ്. ഇതുതന്നെ അധ്യാത്മപരമായും പറയാം. അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കു ഒരു കത്താവുവേണ്ടം. ഈ കത്താവു അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കു കാരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഇതു വികാരിയുമാവണം. അറിയേണ്ടം വിഷയവും വികാരി ആയിരിക്കണം; എങ്കിലേ അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കു പ്രവർത്തിക്കാനവകാശം കിട്ടു. അറിയുക എന്ന ക്രിയയുടെ കത്തുന്നമാനത്തുള്ള ബുദ്ധി (മനസ്സ്) ആണെന്നു പറയാമെന്നിരിക്കും. ഇവിടെ അറിയേണ്ടം വിഷയം “മനസ്സിനം മനസ്സായ,” ബുദ്ധിയുടെ പ്രഭാവത്തിനു കാരണമായ ഒരു മുലപ്രത്തേഖണം. ഈ മുലപ്രേരകം ബുദ്ധാദിയും ചൈതുപാദവും തിക്കശരീരത്തിൽ വികാരങ്ങൾ ജനിക്കാൻ മേതുവാക്കിത്തീരുന്നുവെന്നല്ലാതെ, മുലപ്രത്തുവാക്കയാൽ സപ്തം വികാരചുഡിയും താഴെ. പ്രപബ്ലുസ്തിന്റെ മുലകാരണമെതാനോ അതുതന്നെ പ്രപബ്ലുംശങ്കാളുടെയും മുലകാരണം. ഇംഗ്ലീഷ്ന്റെ മുലകാരണമതാനു മുണ്ടിന്റെ എതാരംശത്തിന്റെയും മുലകാരണം എന്നാളുടെയും

സംശയമില്ലെല്ലാം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുളപ്പേരുകും തന്നെ അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചാദശമാഡാം എന്നും വ്യവഹരിക്കുന്ന ഇരു ശരീരത്തിന്റെയും (മനസ്സുഖിതി ലൂപ്പിപ്പേട്ടു) മുളപ്പേരുകും. ഇതു തന്നെ ഞാൻ. അപ്പേ കുണ്ഠ ആരത്മാവു്. നിർവ്വികാരിയായ ഇതിനെ ബുധ്യം കുറഞ്ഞും അവിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഇം ബോധം സിലിച്ച വാൻ ശത്രുതമാവു (പരമാത്മാവു) അറിശപ്പേട്ടാൻ വരും തത താണോ എന്ന പരാശാത്മത്തേതെ അഭിനിഷ്ടവാനാകയാൽ അംഗപ്പുറരി അംഗിയാവുന്നിടത്തൊള്ളും. അറിഞ്ഞതവന്നായി ക്ഷണിഞ്ഞു.

ക്രന്തത്തിന്റെ, ഉത്തരാല്പംകൊണ്ടി, മുഹമാ അണി അപ്പേട്ടാൻ സാധിക്കാതെതാരന്നുണ്ടും പരശാത്മമറിഞ്ഞതു ബന്നും ആ മുഹമം അറിയപ്പേട്ടാവുന്നതല്ലെന്ന നിശ്ചയ മായി എന്നു പറയുന്നു. ഇത് നിശ്ചയം ഉം വന്നാൽ മുഹമം തത പ്പറി കുറച്ചുകൂടി വല്ലതുമരിയാൻ . സാധിച്ചുകൊണ്ടാണ് എന്നും മിച്ചാദ്ദേശത്തിൽ പെട്ടുളക്കയില്ല. എന്നാൽ, മുണ്ട് പാശ്ചാത്യ ധമാത്മം ബോധ്യമാവാത്തവാൻ “അവിജാനത്താം വിജ്ഞാതാം” — ഇതേപ്പുറരി കുട്ടിലെറിയാനിടയുണ്ടെന്നു വച്ചുപറാനിടവരുന്നു. അ നാശതു, ഉത്തരാല്പംകൊണ്ടി വിദ്യപാ നേരിയും അവിഡപാണിയും വൃത്തിഡേഡം (വിദ്യപാനിവുത്തിമാർത്തും അബ്ദിപാനി ആർത്തിമാർത്തും) നൃചി പ്രിച്ചിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രം:

പ്രതിബോധവിഭിത്തം മതമുത്തപ്പാ മി വിദിത
ആരത്മനം വിദിത വീണ്ണം വിദ്രിശാ വിദിതൈഫു തം ||ർ||

അക്ഷം:

പ്രതിബോധവിഭിത്തം മതം അരു തതപ്പം വിദിത യി —
ബോധംപുതി ബോധംപുതി വിദിതമാണു മുഹമം

ബന്ധംക്ക് തോന്നുനാംവാ അവൻ മുഹമ്മദിനിന്റെ വാസ്തു
വസ്തുപാവത്തെ അറിയുന്ന എന്ന പറയുന്നു. മുലപ്രകൃതി
യിൽ വികാരം ജനിപ്പിക്കാൻ കാരണമായ ആ ആർട്ടി
കാരണത്തെ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും തീരുമാ
നിക്കാം എന്ന ഓവാദിക്കാം. പ്രമുഖകാരണം നിവികാരി
യായിരിക്കാനേ തരംളിൽവെന്ന പ്രമുഖവാദം ഒ-ാം
മത്രവുംവുയിൽ സ്ഥാപിച്ചുകഴിത്തു. (പറം ഓ, 1).
തന്മാർഗ്ഗംബാധേ നഘങ്ക്കെനേഞ്ഞുമറിയാൻ കഴിഞ്ഞ
(any thing can be known only through its functions or properties). തന്മെമന്ത്ര അതിനേപ്പുട്ടന വികാ
രങ്ങളുടെ മുലക്രൂപവുമാണ്. ശാതിനാൽ നിവികാരിയേ
ആക്ഷംമാരിക്കലും അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. മുലകാരണ
മായ മുഹമ്മം നിവികാരിയാകയാലതിനു ആക്ഷം
അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതു അവിഭ്രാശാസ്ത്രിന്റും
ഉള്ള സമാധാനമാണ്. ഇതുതന്നെ അധ്യാത്മപരമായും
പറാഡാം. അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് ഒരു കത്താവു
വേണം. ഈ കത്താവു അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കി
കാരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഇതു വികാരിയുമാവണം.
അറിയേണ്ടും വിഷയവും വികാരി ആയിരിക്കണം;
എങ്കിലേ അറിയുക എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനവ
കാശം കിട്ട. അറിയുക എന്ന ക്രിയയുടെ കത്തുസ്ഥാ
നത്രംഭത്ര ബുദ്ധി (മനസ്സ്) ആണുന്ന പരായാമന്നിരി
ക്കുന്നു. ഈവിടെ അറിയേണ്ടും വിഷയം “മനസ്സിനം
മനസ്സായ,” ബുദ്ധിയുടെ പ്രഭാവത്തിനു കാരണമായ ഒരു
മുലക്രൂപത്തോളം. ഈ മുലപ്രേരകം ബുദ്ധ്യാദിയും
പ്രസ്തുത പാശ്ചാത്യത്തികൾക്കും വികാരങ്ങും ജനിക്കാൻ
മേതു വാക്കിരതിനുവന്നല്ലോതെ, മുലപ്രേരത്തുവാക്കയാൽ
സപ്പം വികാരമുള്ളതല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുലകാ
രണമേതാനോ അതുതന്നെ പ്രപഞ്ചംശങ്ങളുടെയും
മുലകാരണം. മനക്കിന്റെ മുലകാരണംതന്നെ മനക്കിന്റെ
എതാരംശത്തിന്റെയും മുലകാരണം എന്നംളിൽത്തിനു

സംശയമില്ലെല്ലാം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുലപ്രേരകം തന്നെ അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചംഗമന്തരം എന്ന വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ ശരീരത്തിന്റെയും (മനസ്സുഭിതി ഘടിപ്പുടം) മുലപ്രേരകം. ഇതു തന്നെ ഞാൻ. അബ്ദി കുംഖം ആത്മാവും. നിവികാരിയായ ഇതിനെ ബുദ്ധ്യാഭികർഷണം അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ ബോധം സിലബിച്ച വൻ ആത്മാവ (പരമാത്മാവ) അറിശപ്പേട്ടാൻ വള്ളുത്തതാണോ എന്ന പരംാത്മത്തെ അഭിജ്ഞത്വാക്കയാൽ അഃത്പൂർവ്വി അംഗിയാവുന്നിടത്തോളി. അഭിജ്ഞത്വവന്നായി കഴിഞ്ഞു.

മന്ത്രത്തിന്റെ, ഉ തഥാല്ലംകൊണ്ടു, മുഹമ്മദി, ശാരിഅ പ്ലൈകാൻ സാധിക്കാത്തതാണുന്നും പരമാത്മമറിഞ്ഞതും അ മുഹമ്മദി അറിയപ്ലൈകാവുന്നതല്ലെന്ന നിശ്ചയമായി എന്ന പരിയുണ്ട്. ഇത് നിശ്ചയം വന്നാൽ മുഹമ്മദി അപൂർവ്വി കൂദാശക്രമിക്കാൻ, സാധിപ്പുക്കിടലാണോ മിച്ചാദ്ദേശത്തിൽ പെട്ടും കയില്ല. എന്നാൽ, മുഹമ്മദി പാതയെ ധർമ്മത്തിൽ ബോധ്യമാവാത്തവൻ “അവിജാനത്താം വിജ്ഞാതം” — ഈ ത്രപ്പൂർവ്വി ക്രുട്ടലഭിയാനിടയെന്നും വച്ചുപാറിടവുണ്ട്. അ നാശതു, ഉ തഥാല്ലംകൊണ്ടു വിദ്യപാഠം ആയിപ്പാഠം ആയിരുത്തും വുത്തിട്ടേഡേം (വിദ്യപാഠ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും അംഗാദപാഠ അസ്ത്രത്തിമാർഗ്ഗവും) സൗഖ്യപിഡിച്ചിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രം:—

പ്രതിബോധവിഭിത്തം മതമുത്തപ്പാ മി വിദ്യത
ആത്മനാ വിദ്യതേ വീണ്ണം വിദ്രാ വിദ്യതേമുതം ||ര||

മന്ത്രം:—

പ്രതിബോധവിഭിത്തം മതം അസ്ത്രത്തപ്പാ വിദ്യത മി —
ബോധംപുതി ബോധംപുതി വിദ്യിതമാണോ മുഹമ്മദി

ബന്ധംക്ക് തോന്നുന്നവാ അവൻ മുഹമ്മദിന്റെ വാസ്തു
 വസ്തുപാവത്തെ അറിയുന്ന എന്ന പറയുന്ന മുലപ്രതി
 യിൽ വികാരം ജനിപ്പിക്കാൻ കാരണമായ ആ ആചി
 കാരണത്തെ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും തീരുമാ
 നിക്കാം എന്ന ഓവാടിക്കാം. പ്രമാഖ്യാനം നിവികാരി
 യായിരിക്കാനേ തരമഴ്ചയെന്ന പ്രമാഖ്യാനം ഒ-ാം
 മത്രവുംവും സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. (പറം ന, 1).
 തുണ്ടാർഥായേ നാശക്കെന്തിനേഞ്ഞുമരിയാൻ കഴിയു (any
 thing can be known only through its functions or properties). തുണ്ടാർഥായേ
 അക്ഷമാരികളും അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. മുലകാരണ
 മായ മുഹമ്മദ് നിവികാരിയാകയാലത്തിന് ആക്ഷം
 അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതു അവിഭ്രാംഘുരീത്രാ
 ഉഴു സമാധാനമാണ്. ഇതുനെ അധ്യാത്മപരമായും
 പറഞ്ഞു. അറിയുക എന്ന ക്രിയയും ഒരു കത്താവു
 വേണും. ഈ കത്താവു അറിയുക എന്ന ക്രിയയും കാരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഇതു വികാരിയുമാവണം.
 അറിയേണ്ടും വിഷയവും വികാരി ആയിരിക്കണം;
 എങ്കിലേ അറിയുക എന്ന ക്രിയയും പ്രവർത്തിക്കാനവ
 കാണം കിട്ടു. അറിയുക എന്ന ക്രിയയുടെ കത്തുന്നമാ
 നാളുള്ളതു ബുദ്ധി (മനസ്സ്) അണ്ണനു പറയാമെന്നിരി
 ക്കൊട്ടു. ഇവിടെ അറിയേണ്ടും വിഷയം “മനസ്സിനം
 മനസ്സായ,” ബുദ്ധിയുടെ പ്രഭാവത്തിനു കാരണമായ ഒരു
 മുലതുപത്രത്താണ്. ഈ മുലപ്രേരകം ബുദ്ധാദിയും
 ജ്‍യോതിഷ്യുടെ പാഠങ്ങളിൽ വികാരണം ജനിക്കാണു
 മെത്തുവാക്കിത്തീരുന്നുവെന്നല്ലോതെ, മുലകേമന്തുവാക്കയാൽ
 സപ്പം വികാരിച്ചുത്തെപ്പേ. പ്രപാത്യാഗിഖർജ്ജരു മുലകാ
 രണ്മേതാനോ അനുതനനു പ്രപാത്യാഗിഖർജ്ജരു എന്നും
 മുലകാരണം. ഇംഗ്ലീഷ് മുലകാരണാത്തന ഇംഗ്ലീഷ്
 എതാരംശത്തിന്റെയും മുലകാരണം എന്നാളുള്ളതിനും

സംശയമില്ലാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുളപ്പേരകും തന്നെ അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചംഗമാണ് എന്ന് എന്ന വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ ശരീരത്തിന്റെയും (മനസ്സുഭിതി ഘടിപ്പേട്ടു) മുളപ്പേരകും. ഇതു തന്നെ ഞാൻ. അബ്ദി കുംഭിയും ആത്മാവും. നിവികാരിയായ ഇതിനെ ബുദ്ധ്യാടി കൂടംകൂടും അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ ഭഖായം സിലിച്ച വാൻ ആത്മാവു (പരമാത്മാവു) അറിയുമ്പോൾ വരും തെ താണു് എന്ന പാഠാത്മത്തേതെ അറിഞ്ഞതവന്നാകയാൽ അംഗപ്പുറരി അറിയാവുന്നിടത്തോളം അറിഞ്ഞതവന്നായി കഴിഞ്ഞു.

മനുത്തിന്റെ, ഉത്തരാല്ലംകൊണ്ടു, മുഹമ്മദ് അറി അപ്പോൾ സാധിക്കാത്തതാണെന്നുള്ള പരമാത്മമറിഞ്ഞതുണ്ടു് ആ മുഹമ്മദ് അറിയപ്പോടുന്നതല്ലെന്ന നിശ്ചയ മായി എന്ന പറയുന്നു. ഈ നിശ്ചയം മനാക്ക് മുഹമ്മദാണ് പുറരി കുറച്ചുകൂടി വല്ലതുമറിയാൻ, സാധിക്കുംലാ എന്നു് മിച്ചാദേശത്തിൽ പെട്ടുംലകയില്ല. എന്നാൽ, മുൻ പാഠത്തെ ധമാത്മം ഭഖായുമാംബാത്തവാൻ “അവിജാനതാം വിജ്ഞാതാം” — ഈ തൈപ്പുറരി കുടുലാറിയാനിടയുണ്ടെന്നു വച്ചുഫലാനിടവരുന്നു. അ നാശതു, ഉത്തരാല്ലംകൊണ്ടു വിദ്യപാ നേരയും അവിഡപാനേരയും വൃത്തിഭേദം (വിദ്യപാന നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും അവിഡപാന അപ്പുംതിമാർഗ്ഗവും) സൗഹി പ്പിച്ചാരിക്കുന്നു.

മഹം:—

പ്രതിഭഖായവിഭിതം മതമുത്തപാ മി വിന്ദത
ആത്മനാ വിന്ദതേ വീണ്ണും വിദ്രഖാ വിന്ദതേമുരം ||ര||

മഹമം:—

പ്രതിഭഖായവിഭിതം മതം അമുത്തപം വിന്ദത മി —
ഭഖായംപുതി ഭഖായംപുതി വിദ്വിതഭാണു മുഹമ്മദ്

എന്ന അദിപ്രായംകൊണ്ട് അമൃതപ്രാവസ്ഥയേ പ്രാപിക്കുന്ന; ആത്മനാ വീഞ്ഞം വിദ്വന്തേ—ആത്മപ്രാവത്താൽ വീഞ്ഞം (പ്രാണന്ത്രികമനസ്സുകളുടെയെല്ലാം കർമ്മസാമ്ന്യം) ഉണ്ടാകുന്ന; വില്ലയാ അമൃതം റിന്ദന— അറിയുകൊണ്ട് (ആ ആത്മാവിൻ്റെ ഔദ്യാത്മസപ്താവമറിയുന്നതുകൊണ്ട്) അമൃതപ്രാവസ്ഥയേ പ്രാപിക്കുന്ന.

ശ്വാസം:—

ബോധാപ്രതി ബോധാപ്രതി അറിയുക എന്ന വച്ചു ലെന്തു്? ബുദ്ധിക്ഷ വിഷയമായ സകല ജ്ഞാനം അറിയപ്പെട്ടതു എന്നത്മം. പ്രതിബോധാവിദിതം എന്ന തിന്ന് ബോധമാകുന്ന ഗ്രന്ഥാദ്ധിംശി അറിയപ്പെട്ടുന്നതു എന്നത്മമാക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ ആത്മമെടുത്താൽ ബോധാമനന ഗ്രന്ഥവിശേഷത്താട ക്രൂരിയതാണ് ആത്മാവു്; ആ ഗ്രന്ഥ മാർമ്മാഡി ആത്മാവിശേഷം യുന്ന എന്ന വര്ണം. ഇങ്ങനെ വരുന്നോടു ആത്മാവു ഗ്രന്ഥിയും വികാർിജ്ഞമായ ഒരു പ്രവൃത്തിശേഷമായി തിരികം. ഇങ്ങനെ വരാൻ തന്മില്ലെന്ന മന്ത്രം അഭിഭൂതിക്കി നിന്നുമറിയാം. ബോധസപ്താവം (വിൽസപ്താവം) ആണ് ആത്മാവു് എന്ന അത്മം സംഗതമാവു. ബോധാ ശബ്ദത്തിന് ജാഗ്രതവസ്ഥയിലേ ബോധം (waking consciousness) എന്ന അത്മംല്ല. തൊൻ സുവമാ യുറങ്കി എന്നത്രാണി വാചകത്തിൽ സുഷ്ടുപ്പവസ്ഥയി ലിഖനംപ്രാഥംജ്ഞാതിനന്ന ബോധാവിശേഷവും ബോധം തന്നെ. ഉപ്പും ദൂട്ടിക്ക്കണ്ണരവു്-കൂടി വെള്ളത്തിൽ കലക്കി പരലവാൻ വച്ചാൽ ഉപ്പംശംമാത്രമായി സംഘടിച്ച ശുചിപരലാഡം കാരാംശം മാത്രമായി സംഘടിച്ച സ്ഫുരിക്കിക്കാരപ്രലാഡം തിരിയുമെല്ലാ. ഉപ്പംശവും സ്ഫുരിക്കിക്കാരാംശവും കൂടി കലന്നപോയി എന്ന വരികയേ ഇല്ലേല്ലാ. ഇവിടെ ഉപ്പംശങ്ങൾക്കും (salt molecules) കാരാംശങ്ങൾക്കും (alum molecules) തന്നവർത്തനയും

പരവർത്തനയും തിരിച്ചറിഞ്ഞ (ബോധവിശേഷം) ഒട്ടേരു വദ്ധുകിൽ സകരം വരാതെ തരമില്ലല്ലോ. ഈ തുംബ. ബോധവിശേഷം തന്നെ. നവീനരസതന്ത്രം ഇത് ബോധവിശേഷത്തിനു (chemical affinity) എന്നോ, വേറേ എത്ര പേരു വേണമെങ്കിലുമോ ഇടത്തിക്കട്ട; സു അഡിച്ച നോക്കിയാൽ ഇതുമൊരു ബോധവിശേഷം തന്നെ എന്ന കാണം (Vide sir J. C. Bose's Response in the Non-living for striking examples of the same order) ഈ ബോധവിശേഷം തന്നെ അധമമനമം ഷുഖി. ‘തൈനണ്ടു’ (I am) എന്നാണ്ടിനേബോധത്തിൻ്റെ മുല തുപം. ഈ ബോധത്തെ മനസ്സു പല ഉപാധികളിൽ കൂടി ദർശിക്കുന്നതാണു മറ്റു ബോധങ്ങളെല്ലാം. ഇങ്ങനെ സകലവിധ ബോധങ്ങളിലും ആ മുലബോധാത്മകമായ ആത്മാവിനെ കാണുന്നതാണു സമുദ്ദേശം. ഈ വിധമുള്ള മതം, മനസ്സിൻ്റെ അർദ്ധവും, കൊണ്ടു അഴു തത്പരം കിട്ടുന്നവും പരാത്തിരിക്കുന്നു. അകൂത്തത്പരം എന്നാലെബുദ്ധനം ആതു കിട്ടുക എന്നാലെബുദ്ധനം ഉത്തരാല്പം കൊണ്ടു പറയുന്നു. ആത്മാവിനാൽ വിശ്വം ലഭിക്കുന്നവും വില്ലയാലുള്ളതത്പരം ലഭിക്കുന്നവും മാണാത്തരാല്പം. ആത്മാവിനാൽ വിശ്വം (ബഹും, സാമ്രാജ്യം—ശകരൾ) ലഭിക്കുന്നു. ആത്മാവും, മുഹമ്മദം, ഒന്നു നിമിത്തമാണു പ്രപഞ്ചത്തിലാട്ടാകെ കാണുന്ന സാമ്രാജ്യമെന്ന നാം കണ്ടുകഴിത്തു. ജൗപരമായി വ്യവസ്ഥ രിക്ഷങ്ങാം ഇത്രിയായഞ്ചുകളിടുന്നു. മുത്തിക്കു മുല കുറഞ്ഞമായിരിക്കുന്നു. ചെച്ചന്ത്രം തന്നെ ആത്മാവും, അമവാ മുഹമ്മദം. ഇതൊന്നുമാത്രം സപാമി, മരറപ്പും കരണങ്ങൾ എന്ന വ്യവസ്ഥരിക്കാം. അമവാ, ആത്മപ്രാവത്തിനു വിശ്വം എന്ന പേര് എന്നാത്മമാക്കിയാലും മതി. ഈ സത്രം ബോദ്ധപ്രസ്തുതിക്കും, അമേയവിശ്വം വാനായ ആത്മാവുതന്നെ തന്നാലും എന്ന ബോദ്ധപ്രാവ

ബോർഡ് താഴെ അമേയവിൽ വാൻ തന്നെ എന്ന് സ്ഥാപി
ലഭിപ്പും മനസ്സിലാവും. ഇതാണ് ആത്മാ ജന. ന
താഴെ ചീളിംഗം സഹ്യം ആയാം.

പിണ്ണ, വിശ്വാസത്തപോലെ ലഭിക്കുവെന്ന പരിശീ
ളിക്കുന്നു. ഇതിന് വിശ്വാസത്തവന്നും ആത്മാവിന് ഇനി
മുതിയണ്ണും, വിശ്വാസാവുന്നതോട് ആത്മാവിനു അനുത്തപോലെ
ചുന്ന അവധിമാജ്ഞാക്കൾ എന്നല്ലതും. ആത്മാവിന് അനു
ത്തപോലെ നിത്യം തന്നെ. ആത്മാരണ്ടുംകൊണ്ട് അവില്പാൻ ശരീ
രഹസ്യകൂള സങ്കല്പിക്കുന്നതിനാൽ ശരീരാദിയുടെ മുതി
ആത്മാവിന്നും മുതിയാണെന്നു വിചാരിച്ചുവോക്കും. വിശ്വ
കൊണ്ട് ആത്മാവു ശരീരാദിയുംമല്ലെന്നും, ആപദാനത്തി
നൊട്ടാകെ ആലികാരണമായിരിക്കുന്നതും നിത്യവും ആണെന്നു
റിയംഗ്വാദി അംഗങ്ങിന്നുള്ള ആത്മാവും ഇനിമുതികരക്കൈയീന
നാംവാൻ തരമില്ലെന്നും പ്രപഞ്ചാംശായ തന്നിലും ഒഴിപ്പം
യിട്ടിരക്കുന്ന ആ ചെവതന്നും അനുത്തവും നിത്യവും മുക്തയും
തന്നെയെന്നും ബോധ്യപ്പെട്ടെന്നുണ്ടാവും.

ശരീരം ഇതു ആത്മാവും നിത്യനാണെങ്കിൽ വില്പാനിലും
അവിലപ്പാനിലും നിത്യനാണെന്നും. അവിലപ്പാനെന്നതും വില്പാനിലും
വിചാരിച്ചുകൊള്ളുട്ടു, അതുകൊണ്ടുനുന്നും? അംഗങ്ങും
ആത്മാവും മുതിയാലും തന്ത്രാശുഖിയും എന്ന വാദംഗ്വാദി
വിശ്വകൊംബംതുവാഗ്രഹം എന്ന ചോദ്രം വരാം. പരാശരം.
പരശ്രാത്മാവും നിത്യനാണെന്നും, ഏകിക്കും ഇനിയോ മുതിയോ
ഈലും. ഇതു സ്ഥാപിക്കുന്നതും ഇതിന്റെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും മരണം
എന്ന പരിഫുന്നതും. ഇതിന്റെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജീവൻ വ്യക്തിഭാവ
തത്തിൽ, സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ, ആന്നാദ്ധ്യാരം സന്ധാരിച്ച വാസനയോ
ഒക്കുടി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ നില്ക്കുന്നു. വാസനാനാശം വരെ,
തയസ്യാദിത നാഡി ആത്മാവിനു ആവരണം ചെയ്തുനി
ക്കുന്ന ഇതു വാസന, കാഡന, നവമായ സ്ഥാപിക്കുന്ന
പ്രാപിക്കേണ്ടിവുണ്ട്. കാമനാനാശം വന്നാൽ പിന്നെ ശരീര

പ്രാണിക്കുടെ അവഗ്രഹം നീങ്ങി, നിത്രമായ അനുത്തപ്പവും വന്നു. ഈ കാമനാനാശത്തിനു് വില്ലേരോറു ഉതക്ക്. അന്താണു് വില്ലേരായ അനുത്തപ്പം സിലിക്കണവെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഈവിടെ സംഗ്രഹം സൃഷ്ടികാരണശരീരങ്ങളേപ്പറ്റി പറയും വന്നു. ഈനാൽ ഭേദത്തിനുസരിച്ചം കൊണ്ടു ഈ ശരീരങ്ങൾ എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഈവയേപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കിവിടെ പറയാണതാൽ മുൻ വിവരിച്ചു സംഗതി വൃക്കത്വാവുകയില്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു വിവരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ജീവനെന്നാണു, അതിന്റെ സ്വത്തുപശ്ചാനമോ സ്ഥാനമോ നിഖുലമില്ലെങ്കിലും, ഉണ്ണെന്നു സർക്കും ഒരുപോലെ സമമിക്കുന്നു. ഇതുകാരണമാണു ജീവി ചേണ്ടിക്കുന്നതെങ്കിലും ഇതു ചെന്തുംല്ല. ശരീരത്തിലെ രാസങ്കുയക്കുടെ ഫലമാണെന്നു പറയുകയാണകിൽ ധാതൊയും രാസങ്കുയയും നടക്കാതെ സെച്ചുപാപത്രവുമായ പിലു അവസ്ഥകളിൽ ജീവൻ ലീനമാണിട്ടുള്ളതും നാശിക്കുന്നതും ചാരിപ്പിക്കുന്നതും അവസ്ഥയാണു. ഒരുംകാലിവച്ചു നെല്ലുമണി, അല്ലെങ്കിൽ പച്ച, അണംകളിടെ സപാപാ വസ്തു (encysted conditions of certain bacteria), ദോഹപ്രകാരമുള്ള പിലു അവസ്ഥകൾ, എന്നിവയിൽ ധാതൊയും രാസവികാരങ്ങളും നടക്കാനില്ലെങ്കിലും ജീവൻ ലീനമായിട്ടുണ്ടു് എന്നു നന്നക്കാണിയാം. പരിശോധിതി ശരിപ്പുചെയ്യാൽ പച്ച വിത്തു് അതുപെടെ ജീവചെവത്തുപ്രകാരത്താൽ ഒരു പച്ചവെടിയായി പ്രസ്തുതിക്കുന്നു; ഒരുക്കലും ഒരു മാവാക്കിത്തീരുന്നില്ല. ജീവൻ (Life force, life principle) എന്നതു മാവിനൊന്നു വേണ്ട പച്ചവെന്നു വേണ്ട എന്നല്ലാം വച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ഭൂമിയിൽ നട്ടു ഒരേ വള്ളം കൊടുത്താലും മാങ്ങയണ്ണി മാവിനു ആപത്തിയ തിളക്കാണ്ടുകൂടി സാമഗ്രികളേ ആ മണ്ണിൽനിന്നും എടുത്തു മാവാക്കി കിളുക്കുന്നു, പച്ച അനുകൂളക്കുന്നു മാവാവും മണ്ണക്കുന്നു വസ്തുക്കുണ്ടു് തിരഞ്ഞെടുത്തു് പയറായും കിളുക്കുന്നു.

ശ്ലിംഗം ജീവശക്തി എന്നതെന്നയക്കില്ലോ ഉപാധി ഭേദങ്ങാൽ ജീവശക്തിയുടെ പ്രകടനത്തുപറ്റി സ്ഥലമായ ഏകാമസോമം സിനെ (chromosomes) ഉണ്ട്. ഏകാമസോമം സംഭവന്നു പറഞ്ഞതാൽ ജീവശക്തിയുള്ള ആ കൊമസോമം മരുന്നായ ജാതിയുടെ ഏകാമസോമം സിംഗിനിനും ഭിന്നത്തിലും പ്രക്രിയിലും ആയിവരാം കാരണമെന്താണോ എന്ന ചോദിക്ഷം. ജീവശക്തിയെ ആവരണം ചെയ്യു നിങ്കുന്നതായി പ്രകാരജനക ശക്തിയേ. ഇവിടെ കല്പന ചെയ്യു തന്മുഖം. ഈ ശക്തി, ജീവപ്രകടനം ഇന്ന ത്രപതിയും പരിശമിക്കുന്നും എന്നുള്ള ഒരു കാമത്രപതിലേ ആകാൻ സ്വയിക്കു. ഈ കാമത്രിവിൻ്റെ സ്വത്രപം (form) തന്നെ സുക്ഷ്മശരീരം, സ്വത്രപത്ര ഗണിക്കാതെ ആ മുലകാമാത്രപത്രപം തന്നെ കാരണശരീരം. സുക്ഷ്മശരീരം എപ്പോഴും സാധിക്കാണ്ടിം വാസനകർക്കു അനുഭവാജുമായ കാമത്രപം മാറ്റിരിക്കു. കാരണശരീരം സാമാന്യമായി ചുക്കത്തുപൂർജ്ജിക്കുമുണ്ടോ. ഇവജൈ ലൂഘ്പറമായി സകല പ്രകാരങ്ങൾക്കും ബീജമായി നിങ്കുന്നതു ആത്മാ. അവുകതായ കാമമാത്രതാൽ ആവുതനാവു നേഡാം കാരണശരീരം—വ്യക്തത്തുപൊയായ കാമത്രാൽ—വാസനയാൽ ആവുതനാവുനേഡാം സുക്ഷ്മശരീരം. ഈ വാസനപ്രകടമാവുനേഡാം പ്രകടമായ ശക്തിക്കു ജീവൻ എന്ന പേര്. പ്രകടമായ പിണ്യത്രിനു സ്ഥലശരീരമെന്നപേര്.

മന്ത്രഃ—

ഇഹ ചേദംവെണിം സത്രമന്ത്രി
ന ചേദിധാവേണിന്മാതീ വിനഷ്ടി
ത്രേഷ്ടു ത്രേഷ്ടു വിചിത്ര ധീരാ
പ്രത്യാസ്യാഘ്നാകാദമുതാ വൈനി

॥८॥

അത്മഃ—

ഇഹ അവേഖിയും ചേരു—ഈ ജനത്രിയുംതന്നു (പരമാത്മതപത്രത്വം) അറിഞ്ഞുവെക്കിൽ; അതു സത്രം

അസ്തി-സത്രാവസ്ഥ പ്രാപിച്ചതായി; (പരമാത്മതപം അറിഖാനികവനാൽ ഒക്കെയായി എന്നതുമോ); ഈ ന അടവാളിൽ ചേരു—ഈ ജനത്തിൽ തന്ന അറിയാനിട വാണ്ടാൽ; മഹതീ വിനാസ്തി—വല്ലാഡ നഷ്ടമാണോ; ഭ്രംതാദി ഭ്രംതാദി വിചിത്ര—ഭ്രംതാദി ഭ്രംതാദം ഈ എക്കു നായ ആത്മാവിന്നതാണെന്ന കണ്ണിട്ട്, (സർദ്ദൈ: താഴു, സ്ഥാവരേഷ്യ ചരേഷ്യ ച എക്കുക്കാത്മതപം ശ്രൂവം വിചിത്ര, വിശ്രാം, സാക്ഷാത്കൃത്യ—ശക്കരൻ) ധീരാം ബുദ്ധിമാനാർ അസ്താൽ ലോകാൽ ഫ്രൈ അസ്താം വേന്തി—ഈ പ്രവഞ്ചവിട്ട് അസ്തന്മാരായിതീരുന്നു.

പ്രാഘ്രാനം:—

പുവ്വാർലുംകൊണ്ടി, ഈ ജനത്തിൽ തന്ന പരമാത്മ തപം അറിയാനിടവാണ്ടാൽ വലിയ നഷ്ടമാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ ജനം എന്ന പരയുന്നതിനോ എത്ര തോളം കാലാവധിയിൽ അണുകൾക്കും കൂലിപ്പേരുടുതാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ഈ വത്തമാനനിമിഷത്തിൽ തന്ന പരമാത്മശ്രാന്പാസ്തികായി അതിക്രമിക്കുന്നതു ആവം. പരമാത്മതപം—ആത്മാവളുതന്നാണെന്നും സത്രം അറിഞ്ഞാൽ ഒക്കെയായി; ഇനിയോങ്കാജനത്തി ലേണ്ണാനമായിക്കൊള്ളാമെന്ന വച്ചാൽ വലിയ ശോഷ ഔദാഹരിക്കിട്ടുണ്ട് എന്ന പരയുന്നു. ഇനി വരാൻ പോകുന്ന ജനം എങ്ങിനെയുള്ള താണ്ടാറുമിസ്ത്രാൻ പോലുമെഴുത്തല്ല. അവനവെൻ്റെ സ്വഭാവം അവനവന റിഞ്ഞാമെന്ന നടപ്പില്ലാലും, അംഗത്മതിൽ അവനവെൻ്റെ പോലും സ്വഭാവം (Sub-conscious directional desires) ഒരു അറിഖാനും വച്ചു എന്ന മാനസിക ശാസ്ത്രം ബോധുമാണോ. ഇനിയുണ്ടതെ ജനത്തു ലഭി ക്കുവാൻ പോകുന്ന പരിശസ്തികൾ അധ്യാത്മവി ദ്രജ്ജ പറിയതായി വരുമോ എന്നും തീപ്പിംഞാക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു. ഏറിയകുറം, ഇനിയോങ്കാജനത്തിലുാവട്ട—

നാളയശ്വരട്ട് എന്നംപോലും—(Procrastination) മാറി വച്ചാൽ പാലവിധമായ കൂദന്തുക്കും വരാനെ ഇട യുള്ളൂ. സൗഹില്ലുകിലും വത്രമാനകാലത്തുള്ള ഭിവം സഹിക്കേണ്ടിയോ? ഭാവിയിലും തതപദ്ധതാധിപാദി വരെ പല ഭിവങ്ങളിലും സഹിക്കാതെ കഴിയുമോ? അതായതു മനസ്സുൾ ഇന്നം ഒലു ഭിവം കുടാതെ കഴിയണമെന്ന വിവാരിക്കുന്ന പക്ഷം, കഴിയുന്നതും വേഗം ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിനു നിഭാനമായ വില്ലയേ സവാചിച്ചുകൊള്ളിണമെന്നത്മം.

വിഭപാന്നാർ ബുദ്ധമാരിസ്ഥംഖപച്ചുനമുള്ള സകലത്തിലും, പ്രപഞ്ചത്തിലെംബാട്ടാകെ, പരമാത്മബൈതസ്തന്മുത്തേര ശബ്ദനാംഖാര കാണുന്നതും. അവയാട്ടുള്ളിക്കു ഇന്ന പ്രപഞ്ചം ആ ചെതസ്തന്മുഖിലാസം മാത്രമാണോ. ഇങ്ങനെ സമൃദ്ധം ദിനം ലഭിക്കുന്നവാം, തന്നിലും പരത്തിലും ഉള്ള ഒരേ ആത്മാവുതന്നെങ്ങനെയും കാണാംവാം, മമതാദിബന്ധം, നശിക്കുന്നു. താനെനാം അനുമേനും പ്രത്യേക വിവാദ വരുന്നോണ്ടു, തന്റെതന്നും അനുമേനും പ്രത്യേകത വരു. പ്രപഞ്ചത്താവുതന്നെ തന്നിലേ ആത്മാവും എന്ന വരുന്നോണ്ടു, സവംസ്ഥാമിശ്വാശം താൻ എന്ന ഭോധ്യം വരുന്നോണ്ടു, പിന്നെ തനിക്കു കിട്ടുണ്ടതായി നും വരുന്നില്ല—കാമനജ്ജീവകാശവും പ്രോഡി. കാമനനശിത്യാം വാസനജ്ജീവം പ്രോഡി; മേലൊരു ജനത്തിനവകാശവുമില്ല; മരണവുമില്ല. ശ്രൂദാതെന്നുകൂടിഭാധിപാദിയം സിലിംഡ്രി വിഭപാന്നാർ മമതാദിനു പരായ ലഭകികാവസ്ഥമായ വിച്ച തങ്ങളും നിത്യമുക്തനായ മുതമായം തന്നെ എന്നറിഞ്ഞും ആത്മാംമനാരാധിത്തീണു എന്നത്മം.

ഇങ്ങനെ

രണ്ടാം വണ്ണം.

കേരോപനിഷത്

(ആദിവാസം)

അതു:—

ബ്രഹ്മ ഹ പ്രഭവഭ്രാ വിജിത്ര തസ്യ ഹ ബ്രഹ്മണാ
വിജയേ ദേവാ അമർമീയന്ത ത ചൈക്ഷണ്ടാസ്യാക-
മേവായം വിജയാസ്യാകമേവായം മഹിമതി ॥ഫ॥

അതു:—ബ്രഹ്മ പ്രവോഭ്രാ വിജിത്ര ഹ—ബ്രഹ്മ, ദേവനാക്ക
വേണ്ടി ജയിച്ഛപാൽ, (ഹ, ഇതെത്രതിമ്മാത്മ—
ശകരൻ) തസ്യ ബ്രഹ്മണഃ വിജയേ ദേവാഃ അമർമീ
അന്ത—അത ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ (വിജയം മെത്ത
വാക്കിട്ട്) ദേവനാർ മഹിമയ്ക്കുവരായിത്തീൻ. എത—
ആ ദേവനാർ; അയം വിജയഃ അസ്യാകം എവ, അയം
മഹിമാ അസ്യാകമേവ ഇതി ചൈക്ഷണ—ഇം ജയം
തങ്ങൾതന്നെ നേടിക്കതാണെന്നും, ഇം മഹിമയും
തങ്ങൾ സ പരമാജ്ഞിച്ചതാണെന്നും കണ്ട് (അഭിമാനിച്ച്).

ഭ്രാവ്യാനം:—

ഈ വാസം ബ്രഹ്മജന്താനപ്രാപ്തൗചായതേത ഒരു
കമാറുപത്രിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്.

ആപ്രാതേത രണ്ട് വാസ്യക്കുറ കൊണ്ട് “ബ്രഹ്മാണം”
സകലവത്തിന്റെയും മുലകാരണമെന്നും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ തന്മാ
ത്മജത്താനുതന്നെ പരമലാഭമെന്നുംമറ്റും പറഞ്ഞു. “ന തന്ത്ര
ചക്ഷുർഗ്രഹം ചത്രി” ഇത്രുംഭികൊണ്ട് അതു മനസ്സിന്റെപൊ
ലുമവിഘയമാണെന്നും അറിയാൻ സാധിക്കാതത്താണെന്നും
പറഞ്ഞു. അർധാശന സാധിക്കാതത ഒന്ന് ഉണ്ടെന്നു പറാമ്പി

പറയുന്നതെങ്കിനെ എന്ന സശ്രദ്ധം ജനിക്കാം. ആ മാത്രതോറിയുക എന്ന വച്ചാലെന്നാണെന്നും, ആ വിധമുള്ള അറിവു എത്തുവിധം നിന്മാദിക്കാമെന്നും കട്ടാത്തപത്തിൽ പറയുന്നു.

ഭേദഗണ്യം ഇത്രിയങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപനിഷത്തുകളിലും മറ്റൊ പ്രചരണം ചാരംഭിച്ചതാണെന്നും അസിലും. ഭേദകളുടെ സ്വാമിയായ ഇത്രും ഇത്രിയരാമനാമനായ മനസ്സുതനെന്നും. അഖി തേജസ്സുതപാതയുമുകമെന്ന നിലയ്ക്കു നേരുത്തിയതേതുവുചിച്ചു. ഉപലഭിശാമായി. അതാണന്ത്രിയങ്ങളേയാണ് അഖിശബ്ദം ഇതു കമയിൽ സൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതും. ചലനാനുകരായ വായു ഭിന്ന കണ്ഠമ്പ്രയി സൃഷ്ടിക്കുമായും ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നും. ഈ കമകകാണ്ട് ഉന്നസ്ഥിരം വില്ലുമുഖ്യനാരവും ഇത്രിയങ്ങൾക്കു മനസ്സുവാന്തരവുംഞ്ഞാണ് മുഹമ്മതപും അറിയാൻഡിവതനാതെന്നുകൂടി സൃഷ്ടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്രിയം മനസ്സു മുതലായവയുടെ നേനസ്ത്രിക്ക മായ മുന്നാതുരാലാണ് കമ്മാടി നടക്കുന്നതെന്നും— പ്രത്തിജ്ഞയുടെ സപദാവച്ചതുതാലാണ് പ്രപഞ്ചം നടക്കുന്നു— ഇതിനൊന്നിനും പ്രത്തിജ്ഞപ്പൂർമ്മായ ഒരു പരമ സ്വാമിജ്ഞയുടെ പ്രേരണയാവശ്യമില്ലെന്നും മറ്റൊ തോന്നുന്നതും വില്ലയുടെ അഭാവംകൊണ്ടാണ്. മുഹമ്മദ് ലഭിക്കുന്നോടു ഇതു പ്രപഞ്ചം നടക്കുന്നതെല്ലാം പ്രപഞ്ചത്തിന്നും മുഴുളുമുള്ള മുഹമ്മദും അദ്ദേഹത്തായ മാത്രമാണെന്നും ഭോധ്യപ്പെട്ടും എന്നും ഇതു കമയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഭേദഗാന്ധരയുഖത്തിൽ ഭേദഗമാരക ശ്രൂതിസ്ഥിനായിട്ടും മുഹമ്മദ് വിജയിയായി ഭേദിച്ചു; അതായതു മുഹമ്മദായ തനാൽ ഭേദഗമാർ വിജയിക്കുള്ളായി ഭേദിച്ചു എന്നത്മാം. മുഹമ്മദു തന്ത കാണാൻ പാടില്ലാത്തതാക്കായ ഇതിനും സമായ തനാലാണു ഭേദഗമാർ ജീവിച്ചുതെന്നും അവക്ഷേ തോന്നാനിടയും വന്നില്ല. എങ്കിലും യമാത്മാന്തിൽ ഭേദഗമാർക്കു ജയവും ബഹുമാനവും സിലിച്ചുരു ഇതു മുഹമ്മദിനും സമായ

മൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ഈ വസ്തു തയ്യറിയാതെ ഒരു മന്ത്രം തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ശാഖയ്ക്കുംകൊണ്ടാണ് ഇതുവും ഗ്രേജുൽ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുംകൊണ്ടാണ്.

ആര്യമാവിന്റെ പ്രകാശം എന്നുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരിയമ്മ സ്ഥൂകരു ജഡപഠാത്മകങ്ങളേയേപ്പേക്ഷിച്ചു ഭഗവാന്മാരുള്ളവ യായി വിജയിച്ചുവരുന്നതു്. പ്രകേഷ അവിഭാഗാരിതരിയു നീലി; ഇത്തരിയാലിയിലുംപെട്ടു ഇം സ്ഥം ലശ്മിരമല്ലാതെ ആര്യമാവെന്നാനില്ലെന്നും അവർ വാദിച്ചു പോകുന്നു. അവർക്ക് ഒരു എന്നാലീറ്റിരിംതനും ഇത്തരിയച്ചികളുടെ സാമത്ര്യാദികൾ അവയുടെ സ്വപ്രകാശമല്ലാണെന്നിവർ അഭിമാനിച്ചുപോകുന്നു. ഇതാണു് ഇം മന്ത്രത്തിലേ ആര്യ രാത്മം.

~~one~~ 0° :-

தலையூங் விழப்புறை தேவேந்தே ம் பூஞ்சுவடிவ
குண வூஜாக்கு கிரியோ யக்குமிதி || १ ||

അമ്മ:—

തയ്ക്ക—ആ മുഹമ്മദ്; എഴും—ഇവയുടെ, ഒരു പരമാത്മയുടെ; വിജയക്കുറ മഹ—തെററിലുാരണയെ അറിഞ്ഞുപോലും; (കുമ്പേരുക്കുമ്പാം വിജയക്കുറ—ഗക്കരൻ). (എന്നിട്ട്) തെള്ളു—ആ ഒമ്പുക്കുറ മഹിൽ (അവയുടെ മിച്ചാം ബോധവേൽക്കുള്ളിയുംനായി—ഒമ്പാൻ മിച്ചാംമിമാനാവ നോഭനോന്നാർക്കുഹ്മംസീയാമിതി—ഗക്കരൻ); പ്രാഥ്രംബ ക്രൂവ മഹ—ആവിംവിച്ചുപോലും. തയ്ക്ക—ആ ആവിം വിച്ചു; ഇദം യക്കം കും ഇതിന വ്യജാനത—ഇതു യക്കം നാഡാശ്വന്നം (ഒമ്പുക്കാർ) അറിഞ്ഞില്ല.

ദേവനാർ തങ്ങളിടെ സ്വപ്നത്വിയ്ക്കുത്താൽ തന്നെയും ശാമിജിയികളിലും മാധ്യമത്രയിൽ വരുച്ചായിരുന്നിന്ന് തന്നെ തെററായി അഭിമാനിക്കുന്നതു കണ്ടു് ആ തെററിലുംണ പോക്കു

നായി ശ്രൂഹം ഒരു പൂജയിൽനിന്നും അപാത്തിനിൽ ദേവമായെടുവാൻ കൂടി മുപ്പുക്കാലം പ്രസ്തുതിചോദ്യം. ഈ പൂജയിൽനാണെന്നു ദേവമാക്ഷ മനസ്സിലായില്ല.

ഈ ശർമ്മപ്ലാത എന്നേന്ന ഒന്നാണെന്നു ഒരു തോന്ത്രം മനസ്ത്രക്കാക്കുന്ന ഭാഗാണെന്നുണ്ടാണ്. അതാണ് യക്ഷൻ. എന്നാലു എന്നോന്നും മനസ്സിനാക്കട്ട ഇത്തീയങ്ങൾക്കാക്കട്ട ദോധനായവാണ്. ഇനിയിവിടെ ഇത്തീയങ്ങളും മനസ്സ് (ശ്വലി) ഈ യക്ഷനാണെന്നു കണ്ടപിടിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്.

മന്ത്രഃ:—

ഓത്സാനിമശ്രൂ.വൻ്റ്, ജാതവേദ ഏതദ്ദീജാനിധി
കിമേതദ്രക്ഷമിതി തമേതി ॥ഒം॥

തദ്രൂദവത്തമല്ലവദഞ്ച, ഒക്കാസിത്രഗംഗിവം
അമമസ്തിത്രമുവീജാതവേദാ വാ അമമസ്തിതി ॥ഋ॥

അത്മഃ:—

തേ—അവർ, ദേവമാർ; ജാതവേദ—ദേവ ജാതവേദ
ദേസ്യ; കിം ഏതയും യക്ഷം ഇതി—ഈ പൂജയുപനാരാ
ണെന്നു; ഏതയും യജാനിധി—ഇതിനേ അറിയക;
ഇതി—എന്നു; അഗ്നിം അശ്രൂവന്റെ—അഗ്നിയേം പറഞ്ഞു.
തമാ ഇതി—ശാക്ഷാത്തന്ത്രനെയെന്നും; തൽ
അഞ്ചുവത്തു—അതിന്റെ നേരേ ചെന്നു. (അംപ്ലാറം ആ
യക്ഷൻ) കഃ അസി—ഇതി അഞ്ചുവത്തു—നീഡാർ എന്നു
ചോദിച്ചു. അമം അഗ്നിഃ ചെവ അസ്തി അമം ജാത
വേദാഃ ചെവ അസ്തി അശ്രൂവീയ—ഞാൻ അഗ്നി
യാക്കുന്നു, ജാതവേദസ്ഥാക്കുന്നു എന്ന മരവടി പറഞ്ഞു.

വ്യംഖ്യനഃ:—

ജാതവേദസ്ഥാ—ജാതമായതിനേ ഒക്കെയറിയുന്നവൻ—
പബ്ലിക്കു പ്രപഞ്ചമാട്ടാക്കയറിയുന്നതു് എന്നത്മാം

(നിങ്കതം ഏ-ഫിൽ-ഡി). ഇതാണെല്ലാം അതാണെന്നത്രിയ ധർമ്മം—അഗ്രിയേ അതാണെന്നത്രിയ അപരാക്ഷപലക്ഷണമാ അട്ടകാണ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനും ഇത് പറ, കൊണ്ടുള്ള സംബന്ധത്തെന്ന ഒരു തെളിവാണോ.

ഒരു സവർപ്പപഞ്ചത്തരയമർദ്ദിയുംബാൻ സാമത്ര്യമുള്ള അതാണെന്നത്രിയസമൂഹമേ, നിങ്കൾ ചെന്ന ഇത് യക്ഷഗ്രൂപ തത്തിൽ ഓള്ളൂന്താരാണുന്നവരിക എന്ന ഭേദമാർ അഗ്രിയാട്ട, അതാണെന്നത്രിയ അപരാക്ഷാട്ടം, ആജതാപിശിനം. അപരാക്ഷിന്നതെന്നായെന്ന സമ്മതിച്ചു് അഗ്രി യക്ഷസമീപമെ ത്രഞ്ഞം. അപ്പോൾ അഗ്രിയേക്കാട്ട അവന്നാട്ടു നീഡാരാണോ എന്ന യക്ഷൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇതിന്നത്തരമായി തോൻ സവർത്തയമർദ്ദിയുന്നവൻ എന്ന ബിംബനാമംകൂടിയുള്ള (ജാത വൈദസ്സ്) അഗ്രിയാണോ എന്ന പറയുന്നു.

മഹാഃ:—

തസ്മിം സ്നേഹി കിം വീഞ്ഞമിത്രപീഠം സദം ഭദ്രയം
യദിം പുമിവ്യാമിതിം || 6 ||

അത്മാഃ:—

തസ്മിന്ത തപയി—ആ നിന്നിൽ; കിം വീഞ്ഞം ഇതി—
എന്ന വീഞ്ഞമാണുള്ളതു് എന്ന; (യക്ഷൻ ചോദിച്ച
തിനു്) പുമിവ്യാം യൽ ഇദം, ഇദം സദം അപാ
ദഭേദം ഇതി—പുമിവിയിൽ എത്താനുണ്ടാമുണ്ടാ
അവയേ എല്ലാം ദധിപ്പിക്കുന്നു (ദധിപ്പിക്കാൻ കഴിയ
മെന്നുള്ളതാണുണ്ടാവും പ്രാബല്യം) എന്ന (മരുപടി പറ
യുന്ന).

വ്യദ്യരാഃ:—

സവർത്തയമർദ്ദിയുന്നവന്നെന്ന പേരുകേട്ട നിന്നും പ്രാബ
വരെള്ളു്” എന്ന യക്ഷൻ ചോദിക്കുകയും, സകലരും

ഒമ്പിളിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണെ തന്റെ പ്രഭാവ
മെന്നാറി ഉത്തരം ചരയുകയും ചെയ്യാം.

മന്ത്രഃ—

തരബൈ തുണം നിഃഡയാവേതദ്ദേഹത്തി
തഥപല്ലേയായ സവംജവേന തന ശശാക ദശം^०
സ തത എവ നിവവും തെന തദശകം വിജയാത്രം
യദേതദ്ദീപ്പമിതി) ||നാ||

അർത്ഥഃ—

തരബൈ—ആ അഗ്രിക്കാൾ (അശ്വരിയുടെ മുഖിയിൽ); എത്തൽ
ഒമ്പ ഇതി തുണം നിഃഡയര—ഈതു ഒമ്പിളിക്കാൾ എന്ന
പരംതു ഒരു പ്ലിട്ടുകൊടുത്തു. (സഃ—അശ്വി); സവംജ
വേന—തന്റെ സവംജവേനതെന്നുംകൂടി (തന്റെ കെഴു
ചെല്ലാമെടുത്തു); തങ്ക ഉച്ചല്ലേയായ—അതിനേ
(പ്ലിനേ)പ്രാപിച്ചു; തങ്ക ദശം ന ശശാക—നാതിനേ
ഒമ്പിളിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. സഃ തതഃ എവ അഭിരേ
നിന്നം (യക്ഷസമീപത്തിൽ നിന്നം അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ
നിന്നം, ആ യന്ത്രത്തിൽനിന്നം); നിവവുതേ—നിവ
ത്രിച്ച (മട്ടാഡിപോനം); എത്തൽ കിം എത്തൽ
യക്ഷം ഇതി വിജയാത്രം ന അശാകം ഇതി—യക്ഷൻ
ആരംബന്നന്നറിയുവാൻ എനിക്ക സാധിക്കാം ശ്രീന
പരംതു.

പ്രാവ്യരംഃ—

ഔമിവിയിലിഡിഷ്ട തേതും ഒമ്പിളിക്കാണ് തന്റെ വീണ്ടും
മെന്ന പരംഞ്ഞപ്പൂർണ്ണം ആ യക്ഷൻ നിസ്സാരമായ ഒരു
പ്ലിട്ടുകൊടുത്തു, എന്നാൽ തന്റെ ഒമ്പന്പ്രഭാവമിതി
ബലാന കാണാട്ട എന്ന പരംതു. അശാ പറിച്ചുപ
ണിയെല്ലാം നോക്കിയിട്ടും ആ പ്ലിനേ ഒമ്പിളിക്കാൻ
പോലുംബാഡാം ശ്രീനിവാസായ
അശ്വി യക്ഷസമീപത്തുനിന്നം മട്ടാഡി ദിവന്തുജേട്ട

അടച്ചതുവന്ന ആ യക്ഷിനാരാണന്നവിയുവാനെന്നാലെള്ള്
തല്ല എന്ന പറത്തു.

ജ്ഞാനത്തെ അഗ്രിയായി കല്പിക്കുക സാധാരണമാണ്. (ജ്ഞാനാഗ്നി ത്രിശ്ലൈഡ് ച കർമ വിന്ദതേ &C). ഇവ.ടെ
ഭൗതികജ്ഞാനത്തെ മാത്രമാക്കിട്ട് അത്യമാക്കുന്നതു എന്ന
കാണിക്കാണാം “ജാതവേദസ്സു്, ഭരണങ്ങളുപുറിയ റ.യന്നതു,
എന്ന വിശേഷണം ചേർത്തതു്”.

ജ്ഞാനത്തുവിധകം അതിനിഷ്ട ഷ്ടൂഡായ പ്രയോഗഫല
മാണാല്ലോ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾ എല്ലാം ഫീസിൽ സ്, ബാ
ട്ടണി, കെമിസ്റ്റ് റി എന്നീവക ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കാണ്ട്
—ജ്ഞാനത്തുവിധകം അതിനിഷ്ട ഷ്ടൂഡായ പ്രയോഗം
കൊണ്ട് —ഈ വരെയും ഒരു വെറം ചുല്ലിക്കിട്ടപോലും പര
മമായ പരമാത്മജഞ്ഞാനം കിട്ടിയിട്ടില്ല; കിട്ടാനെങ്കിൽത്തുമല്ല.
ഈ സംഗതിതന്നെന്നാണ് കമാത്രപത്രിയും പരിഞ്ഞിരിക്കു
ന്നതു്. ഒരു ചുല്ലിക്കിട്ടപോലും പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം സന്ധാരി
ക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്ത ജ്ഞാനത്തുവിധകം സാധ്യമല്ല
അറിക്കാൻ പോകുന്നതു! അതിനാൽ പരമാത്മത്തുപഠി
സ്ഥിക്കാനുള്ള ശുഭം വിട്ടു്, അതു തുല്യമായി സാധ്യമല്ല
എന്ന തങ്ങളേ നിയോഗിച്ചുവരോടുവ.ക്കിന്നു.

ജ്ഞാനത്തുവിധകം ശുഭമായി സാധ്യമല്ല
പിന്നു മനുഷ്യത്തിന്റെ സാരായമം.

മനുഃ:—

അമ വായുമഖ്യവൻ വായവേ തദപീജാനിധി
കിമേതദ്രക്ഷമീതി തദേതി

|| 1 ||

തദദ്രവത്തമല്ലവദി കോഫസിതി
വായുവാ അമമസ്തിത്രാശു ചീമാതരിശപാ വാ
അമമസ്തി

|| 2 ||

തസ്തിംസ്തപയി കിം വീഞ്ഞമിത്രപീഡം
സവ്മാദഭീയ യദിദം പുമിവ്യാഹിതി

||എ||

തബ്ദി ത്രണം നിഭയാവേതദാദഭേദ പതി
തദ്ധപദ്രോഗ സർജവേന തന ശഹാകാദാത്രം
സ തത ഏവ നിവലും തനെതദശകം വിജ്ഞാത്രം
യദ്ദേതല്പക്ഷമിതി

||എ ०||

അത്മം:—

മുന്നുതൽ അനുഭവരെയുള്ള മന്ത്രങ്ങളുടേതുപോലെ
തന്നെ. അംഗറിയുടെ സ്ഥാനത്രു വായ്പാടം, ദഹനവീഞ്ഞ
തതിന പകരം അഭ്യന്തരീക്ഷവും എന്നംശാത്രം വ്യത്രാനം.

വ്യാവ്യാമം:—

മാതരിശപാ—(മാതസ്തന്തരിക്ഷ ശപസിതി ചേഷ്ടന്തേ
ഖതി. സൗഖ്യാം) വായു. ✓ വാ=വാനേ—വീത്രന്ത—
ചേഷ്ടാത്രവം. അത്മാക്ക ക്രമ്മങ്ഗ്രിയസബ്യദൈത സൃഷ്ടിപ്പി
ചീരിക്കുന്നു.

അംഗിമടങ്ങിപ്പോന്ന തന്നാലും വില്ല എന്ന പരിഞ്ഞപ്പോൾ
ദേവന്മാർ വായുവിനോട് ചെന്ന് ആ യക്ഷനേ അറിഞ്ഞ
വരുന്ന നിശ്ചയാഗിക്കുന്നു. വാഴു യക്ഷസമീപം ചെല്ലുവോൾ
നീഡാരാണുന്നും നിശ്ചീ പ്രഭാവമെന്നുന്നും യക്ഷൻ മോബി
ക്കകയും, താൻ വായുവാണുന്നും പുമിവിയിലുള്ള ഏതി
നേയും എടുത്ത പരാത്രക (ചേഷ്ടിപ്പിക്കുക)യാണ് തന്റെ
വീത്രം എന്ന ശാപടി പരിയകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകേട്ട
യക്ഷൻ ഒരു പുലിട്ടകൊടത്തും അതെടുത്തുമാറ്റാൻ പരിഞ്ഞ
തന്നും വായു കഴിയുന്നതു അശിച്ചിട്ടും സാധിക്കാശിക
കയാൽ വിശ്വാസനായി തിരിച്ചെത്തി ആ യക്ഷനുപരമാരാണു
നാറിയുവാനുന്നാക്ക സാധിക്കണില്ല എന്ന പരിയുന്നു.

ക്രമ്മങ്ഗ്രിയസാമത്ര്യംകൊണ്ടിം ശ്രൂവമതേത അറിവാം
സാധ്യമല്ല എന്ന സാരം.

ஒன்றைக்குறியவிஷயமாக வஸ்துபைப்படவு (material) என்று கண்டுக்குறியவிஷயமாக சூக்கினாலும் பொருள் (Energy form) பூதும் ஏன் அதைக்குறிக்க கிடிய வோவா.

வாய்விளை அளிக்கல் (கம்பினைக்குறியவை) என யூமென்று கண்டபூர்வம் ஹருஸ் (அரசுமானாலினாலும் பொருள்) தெளை யக்குமாராள்ளாரிதழுப்பால் புரைப்பட்டன.

உறுப்பு:—

அமைப்புமலு, வகையானேகை பிஜானியி
கிமேதத்தீச்சுவிதி தமேதி தச்சுடு பத்தூ—
திரோப்பேய

||மஹ||

நோக்கம்:—

அமைப்புமலு எடுத்த யக்கல் கிள் ஹதி ஹிஜா நீயி ஹதி அபூவால்—பிளை ஹருங்காடு, மேல் மலைவாலை ஹா யக்கல் எடுத்தாரியுக ஏன் (பேவ ஸால்) பராதை; தமா ஹதி தல் அபூதுவால்—அங்குபொதுதை ஏன் அதிலே யாக்கலேக்கி போலே; தூதுக்கு திரோப்பேய—அவனித்தின (அது) மர்த்து கூல்தை.

நூல்வீரன்:—

மலை வா— ~ மாண்பு, பாஷாஷாங் கீழ்த் து—பரஞ்சுக் குகாஶிக்கை & = பெலுவி (Reasoning faculty) யே எழுபிழித்திரிக்கை.

ஹருப்புக்குறியவை யக்கும் அரியுவால் ஸ்திரமலைங்க வாஷ்புரம் அரசுமானாலிப்புலாவழுஷை மாஸ்தினை (பெலுவியை) தல் ஸ்திரமயியைங்க. எடுநால் பெலுவியாக்குத்தியைப்புங் சேர்யை அது யக்கல் சுரங்குகிறதை.

பரமாத்மாவின கால்காரணாகுப்பத்திலுத்து யக்கி வாலங்கூளுக் கண்டுபிக்கலால் புரைப்பட்டால் பரமாத்மாவு

എന്ന കല്പന വെറും ഒരു ശ്രൂം മാത്രമാണെന്ന തോന്തരം മല്ലോ. പണ്ഡിതനെ ബൗദ്ധമതത്തിനു പററിയതും ഇന്നേതു എതിസത്തിനു റാഷ്ട്രലിസ്റ്റത്തിനു (atheism, rationalism) പററുന്നതും ഇതുതന്നു എന്ന കാണുക. ഇതാണും ബുദ്ധിയ ഭിന്നത്തിയപ്പോഴുക്കിം മുഹമ്മദൻ അന്തർധാനം ചെയ്യുവെന്ന പറഞ്ഞത്തിൻഡരയത്മം. എന്നാൽ ബുദ്ധിയുടെ യ താംതിനു പലമണ്ണും. അതു പറയുന്നു.

മന്ത്രം:

സ തസ്മീനേവാകാശേ സ്രൂയമംജഗാമ ബഹു-
ശ്രോംമാനാമുമാം ദൈമമവതീം താം ദോവാചു
കിമേതലുക്ക്ഷമിതി

|| 2 ||

മന്ത്രം:

സഃ—ഇത്രം; തസ്മീൻ ശ്രൂകാശേ എവ—ശ്രൂ (യക്ഷൻ നിന്നു) ദിക്കിൽ തന്നെ; ബഹുശ്രാംഖാനാം ദൈമമവതീം ഉമാം (വിക്ഷ്യു) ശ്രോംയേറിയതും ദൈമമവതിയുമായ ഉമയേക്കണ്ണും; താം അജഗാമ—ശാവളിക്ക് അട്ടത്ര ചെന്നു; എത്തൽ യക്ഷം കിം ഇതി ഉവാച യ—ഇം യക്ഷൻ ആരാണും എന്ന ചോദിച്ചു.

മുഖ്യാംഗം:

ഉമാ—ഉ—നിശ്ചയാത്മാ, മാ ചു മാനേ—ശാളുക്കാനു

ഇള തും. സവ്വേതയും അശ്രൂകാനാശിള തും—അറിവു. (വില്ലും ഉമാത്രപിണി പ്രാഥാലൃത്ത്—ശകരൻ)

ഉമാ=ഉ+മ+ആ—പ്രാണവത്തിന്റെ ത്രപദ്ദേശം എന്നും പറയാം. ദൈമമവതീം (ദൈമകുതാദാനവതീമിവ—അമവാ ഉബൈവ മിമവതോ ഭദ്രിതാ ദൈമമവതീം, നിത്രുമേവ സവ്വേജതനോപദാരണം സമ വത്തത ഇതി അണാതും സമരേത്മതി—ശകരൻ)

യക്ഷൻ തിരോധാനാ ചെയ്യേപ്പുറം യക്ഷൻ സ്ഥാനത്ര അതിശ്രോംയോടുകൂടിയ സ്രൂത്തുപത്തിൽ സാക്ഷാൽ വില്ലയേ,

സവ്യജ്ഞന്മാരുടെ കാര്യമാക്കാൻ സവ്യജ്ഞപ്രതി നേപ്പറി പരാത്രൈകാട്ടകാൻ കഴിയുന്നതായ വില്ലേഡേ, മനസ്സു കാണാൻ. ആ വില്ലേഡേയാട്ട് ഇവിടെ നിന്നിരുന്നതും ഇപ്പോൾ മരഞ്ഞരുപോയതുമായ ആ യക്ഷനാരാണു് എന്ന ചോദിക്ഷിനാ.

ബുദ്ധി സ്വന്തം പരമാത്മത്തപ്രതേത തിരയാൻ പുരപ്പേരുപ്പാർ പരമാത്മായ ഭൂമം ശ്രൂമായിരേതാനിരെ കിലും അറിവു ജനിക്കണ. ഇതു അറിവിൽ നിന്നും ആളും കണ്ണിരുന്ന യക്ഷൻ തന്നെ പരമാത്മാവു് എന്ന മനസ്സിലാം കാന്തിവരുന്നു.

ഇത്രിക്കാംക്ഷാം സവ്യത്തിനും പുരകിലായി എന്നോ ഒന്നണ്ടു് എന്നു തോന്നുന്നതാണകിലും അതെന്നാണന്നാൻ യാൻ പോയിട്ട് പഞ്ചിക്കുത്തുക്ക്രഷ്ണപുരിപ്പോലും നിരുദ്ധ ഷമായറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. ബുദ്ധിക്കാണ്ട് യുക്തിവാദം ചെയ്യേണ്ട ഏന്തോ ഒന്നണ്ടു് എന്ന വിചാരിച്ചു പുരപ്പേരു ചെറും ശ്രൂരും മാത്രമാണു് എന്നു തോന്നുന്നു. എങ്കിലും യുക്തിവാദപ്രാലമായി അറിവു ജനിക്കാൻ. തങ്ക്രാലമായി ആ മുലകാരണം ശ്രൂമായാൽ പോരാനും, അതിനേ വൃക്കത മാഖരിശാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിലും, അതുതനെ സവ്യസ്പാമി യാഥ ഭൂമം എന്നും ദോധ്യപ്പേട്ടുന്നു. സാക്ഷാൽ വില്ലേഡേ സമാധാനകാാട്ട് മാത്രമേ ഭൂമംതെന്നുറി എത്തുമരി വാൻ സാധ്യമാവു എന്നത്മം. അമുഖാ ആഗമാശയിൽ പരാത്രാക്ക്, വില്ലോആപിണിയാശ ഭയാമായായേ സേവിച്ചു് അവളുടെ കടാക്ഷത്തിനു് പാതുമായാൽ മാത്രമേ ഭൂമം അതൊന്നും സുലഭമാവു എന്നത്മം.

ശ്രീക്കാണ്ഡ

മുന്നാംവണ്ണം.

കേരളോപനിഷദ്

(ചത്രത്തമ്വണ്ണം)

ശ്ലാഘഃ—

ബുദ്ധേമതി ഫോവാച ബുദ്ധേമണം വാ എത്തപ്രിജയേ
മഹീയധ്യപതി തദ്ദാ മെഹവ വിഭാംചകാര
ബുദ്ധേമതി

||८||

ശ്ലാഘഃ—

(സാ—ആ വില്പാനുചിത്തി); ബുദ്ധ ഇതി, ബുദ്ധമണം
വെവ വിജയേ മഹീയധ്യപം ഇതി ഉറാച ഹ—അതു
ബുദ്ധമാ ആയിരുന്നു, ആ ബുദ്ധമാരിൽനിന്റെ ഏ ജീവതിൽ
(മാധ്യാത്മ്യത്താൽ) നിങ്ങൾ മാധ്യാത്മ്യമുള്ള വരാഗിതിൽ
ങന്ന എന്ന പറത്തുംപാഞ്ച; തതഃ എവ—അതിൽനന്നു
മാണം (വില്പയുടെ ഇരു ഉപദേശത്തിൽനിന്നിനമാണം);
ബുദ്ധ ഇതി വിഭാംചകാര ഹ—അതു ബുദ്ധ മാണന്ന
റിഞ്ഞതുപോലും.

ബുദ്ധാനം—

ബുദ്ധികൊണ്ടാലും വിച്ഛൈക്കിയപ്പോൾ ആനുമാൻ
തോന്തിയതുണ്ടോ അതുനെന്നാണു ബുദ്ധം. ഇതു
യാഥികളുടെ പ്രഥാവജ്ഞാനപ്പോൾ ആ ബുദ്ധമെവാവേം ഒന്നു
മാത്രമാണു് എന്ന അധ്യാത്മവില്പ ബുദ്ധിക്കുപറേരിച്ച്
കൊടുക്കണും, ഇങ്ങനെ യമാത്മവിദ്യയിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന
അറിവുകൊണ്ടും, ആപ്രതിഭ സവംസപാമിയായി ഒന്നു
ണ്ണുന്ന തോന്തിയതും ബുദ്ധികൊണ്ടാലും വിച്ഛപ്പോൾ
(അവില്പാനുപം) അതു ആനുമാണന്നു തോന്തിയതു

ഈ ആ അതുതനെ പരമാത്മാ, ബ്രഹ്മം എന്ന സാക്ഷാൽ വിഭൃ ലഭിക്കുന്നോരും ബുദ്ധിക്കരിയാനിട വരുന്നു.

അതുനകൾമെല്ലാക്കണ്ണ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നടക്കുന്ന വൈവിജ്ഞാനം (പരമാത്മവൈവരണ്ടെ) പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണാൻ സാധിക്കുന്നശാക്കിയും ഇതെല്ലാം പരമാത്മവൈവിജ്ഞാനിടവകുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം പ്രത്യക്ഷിയുടെ വൈവോത്തനെ എന്ന ക്രതി അവയേപ്പറിച്ചരിയാൻ തങ്ങൾ സമർത്ഥാശനനു ക്രതി പുരാപ്പുചുന്നു. ഇത്രിയ അംഗങ്ങൾ പഠിക്കാതെ അത്മാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. (sense organs can only perceive but not understand the significance). അത്മമർജ്ജാനാഖിപ്പരകേ ബുദ്ധിജീവമായും. ബുദ്ധിക്ക് ദിനം സാധ്യമല്ല. (Intellect cannot directly perceive any object). പാശ്ചാ അതിനു യമാത്മവ്യാഘ്രാദംബനം സർവ്വിക്കാം. ഇതു സിഖിക്കുന്നോരും പ്രത്യക്ഷിയുടെ ഗൗസ ക്രിക്കറ്റഭാവമനും മറ്റൊരു തോന്തരിയ മഹാപ്രഭാവം ബ്രഹ്മ പ്രഭാവമാണെന്നും ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മന്ത്രം:—

തന്മാദ്യ എത്തേ ദേവാ അതിതരാമിവാന്നാദേവാന്നു-
ദഗ്ധിപായുരിന്തുണ്ണു എമ്മനുന്നാഭിജ്ഞം പസ്തിക്കുണ്ണു
ഹ്രൈനൽ പ്രമമോ വിഭാംചകാര ബ്രഹ്മതി || 2 ||

അത്മം:—

തെ മീ—ഈ ദേവമാരാണെല്ലാ; എന്നാൽ നേരിക്കും പസ്തിക്കും—ഈ ബ്രഹ്മതേതു അടഞ്ഞു സ്ഥിച്ചതു; തെ മീ—ഈവരാണെല്ലാ; എന്തൽ ബ്രഹ്മ ഇതി പ്രമദ്ദി വിഭാംചകാര—ഈതിനെ ബ്രഹ്മാണെന്നു തിരുക്കരാഞ്ഞി

അറിഞ്ഞതു; തസ്മാൽ വൈ—അരതുകൊണ്ട്; അഗ്രിഃ വാജുഃ ഇദ്യഃ എത്ര ദേവാഃ അന്ന്യാൾ ദേവാൾ അതി തരം ഇവ ഇതിയൽ—അഗ്രി വായു ഇദ്യസ് എന്നി ദേവന്മാർ മറ്റു ദേവന്മാരെ അതിശയിക്കുന്ന എന്ന വന്നതു.

പ്രഥമാനഃ—

അഗ്രി, വായു, ശ്വരസ് എന്നിവക്കാണ്ട്രാം ബുദ്ധമതേ അടച്ചതു കാണാൻ മറ്റും സാധിച്ചുതു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇവക്ക് അന്ന്യേം വന്മാരെക്കാരും ഒത്രേജ്ഞത്പരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു.

ജ്ഞാനക്രമംഗ്രിയങ്ങൾ ചിം ബുദ്ധിക്കമാണ് ബുദ്ധമല്ല ഭാവം അന്നഭേദമായിത്തീരുന്നതു. അതിനാൽ അന്ന്യാംഗങ്ങൾ ദേഹപേക്ഷിച്ചു ഇവയ്ക്കു ഒത്രേജ്ഞത്പരം കൂടുതലുണ്ടാണ് ഭാവം.

മന്ത്രഃ—

തസ്മാദ്പാ ഇദ്രോതിതരാമിവാന്നാദേവാൾ
സ മഹ്യന്നേഖിജ്ഞം പസ്തം സ മഹ്യന്ത
പ്രമദോ വിഭാംചകാര ബുദ്ധേതർ |

|| മ ||

അത്മഃ—

സഃ മി നേരിജ്ഞം എന്തൽ പസ്തം, സഃ മി എന്തൽ ബുദ്ധ ഇതി പ്രമദഃ വിഭാംചകാര, തസ്മാൽ വൈ ഇദ്യഃ അന്ന്യാൾ ദേവാൾ അതിതരാമിവ—ഇദ്രസ് എന്നാം അതിനേന്ന അടച്ചതു സ്വർഹിച്ചുതും ആളുമായി അതു ബുദ്ധമാണെന്നറിഞ്ഞതും, അതിനാൽ ഇദ്രസ് മറ്റു ദേവന്മാരെക്കാഴ്ചം (അഗ്രിയേയും വായുവിനേയുംകാരി) ഒത്രേജ്ഞനായിത്തീർന്നു.

പ്രാബുന്നം:—

ഹര്ഷിയങ്ങൾക്ക് ബ്രഹ്മത്ത സമീപിക്കാൻ സാധിച്ചവെക്കിലും അതു ബ്രഹ്മമാണെന്ന ബോധിക്കവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; ബുദ്ധിക്കാണു് ആ ഭാഗ്യം ഉള്ളിൽ, അതിനാൽ ബുദ്ധിക്കു മറ്റ കരണങ്ങളേ എല്ലാത്തിനേക്കാളും ശ്രദ്ധിച്ച സംഭവിച്ച എന്ന ഭാവം. ബ്രഹ്മം സംഖ്യപ വൈത്തിലും നിത്യവും ചുണ്ണവമാണു്, പ്രപഞ്ചം ഹര്ഷിയ വിഷയവുമാണു്. ആകയാൽ ഹര്ഷിയങ്ങൾക്ക് ബ്രഹ്മവുമായ അതിസാമീപ്യവും സംബന്ധവും ലാഭിക്കുന്നണം കുംകിലും അവയ്ക്കു് ബ്രഹ്മത്തെ അറിയാൻ, സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ, കഴിയുന്നില്ല. ബുദ്ധിക്കു് ഹര്ഷിയാത്തമ്പ്രചയം ഒന്നേര വിഷയമാക്കില്ല, ഹര്ഷിയമാർദ്ദമായി, പരമ്പരാനിജമായി മാത്രമേ വിഷയമാവുന്നതു്. എങ്കിലും, വിഭ്രമവാനരം ബ്രഹ്മത്തെ അറിയാനുള്ള വൈവേം ഹതിനെ യുള്ള. അതിനാൽ ബുദ്ധിക്കു് ഹര്ഷിയങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ചു ശ്രദ്ധിച്ച ശ്രദ്ധിച്ച കുട്ടിലെണ്ണന്തമം.

മന്ത്രം:—

തസ്യൈഷ ആദേശോ യദേതദ്വില്ലതോ .

വ്യസ്ഥതാഃ* ഹതിന്യമീമിഷഭാ

ഹത്യിഭേദവതം

ശ്രം॥

മന്ത്രം:—

വില്ലുതഃ—വില്ലുതിക്കുറ; യൽ ഏതക്ക് വ്യസ്ഥതത്—
പ്രസിലമായ വില്ലോതനം; ആ—പോലെ; ഹത്—
ഉം; ന്യമീമിഷയ ആ—കണ്ണപ്പിച്ചതുപോലെയും; ഹതി
എഷ തസ്യ അധികൈ പതം ആദേശം—ഹപ്രകാരമാ
കന്ന ബ്രഹ്മാണിക്കുറ അധികൈവത്തകായ ഉപമോപ
ദേശം.

(* ഓ എന്ന ഇരട്ട ദീർഘം പ്രഭൂതസ്യപരാതീ കരിക്കുന്നു.

വ്യംവ്യം:—

ആ—ഉപമാത്മം=പോലെ; ഇത്—ഹടകങ്ങൾ=ഉം.
അധിക്ഷേപവതം—ദാവതായാ അധി യദ്ദർ ഗമധിക്ഷേ
വതം തൽ, or, ദാവതാവിഷയം ബുദ്ധമണ ഉപമാന
ഭർശനം. ശക്രൻ)

ദാവത—ദാവശജ്ഞത്തിന്റെ സപാത്മത്തിലേ തല്ലു
ത്രയം.

ദാവതാവിഷയമായി ബുദ്ധമതേത എത്തുതരണ്ടിൽ ഉപദേ
ശിക്കാമെന്ന പറയുന്ന, അതായതു ഹസ്തിയരുമാനാമനായ
മനസ്സിന് ബുദ്ധമിൽ എങ്കാണ വിഭാവന ചെയ്യുമെന്ന പറ
യുന്ന. ബുദ്ധമതേത കൊഞ്ചിയാൻമിന്നൽപോലെ, കള്ളം
പ്രിക്കംപടിയുള്ള—കള്ളചാപിപ്പുകംവിധയുള്ള—രൈ ദിവ്യ
ദജസ്സാക്കിട്ട് ഉപാസനാത്മം മനസ്സുകാണ്ട് വിഭാവന
ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നു ഭാവം. കള്ളമഞ്ചുംപടിയുള്ള തേജ
സ്സാകയാൽ ബാഹ്യഹസ്താലങ്ങളേവിക്കത്തക്കത്തല്ലുന്നും,
മിന്നൽപിണർപ്പോലെയുള്ള തെന്ന പരകയാൽ മനസ്സിനും
ചിരകാലം ദന്തായി ഭാവന ചെയ്യാൻ പ്രയാസമെന്നിയതാ
ണെന്നും സൂചന. ബുദ്ധമതേത മുത്തമായി സകല്ലിക്കാനുള്ള
ഭാവമാണിതു്. യോഗങ്ങളുടെ ഭൂ മല്ലത്തിൽ സകല്ലി
ക്കണ ദിവ്യതേജസ്സപത്രം ഹതുതനെന്ന.

തേജാമയമായ വിഭാവന എന്ന പരിഞ്ഞതിൽനിന്നും
മനസ്സുകുംഖ കാണാനു എന്ന ആത്മമാണു ജനിക്കേണ്ടതു്.
ഈതാൻ സാലേരക്കുവസ്ഥാവായി. ഈ സവിക്കപ്പുസ്ഥായിഞ്ചെട ഷൂഡ്
അച്ചു മാത്രം ആകാണുള്ളൂ. ഈ സകല്ലേതു ബുദ്ധമത്തിന്റെ
സത്ത്വം പ്രതിമ എന്ന വ്യവഹരിക്കാണും. ഈ ഉപാസനയിൽ
ബുദ്ധമാം ഉപാസകനും തീരെ വേരെവേരാകയാൽ ഈ
ദാദപ്രതിനിധിദായം ആണെന്നു കണക്കുകാഞ്ചിണം.

മന്ത്രം:—

അമാധ്യാനമം യദേഹദ് ഗവ് ചതീവ വ
മനാനന ചെതഭപസ്യരത്രിക്ഷം സകലഃ ||@||

അത്മം:—

അമ-അനന്തരം; അധ്യാത്മം—പ്രത്രഗാതമവിഷയമായ (ഉപദേശത്തെ പറയുണ്ട്); ഒന്ന് എത്തൽ ഗവ് ചതി ഇവ പ—ചനസ്സിതിനെ (ബ്രഹ്മത്തെ) പ്രാപിക്കുന്നതു പോലെയും, (അറിയുന്നതുപോലെയും); അനൈന്ന എത്തൽ ഉപാധ്യരതി—മനസ്സുകൊണ്ടിതിനെ ഉപസ്ഥിക്കുന്നപോലെയും; അഭീക്ഷം സകലഃ അത്—വിണ്ണം വിണ്ണം തു സകലമേതോ അതുതനെ (പ്രത്രഗാതമവിഷയമായ സകലം).

ഭ്രാവൃംഘം:—

ഉപസ്ഥിതി—സമീപതഃ സ്ഥിതി—ശങ്കരൻ.

മന കരുത്തിൽ മനസ്സിന സകലിക്കുത്തക്കരും ഇത്രിയ ഔദാക്ഷ പരിചിതവുമായ നാനുപദ്രോഹത്തെ എത്തുവിധിത്തിൽ കല്പനചൽപ്പാസിക്കാമെന്ന പരിശീലനശം ഇപ്പോൾ തുപ ഹീനമായി ബ്രഹ്മത്തെനാക്കലിക്കാനെങ്കിൽ ഒരു സാന്ധ്യഭായം പറയുണ്ട്. ഇവിടെ, പരമാത്മാവിനാൽത്തനെ പ്രേരിതമായ മനസ്സ് പരമാത്മാവിന്റെ സമീപത്തെയ്യുത്തനതുപോലെ, പരമാത്മാവിംഗ അത്രുന്നസമീപവർത്തിയായി സ്ഥിരിക്കുന്ന (ഉപസ്ഥിതണം). ഇതാണു സാമീപ്യാവായം. ഇതു നിരന്തരമല്ല; വിജ്ഞ പിജ്ഞ മാത്രമേ സകലം സാധ്യമാവു (അഭീക്ഷം സകലഃ). ഇതു സവിക്കലുസമാധിയിൽവെ സകലകുമാക്കുന്ന. വ്യത്യിതാവനമായിൽ ആ സാമീപ്യംവോധി നിലനില്ലെന്നില്ലെന്ന സാരം. ഇവിടെ വില്പിക്കുകാശാദിപോലെ ഇത്രിയഔദാക്ഷ പരിചിതമായ ഒരു മുഖ്യാവകല്പനയിലും, അതിനെ പകരം അവ്യക്തമായ ഒരു പ്രഭോധമാതൃമാണം കല്പന. താൻ

ബ്രഹ്മതിന്റെ അത്യന്തം സമീപവത്തിയായി വേഖിച്ചിരിക്കുന്ന വെന്നാണ് ഭോധയ്ക്കുപാഠം. ഈ ബ്രഹ്മതിന്റെ ചിൽഭാവ സകല്ലും എന്ന വ്യവധിക്കാം. ഈ പ്രസ്താവനപ്രസ്താവ മാണം (വിശിഷ്ടാദ്ധേപതം) കാണുക.

മഹാ:—

തല തദ്ദേശം നാമ തദ്ദേശമിത്രപാസിതവ്യം

സ യ എത്തേവം വേദാഭിമൈനം

സർജ്ജി ഭ്രതാനി സംവാദങ്ങളി

|| ၅ ||

അത്മാ:—

തൽ മ തദ്ദേശം നാമ—അത്തന്ത്രേ തദ്ദേശമെന്ന പറയുന്നതു് ; തദ്ദേശം ഇതി ഉപാസിതവ്യം—അതു തദ്ദേശമെന്ന പേരിലാണുപാസിക്കപ്പെടുന്നതു്. യഃ ഗഃ എവം വേദ—യാത്രാരാഹം ഇതിനെ ഇങ്ങനെയറിയുന്നവോ; എനം—അവൻ (അക്കിനെയറിയുന്നവനേ); സർജ്ജി ഭ്രതാനി—എല്ലാ ഭ്രതങ്ങളിൽ, പ്രപഞ്ചമൊട്ടാകെ; അഭിസംവാദങ്ങളി മ—സേവിക്കുന്ന.

മഹാവാഹാ:—

തദ്ദേശം—(തസ്യ, പ്രാണിജാതസ്യ പ്രത്യഗാതമഞ്ചത്തപാത വനം, വനനീയം, സംഭ്രജനീയം—ശക്രൻ), സർജ്ജികളാലും ഭജിക്കപ്പെടുന്നതു എന്ന അവസ്ഥയാട്ടക്രമിക്കുന്നതു തദ്ദേശം.

അഭിസംവാദങ്ങൾി.....സേവണ്ടസ്യ.....ശക്രൻ.

സർപ്പാമിയായി സർപ്പതിലുമധിവസിക്കുന്നതാകയാൽ സർപ്പാലും സുഖം ചൂജനിയമാണെല്ലാബ്രഹ്മം. ഈ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രസ്താവനമായിത്തന്നെ കണ്ണ്—ബ്രഹ്മം എല്ലാത്തിലും,

അതിനാൽ തന്നിലും പരമസ്പാമിയായി അധിവസിക്കുന്നതായിക്കണ്ട് — വേണും അതിനേ ഉപഭൂഷിക്കുവാൻ (തദ്ദേശം ഈ തി ഉപാസിത്വ്യം). ഈവിടെ ഇപ്പോൾ ബ്രഹ്മത്രൈ തന്നിൽനിന്നുമന്നമായിട്ടും കാണുന്നതുനു പ്രത്യേകമോഖ്മിക്കുക. തന്നും ബ്രഹ്മവും ഒന്ന് തന്നെയെന്നുണ്ട് ബോധാ. ഈ നിർവ്വിക്ഷുസ്ഥാധിയേയും സാമുഖ്യാവസ്ഥയേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ തരെ പ്രതം. ബ്രഹ്മത്രീകരിക്കുന്ന ആനന്ദാത്മകതാവം.

ഈത്തരാത്മം ഫലാന്തരിയാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ബ്രഹ്മത്രൈ അന്തരാത്മാവായി അറിഞ്ഞുപാസിക്കുന്നവനു സർപ്പപണവും ഒന്നുപോലെ സേവിക്കുന്നതുനു ഫലാന്തരി. അതായതു, സർപ്പത്തിന്റെയുമന്തരാത്മാവു തന്നെ തന്റെയുമന്തരാത്മാവു് എന്ന ബോധമനുഡിപ്പെട്ടവരു് താനെന്നുമന്നു തന്തനും വൃത്ത്യാസം തോന്നാനോ ഭാവിക്കാനോ തന്മാല്ലു. താനങ്ങോടു പെരുമാറുന്നതിനുന്നതുപരമായേ എതിനും തജനാട്ടം പെരുമാറാൻ സാധിക്കുംബു എന്നതു പ്രസിദ്ധം. “യമാന്ത്രണാപാസനം മി ഫലം” എന്ന ശക്തവബന്ധത്തിന്റെരഹത്മമിന്തുതനെ. മഹാസാതപ്രിക്കമാരായവയിവ സിക്കുന്ന വന്നതിലേ ശാസ്ത്രലാഭി മിംഗ്രേജ്യൂക്കൾക്കുപോലും ശാന്തസ്വപ്നങ്ങളുടുക്കിയതാഛാത്താരുമെന്നു് ഈതാഹാസ ഓളംകെയത്മമിന്തുതനെ. ഈങ്ങോടു ഭോധാച്ചായപോലും മനസാ വാചാ കമ്മൺ പ്രത്കാരം ചെയ്യാലും എന്ന മാതിരി ശാന്തനേ എത്തു കുഴുനും ഭോധാക്കമാറാക്കുന്നു മഹാ നൂറ്റെ ജീവചരിത്രംതനെ പഠപ്പേശാന്തിലും. ഗാന്ധി യുടെ ജീവചരിത്രം ഈ വാസ്തവ കാണിക്കുന്നതും ഇന്നു കാണാ വുന്നതുമായ ഒരു ചെറിയ ഉഭാഹരണം മാത്രമാക്കുന്നു.

മനുഃ:—

ഉപനിഷദം ഭോ ശ്രൂ മീതുകതാ ത ഉപനിഷദം ബ്രാഹ്മി
വാവ ത ഉപനിഷദമഞ്ഞു, മേതി

|| 1 ||

അതും:—

ഒരു ഉപനിഷദം മുഴുവി ഇതി—(ശിഷ്യർ) അപ്പേരും
തുരങ്ങേ ഉപനിഷദത്തിനെ, രഹസ്യമായ ഉപജ്ഞാനത്തെ
(ഉപനിഷദം—രഹസ്യം യഥ വിന്ദ്യം—ശക്രൻ), പറ
ഞ്ഞുതന്നാലും എന്ന (ചോദിക്കുവേ); ഒരു ഉപനിഷദ്
ഉക്താ—നിങ്ങൾക്കുപനിഷദത്താണ് പറഞ്ഞുതന്നത്;
മുഖാവധിം ഉപനിഷദം വാവ തേ അഭ്യുമ ഇതി—മുഹ
ഞ്ഞ പററിയുത്തു രഹസ്യാവദേഹം തന്നെയാണെന്ന നി
ഡാക്കി പറഞ്ഞുതന്ന എന്ന (ഈ പറയുന്ന).

വാവ=എവ=തന്ന.

മൃഥവും:—

ശിഷ്യനാർ, പരമജ്ഞത്വാം പ്രാപിച്ചുവന ഉപാസ
നജും ഉപാസ്യവുഖാണും ഒരു സ്ഥാനം കേട്ടിട്ടണില്ല.
ഇവിടെ, ദ-ഒ മുഖ മത്രാസംകൊണ്ടു മുഖവാഹി
സന്നയുടെ മുപ്പറയേരു ഉപജ്ഞാക്ഷക്കുണ്ടായതു്.
അതിനാൽ ഇപ്പറഞ്ഞതെന്നും ചില താഴുന്നപട്ടികളും
യിലിക്കാം എന്നവച്ചു പരമമായ പട്ടിയേപ്പറാ। ഉപജ്ഞ
ശിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുണ്ട്. ഉത്തരമായി ഇതുവര
പ്പറഞ്ഞുതന്നതുതന്നെയാണു് പരമരഹസ്യം എന്ന ഇങ്ങ
ഒട്ടുത്തു പറയുന്ന.

അമവാ, പറഞ്ഞതെന്നും കേട്ടു്, മനസ്സിലാവുകയും
ചെയ്യു. പറഞ്ഞ രഹസ്യാവദേഹം ഒരു തത്ത്വം (Theoretical
Principle) മാത്രമാണു്. ഇതുപണ്ഡഗതിയിനിനും ആ തത്ത
സപാബം വൃദ്ധമാരുച്ചുന്നതുമായി മനസ്സിലാവി എങ്കിലും
പ്രായോഗികമായ വിധം അനാവേദ്യപ്പെട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ കിട്ടി
കഴിഞ്ഞ രൂമജ്ഞാനം (Theoretical or book-knowledge)
സ്വന്നംവെവും പ്രായോഗികവും ആക്ഷണത്തിൽ (to make it

a practical working knowledge) ചല്ലു രഹസ്യാപദങ്ങളു മറ്റൊഴുന്ന ചോദിക്കുന്നതായും അത്മമാശാം.

ഈ മനുജത്തിൽ കൊട്ടത്തിനിക്കുന്ന ഉത്തരംകൊണ്ടു ആളുന്നതേ അത്മവും, വരും മനുംകൊണ്ടു രാഖാമതേത അത്മവും സംശയമാണെന്നു കാണും. അതിനാൽ രണ്ടുത്മക്ക്ലുന്നയും ചോദ്യത്തിലെന്തെങ്കിലും താഴിയായിരുന്നു ഗണിക്കണം.

ഒന്തു്:—

തവണസ്യ തച്ചപാ ദമഃ കർമ്മതി പ്രതിജ്ഞാ വേദഃ
സവാദ്യാനി സത്രമായതനം വിവ ॥

അത്മം:—

തവെ ഗൃ—അതിനു്, മുഹമ്മദൈനാന്ത്രതിക്ഷേ (ഉപനിഷദ് പ്രാണ്ടപ്രായ ഭ്രംതാനി.....ഗൈരൻ); തപഃ ദമഃ കർമ്മ ഇതി പ്രതിജ്ഞാ—തപസ്യ, ശമം, കർമ്മം എന്നിവ പ്രതിജ്ഞാ, ചുവട്ടു്, ആകുന്ന (ഉരഥ്യനിക്ഷാനുള്ള നാരായ വേരുക്കുന്നബോധത്മം); വേദഃ സവാംഗാനി—വേദാഭികരം അവയയുടെ അംഗങ്ങളുമാകുന്ന. (വേദാസ്മൈത്രരാണി സവാംഗാനി ശിര ആശീനി—ഗൈരൻ—തടി കൊന്തു ദുര ലായവ വേദാഭികരം എന്നത്മം); സത്രം ആയതനം—സത്രമാണു് ഇതിന്റെ അവാന്ത്രം.

പ്രഥമഭാഗം:—

പരമജാനങ്ങൾ, അതുനാന്ത്രതിയേ, ഒരു മരത്തിനോടു പമിച്ച പറയുന്ന. ഇതിനും വേദ തപസ്യു്, ശമം, കർമ്മം ഇവയാണു്. അതായതു, ഇവ ക്രാന്ത അതുന പ്രാണ്ടി ഒള്ളുകയില്ല, അമുഖം പേരിനു മുള്ളാൽ ഒക്കും കയമില്ലെന്നത്മം. സ്ഥിരമായ അതുനാന്ത്രതി

ഉദിക്കണ്ടെങ്കിൽ തപസ്സ്, ശഹം, കർമ്മം ഇവയുണ്ടായി
അന്നേ മനിച്ചാവു. അതാനുന്നേൻ ഒഴിച്ചുണ്ട് പോരല്ലോ,
ശാഖാപശാഖമായി അഭിവൃദ്ധിയിൽ വരണ്ടാല്ലോ.
ഈ അഭിവൃദ്ധി വേഡാദിയിൽനിന്നും, ഗ്രന്ഥങ്ങാന
തിൽനിന്നും, ഉള്ളവാക്കേണ്ടതാണെന്നും ഭാവം. എന്നു
ലിതിനെല്ലാമ്പറിയായി ഈ രൂക്ഷം കിഴക്കുന്നതായ
ആം സത്യം ആണോ. ഈ ക്ഷേത്രത്തിലേ അതു കിഴിക്ക്.
അതാനപ്രാണ്ടിയുടെ വിത്രത് പുംസംഗൂരവുമാണെന്നു
ഈ ഘട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ആത്മഗുണിക്കളും കാഞ്ഞങ്ങളാണീപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവ.
ആല്പമായി സത്യം:—സത്യമെന്ന പറഞ്ഞതാലെല്ലാക്ഷണിയാം,
പക്ഷേ, എന്ന നാടോടിയത്മം പോര. “സത്യമിതി അമാ-
ധിതാ അക്രടില്ലോ വാദം”മനഃ കായാനാം—യഥാ ഭൂത
വചനമവിശകളം”—(ശക്രൻ). അതായതു, സത്യമായേ—
ഉണ്ണായതുപോലെ മാത്രം—പറഞ്ഞക്കയോ ചിന്തിക്കുന്നു
പ്രവർത്തകക്കയോ ആകാവു; എന്നാൽ തന്റെ ചിന്തയോ
വാക്കും പ്രവൃത്തിയോ ആറാംതുംകൊണ്ട് പരപ്രീയയും
കാരണമാവുകയുമായതു്. ഇതാണോ അസിധ്യാരാലുതം. സത്യ
ത്തിന്റെരംഭാവശ്രൂമെന്നതാണോ, അതില്ലാണ്ടാലെന്നതു് പോലും
സത്യമെന്നാൽ വൃഥാസമം ഇല്ലെങ്കിൽ ആയുടെ വാക്കിം
ആക്ഷം വിശ്രദിപ്പിക്കാൻ വരുത്തുന്ന വരും, ആയുടെ പ്രവൃത്തിജീ
മെരുവിയം വന്നുക്കാണെന്നുമിക്കാണ്ടുപോലും തന്റെല്ലാതെ
പോകം. സത്യമെന്നാൽ വൃഥാസമം ഇല്ലെങ്കിൽ മനസ്സ്
സമൃദ്ധിയത്തിനു് അരനാമിഷംപോലും കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ വരും
തെയാകം. മനസ്സുംസമൃദ്ധിയത്തിന്റെ, നീറു സ്വന്മിതിക്കും സത്യം
പോലെ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വരുത്തുന്ന ഒന്നില്ലെന്നതെന്ന പറയാം.
സത്യപ്രഥാ ലോകാനന്മാരാത്മകളും ഒരു മഹാചജ്ഞന്മാണോ
എന്ന വഴിക്കിതാനുഗ്രഹിക്കരവുമാണോ. പരമാത്മജഞ്ഞാനാണ്

ത്രി—പരമസത്രരേത അറിയെന്നു താൻ തന്നെ അതു⁹ എന്ന് ബോധമനഭിക്ഷാവാൻ—ഈ ചക്രിക്ഷനാവാൻ സത്രയുതനായി തന്നേ ഇരുന്നേ മതിയാവു. എന്നാൽ സത്രയുതം ടീക്കഡിക്ഷ നടത്തി തന്നുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പരപീഡിക്കിടവരികയും മതത്രു¹⁰. ഒരു സത്രയുതക്കാരൻ, രഹസ്യൻ പ്രാണഭീതിയോടു കൂടി ദരിംതോടിയൊളിക്കുന്നതു കാണുന്നവനിൽക്കും. അല്ലെങ്കിലും നിമിഷത്തിനകം വേരോരാർഡ് കോപാന്യഗായി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു വാളോടു കൂടിയവിടെനേതി ഇതിലേ ഇന്ന് വിധത്തിലോരാർഡ് ഓടിപ്പോകുന്നതു കണ്ണോ എന്ന്. സത്രയുതക്കാരന്നോടു ചൊലിക്കുന്നവനം വയ്ക്കുക. സത്രയുതക്കാരനെന്നു തുറഞ്ഞ പറയുണ്ട്. നാലിലോരവിധത്തിലേ ആക്കം തുരഞ്ഞ പറയാവു:—

- എ. താൻ കണ്ണില്ല എന്ന പറയാ—ഈസത്രമാകയാൽ സത്രയുതക്കാരനേ സംബന്ധിച്ചിടുന്നോളം ഇംഗ്ലീഷ് ഉത്തരത്തിനുവകാശമില്ല.
  - ഒ. കണ്ണതു പറയാം—സത്രംഗമില്ല, പരപീഡയ്ക്കു കാരണമാകും. ഇതയമല്ലതി.
  - ഇ. മതനും ടീക്കഡിക്ഷാം—പരപീഡയില്ല, സ്കൂളുമേ മുതാം വുമില്ല, കൗടില്ലവേശമുണ്ട്. ഇതു മധ്യമല്ലതി.
  - റ. താൻ കണ്ട പറയാൻ മനസ്സില്ല—പരപീഡയില്ല, മുതാം വുമില്ല. ഇതുതമല്ലതി.
- എന്ന് നാലിലോരത്തെത്തിലേ ഉത്തരമുള്ളൂ.

പരമപ്രാണിക്കിഴ്ച്ചിക്ഷനാവാൻ ഉത്തമങ്കുമമനസ്സിലും തന്നെ സത്രയുതം പാബിക്കുണ്ട്. ലഭകികരായ സജ്ജനങ്ങൾ കൂടുതലുമുണ്ടും മതി. അധികം സജ്ജനസ്ഥമത്തില്ല, ഏസുരീസവും താണും. അസത്രം നീചവും മനഃപ്രാചിതയുമല്ലാത്ത രാക്ഷസസ്പദാവവുമാണും.

അസത്രം പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതെ
മുകൊണ്ടാണ്. തനിക്കില്ലോ വരഞ്ഞെന്നോ, അനില്ലോ വര
ങ്ങതേന്നോ വച്ചിട്ടാണ്. ഇജ്ഞാനിജ്ഞവുത്ത്രാസവോധമില്ല
കിൽ അസത്രത്തിനാവശ്യമേ വരികയില്ല. ഇജ്ഞാനിജ്ഞവു
ത്രാസമില്ലാത്ത അവഗ്യമതാന ഉപശമം(equanimity)ഇതു
തന്നെ, അമുഖം ഇതിന്റെ പ്രാണപൂർവ്വായം തന്നെ ഭമം,
ഇജ്ഞാനിജ്ഞത്തുപരമായ ഇരകളേ നിയന്ത്രിക്കുക എന്നതു.
ഈ നിയന്ത്രണം ഷൃംഗാരായി സാധിച്ചാലേ ഇജ്ഞാനിജ്ഞവു
ത്രാസം തീന് അസത്രാവശ്യം വരാത്തയിരിക്കു. ഇം നിയ
ന്ത്രണം സാധാരിക്കാനുള്ള വഴി തപസ്സ് (Disciplining)
കൗൺ മാനുമാണ്. നിയന്ത്രണം ഒരു നിജീചക്കി വച്ച് അതി
ന്റെ നിത്യചായ അഭ്യാസം തന്നെ തപസ്സ്. ഭമം, തപസ്സ്,
ഇവ രണ്ടം സ്വന്തമായ ഫലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് മാനും
ചെയ്യാവുന്നതാണ്. പരാത്മബായ യജത്താദിയും ആത്മജത്താ
നാശത്തിക്കു കൂടിയ എന്നതിനാലാണ് കർണ്ണം അവ
ശ്രൂകരന്നീയമായി എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു. ഇങ്ങനെ
ബേനജ്ഞികാല്പനകൊണ്ട് (തപസ്സ്) ഇജ്ഞാനിജ്ഞവോധമില്ല^{۱۰}
ത്രാസം നശിപ്പിച്ച ശമാവസ്ഥ സാധാരിച്ചു^{۱۱}അസത്രത്തിന്റെ
ആവശ്യവും നശിച്ചു^{۱۲} ലോകാനന്തരമകർമ്മങ്ങളിലേപ്പുട്ട്
ജീവിക്കുന്നതോടുകൂടി ആത്മഹ്രൂലി ജനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ
ആത്മഹ്രൂലി വന്നവൻ വേദാലികളിൽനിന്നും അറിവു സന്ധാ
രിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവന അതുനാശത്തിനു
ആതായതു ഗ്രന്ഥങ്ങളാനും അന്വേഷജങ്ങളാകന്നതിനു
ആത്മഹ്രൂലിക്കുടയെണ്ണക്കിലേ മതിയാവു എന്നതുമാണ്.
ആദ്യം ആത്മഹ്രൂലികരമായ വിധം ജീവിക്കാനെത്രസി
ക്കുക, തപസ്സ്, തത്സിലമായ ശ്രം, സത്രം, ലോകയജ്ഞത്വം
എന്നിവ നിരന്തരമായി അഭ്യസിച്ചുവരുക; പിന്നെ
യമാത്മജങ്ങളാനും പ്രാബല്യം ഗ്രന്ഥാലികളിൽ നിന്നും മനസ്സി
ലാഡിക്ക; അപ്പോൾ ആ അതുനാശം അന്വേഷജങ്ങളാകയിത്തീരും.

മഃ സ്വാ]

വരുത്ത്‌വണ്ണം

അഞ്ചുംസംകൊണ്ടു ശ്രദ്ധമാകാത്ത ജീവിക്കു ഗ്രന്ഥങ്ങാണ്
വ്യവഹാരത്തിനെതക്കാമെന്നല്ലാതെ സപാന്തവമായി വരികയി
ബല്ലുന്ന സാരം. ഈ തത്പരത്തിനുമാകിയാണ് ആളുമ
ചത്തുകളിൽ മറ്റും ഏതെല്ലാട്ടതും. ഇന്ന് പക്ഷേ അവവയല്ലാം
അത്യമർഹിയാതെ ശാന്തുപത്തിൽ കാട്ടി കുട്ടിനേതേയുള്ളി.
അതിശേഷം ഫലം അന്തവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വയ്ക്കുക.

മന്ത്രം:—

യോ വാ എതാമേവം വേദാപഹത്ര
പാപ്മാനമനന്നേ
സപർഗ ലോകേ ജ്യൈ
പ്രതിതിജ്ഞതി പ്രതിതിജ്ഞതി

||എ||

അത്മം:—

യഃ വാ—യാതാരാഹുണാ ; എതാം—ഈ ശ്രദ്ധവില്ല
യേ ; എവം—ഈ പ്രകാരം (ഇൻപരണ്ട പ്രകാരം)
വേദ—അറിയന്നതു; സാ—അവൻ; പാപ്മാനം അപ
ഹത്ര—പാപത്തേത നശിപ്പിച്ചിട്ടും ; ജ്യൈ—എല്ലാ
തതിലും ഒത്തുജ്ഞവും ; അനന്തനേ—ഒരിക്കലുമവസാനിക്കാ
തത്തും ; സപർഗ ലോകേ—സ്വാത്മകവും ആയ
(സപർഗലോകേ—സ്വാത്മകേ ശ്രദ്ധണീത്യേതുതൽ—
ശക്രം) ശ്രദ്ധപദ്ധതിയിൽ ; പ്രതിതിജ്ഞതി പ്രതിതി
ജ്ഞതി—പ്രതിജ്ഞിതനായിത്തീരുന്നു.

പ്രാവ്യാഘം:—

ഈ ഫലഗ്രുത്തിയാണ്. ഇൻവിവരിച്ച പ്രകാരം തപസ്സ്
ശത്രായവയഞ്ചുപിച്ച ആത്മഹത്യലി വന്നശേഷം ശ്രദ്ധ
ജ്ഞാനം സന്ദർശിച്ചാലുള്ളി ഫലം പറയുന്നു.

ഒന്നാമതായി പാപം നശിക്കുന്നു. കാമങ്കാധാരിയിൽ
നിന്നും ജനിക്കുന്ന പരഹീഡാത്രുപമായ പാപം, സത്യം ഒമം
തപസ്സ് എന്നിവരാൽ നിന്മോച്ചായി നശിക്കുന്നു. ലോകം

സാമ്രാജ്യവാദികൾ മലമായി ആത്മരൂപിയും വരുന്നു. ഇവൻ അതാനും സാമ്പാദിക്ഷണവാദം, സാക്ഷാത്കാരം മുഹമ്മദന്നെന്നയായ താഴെ നിത്യഭക്തൻ തന്നെ എന്ന ഭോധ്യമാണി, അനന്തവും—മെൽ ആ സ്ഥാനം വിട്ട് ജീവിസ്ഥീകരിക്കണം ആവശ്യമില്ലാത്തതു—ശ്രേഷ്ഠവും ആയ അവം മുഹംഗം സ്മൃതിവസ്തു പ്രാപിക്കുന്നു. ഇരു ജീവന്മാർക്കും ശ്രീരംബന്ധാദി ലോകത്തിൽ ചരിക്കുന്ന കാലത്തും “എന്നു സർബ്ബാനി മുഖാനുഭവനി” എന്ന പരാത്മ വിധം പ്രതിജ്ഞയാട്ടാകെ ഇവനു മിതാനവാദത്തിയായി തീരുകയാൽ ഇവനു ഒറ്റിക്കമായ സുവജീവിതം തന്നെ ലഭിക്കുന്നവെന്നും അത്മമാക്കുന്നും “ജ്ഞാനയേ അനന്തനേ ലോകേ” എന്നും “സപർശനം ലോകേ” എന്നും പിരിച്ചുത്തമാക്കാം—ആത്മാവിനേ സംബന്ധിച്ചിട്ടുത്താളും “ജ്ഞാനയേ അനന്തനേ ലോകേ പ്രതി തിശ്ചതി എന്നും ശ്രീരംബന്ധായി സപർശനം ലോകേ തിശ്ചതി എന്നും തിരിച്ചു പറയാം. ഇവൻ ക്ഷുദ്രാധികാരിക്കുന്ന വമിശ്രചക്രിക്കുന്നവെന്നതുമാണ്; ഇച്ചിക്കാതെ തചനയും ഒറ്റിക്കമായ സുഖാദിയും ഇവനു വന്നുചേര്സ്കോളുടെ മെന്നതുമാക്കിയാൽ മതി. അമുഖം, കരിക്കലും നശിക്കാത്തതും ആനന്ദാത്മകവുമാണ് പദം വി ഇവനു കിട്ടുന്നവനും ഒന്നിച്ചു തുമ്മുകിയാൽ ഒരു പോരാട്ടിക്കുണ്ട്.

ഒം

ശാന്തി

ശാന്തി

ശാന്തി

ഈ പ്രസംഗ
നാശാംബല്ലാം.

—*—

ആപ്രായത്തു മമാദ്വാനി വാക്സ്പ്രാണംവക്ഷഃ
 ശ്രോതുമഥമാ ഖാലമിത്രിയാണി ച സവ്വാണി

 സവ്വ ഭ്രൂഹമശപനിഷദം മാഹം ഭ്രൂഹമനിരാകത്തും
 മാ ഭ്രൂഹമനിരാകരാഭനിരാകരണമസ്യ പനിരാകരണം

മേfസ്യ

തദാത്മനി നിരദ്ധര യ ഉപനിഷദ്ഗു

ധമ്മാദ്വൈ മഹി സത്തു

തേ മഹി സത്തു

ഓം

ഹാന്തിഃ ഹാന്തിഃ ഹാന്തിഃ

മത്തേദിന
വല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

		അ. സ.
മധ്യമാപ്പാക്കരണം	എ. അഗ്രഹം.	1 8
ലാഭപ്പാണിനിയം 1-0 2-0 ഭാഗങ്ങൾ		6 8
കേരളപ്പാണിനിയം	ടി	5 0
മാളവികാശിമിത്രം (നാടകം)	ടി	1 8
രലയറ്റിലാസം	ടി	0 4
നൂച്ചരിതം അട്ടക്കമെ		
കാന്താരതാരകം I & II	ടി	2 8
ഭാഷാക്ഷാരസാഭ്യം	ടി	1 8
അരംബവരീഷ്ഠചരിതം	ടി	0 12
സുദായയനൻ	എ. രാജരാജവർമ്മ.	1 0
രാമരാജാഖവഹമ്പർ 2 ഭാഗങ്ങൾ സി. വി.	4	0
ടി സംക്ഷിപ്തം	ടി	2 8
കുട്ടിപ്പാക്കളരി	ടി	0 12
ഡാക്കുമിച്ച് കിട്ടിയമിച്ചും	ടി	0 8
ചെരുട്ടതൻ കൊള്ളംബാബു	ടി	0 8
പാരമ്പര്യം 1-0 2-0 3-1 ഭാഗങ്ങൾ	5	0
ഭാസൻ 1-0 2-1 ഭാഗങ്ങൾ	3	12
ഭക്തിസാന്തുജ്യം		1 4
രാജതപാ		1 8
പറങ്കിപ്പടശാളി		1 8
പുണ്ണക്കോട്ടസപ്രത്യേ		1 8
അസ്സമാത		2 4
ജൗതിഖ്യതി		2 10

ബി. വി. ബുദ്ധിപ്പൂ & പ്രിൻറിംഗ് വർഫീസ്,
മഹിൽഭാവ്, പ്രത്യേകം, P. B. No. 19.

തിരുവനന്തപുരം—1.

എല്ലാ പ്രസ്താവണക്കൾ നാജുമോടു അടച്ചായിക്കുന്നു.

